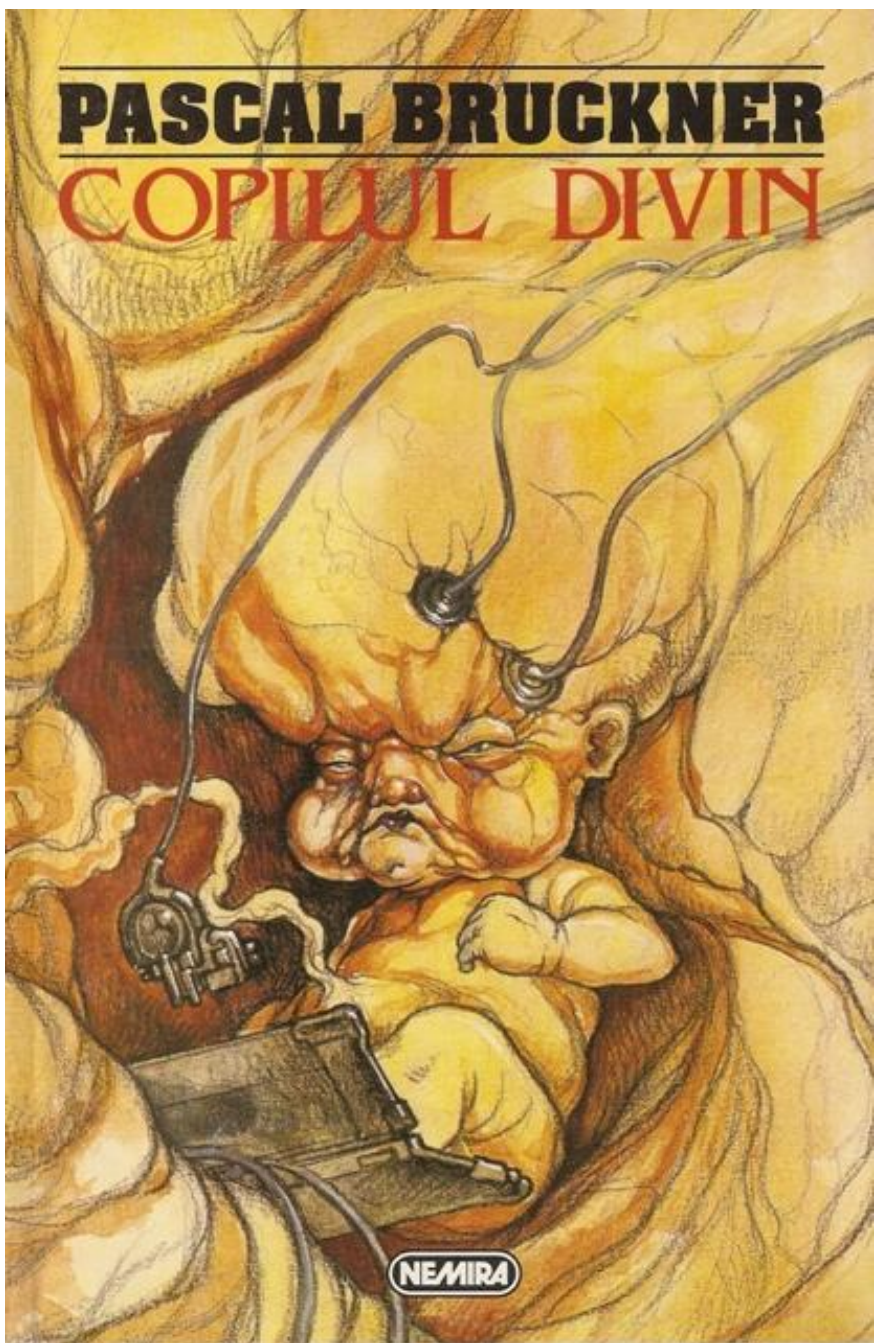

PASCAL BRUCKNER
COPILUL DIVIN

NEMIRA

- COPILUL DIVIN -

PASCAL BRUCKNER

COPILUL DIVIN

Traducere de LUCIA – CECILIA CĂLINESCU
Titlul original: LE DIVIN ENFANT, 1992

Cuprins

PROLOG

PARTEA ÎNTÂI

1. Republica uterină
2. A te naște sau a nu te naște
3. Sugarul pedant

PARTEA A DOUA

4. Furtună în leagăne
5. Cerberul alcovurilor
6. Gradina deliciilor

PARTEA A TREIA

7. Louis concupiscentul
8. Paradisul barbar
9. Un făt la pensie

EPILOG

- COPILUL DIVIN -

*Neputând fi pretutindeni,
Dumnezeu a inventat mumele.*
Proverb iddish

Pentru Caroline Thompson

PROLOG

În ziua în care a împlinit opt ani, micuța Madeleine Barthelemy s-a îmbolnăvit de boala fricii. Lăsase la soare o farfurie cu piersici care se stricaseră. Fructele miroseau îmbătător, amestecate unele cu altele, dar stricăciunea lor ajungea până la sâmbure, lăsând să se scurgă un lichid negru din care se hrăneau cu furie viespi și muște. A fost o revelație îngrozitoare; Madeleine a priceput pe loc ce-o aștepta și pe ea. Putreziciunea elocventă spunea totul. Părinții au reușit s-o îngrozească și mai mult, reprezentându-i viitorul ca pe un teritoriu malefic a cărui cheie o dețineau doar ei.

Frica n-o mai părăsi, crescute o dată cu ea, îi modelă gesturile și faptele până la majorat. Atunci tatăl îi prezentă factura copilăriei și a adolescenței. Era un obicei de familie: la ei nu dădeai viață cuiva, i-o împrumutai. Fiecare trebuia să și-o răscumpere de la propriii părinți, să se degrezeze de o sarcină ce urma să cadă invariabil asupra descendenților. Madeleinei îi rămâneau zece ani pentru a înapoia o sumă pe care un întreg sistem de penalizări putea s-o mărească sau chiar s-o dubleze. Atentă să nu lase nicio șansă imprevizibilului, ea urma strict obiceiurile strămoșești: acestea erau deja verificate. Trecutul era o rezervă de siguranță, de drumuri deja bătătorite. În el nu exista nici urmă de echivoc. Ieșea puțin, nu călătorea de loc; se culca în fiecare scară la oră fixă, se scula în fiecare dimineață la aceeași oră, vedea puțină lume. Și, cum viața este o capcană, trebuie să te economisești așteptând sfârșitul. Măine va fi cu siguranță mai rău decât astăzi.

Această înțelepciune alcătuită din prudență și resemnare o îmbătrânise prematur. Firea ei sălbatică le provoca celorlalte

fete din clasă dispreț și rânjete. Era singulară prin exces de conformism și, prin urmare, de o singularitate lipsită de interes. N-avea prieteni, se retrăgea îndărătul fricii ei. Să meargă spre ceilalți ar fi însemnat să se compromită și deci să se piardă. La optsprezece ani era o fată melancolică, cu privirea hăituită, slabă de să zgârii cada cu ea. Adolescența îi lipsea deja, fără ca maturitatea s-o fi atins. Doar părul negru, flacără blândă și stufoasă, care îi cădea în bucle, îi aducea o notă de tinerețe pe chipul crispat.

Un bărbat, o relație îndepărtată de familie, încercă un sentiment de simpatie pentru această mică ființă inofensivă și-i făcu curte cu discreție. Faptul că atrăgea atenția tocmai prin absența unor semne distinctive avea farmecul său. Madeleine își abandonează studiile și îl luă în căsătorie fără să se întrebe dacă-l iubea. Noțiunea de dragoste era încărcată cu prea multă incertitudine ca să merite vreo considerație. În ziua nunții, a fost o mireasă pierdută sub văluri, asemeni unei muște într-o pânză de păianjen. El se numea Oswald Kremer, avea douăzeci de ani mai mult decât ea, era contabil. Obsedat de cifre, transforma orice act al vieții cotidiene în calcule: număra instantaneu moleculele unei picături de apă, particulele de praf ce pluteau într-o rază de lumină, firimiturile de pâine căzute dintr-o franzelă ruptă, concentrația de oxid de carbon în biroul său la sfârșitul zilei de muncă. Acceptă să ia asupra sa datoria Madeleinei și detalie suma cu aproximație de zecimale, oră cu oră, pentru următorii zece ani. Avea pur și simplu damblaua calculului și, după doar câteva săptămâni de căsnicie, își pusese deja nevasta în ecuație, îi putea indica greutatea splinei, a rinichilor, ficatului, viscerelor, media pulsațiilor cardiace în douăzeci și patru de ore, îi știa până și circumferința alunițelor, până și diametrul firelor de păr. Exceptând această apucătură, era un bărbat serviabil, drăgăstos, gata de orice pentru a-și mulțumi tânăra soție, căreia îi admira rezerva și discreția.

Frica nu ucide, te împiedică să trăiești. Îndată după căsătorie, Madeleine se închise în propria-i condiție. Se ocupa de casă cu scrupulozitate, pregătea masa în așteptarea soțului. Și, cum fusese o fetiță cuminte și liniștită, fu o soție model. Cu o singură excepție: îi repugna corvoada conjugală și aștepta îngrozită momentul mersului la culcare. Faptul că un bărbat se fofilează în ea asemeni unui hoț, că o zdrobește sub corpul său gol, îi suflă în urechi și profită de aceste divisiuni pentru a-i depune în pânțele o mică amintire cleioasă care, mai târziu, ar fi ocupat un loc considerabil, acest fapt așadar o dezgusta mai mult decât orice. Luni de zile îl respinse pe Oswald, dormi în cameră separată. Cel mai mic contact fizic, chiar și o mângâiere pe mână, îi provoca repulsie. Un sărut era echivalentul unui viol. Atunci când Oswald persevera, ea începea să tremure, își pierdea cunoștința. El fu răbdător, își cerși îndelung drepturile și trebui să aștepte jumătate de an până la consumarea căsătoriei. Fu o încercare teribilă, degeaba se scuza, degeaba blestema natura care obligă la asemenea contorsiuni, ea era de gheață, își mușca buzele până la sânge. Merse la ea în cameră două nopți la rând, apoi, descurajat de această răceală, nu mai îndrăzni să recidiveze. Se consolă calculând energia consumată în aceste exerciții, numărul de spermatozoizi abandonați în Madeleine, precum și viteza cu care se reconstituiau alții în el.

Nu doar acuplarea era pentru tânăra soție un motiv de disperare, ci și perspectiva unei maternități. A da viață însemna a întredeschide ușa prin care necunoscutul poate să se năpustească, însemna să-i spui acestuia din urmă: intră, totul îți aparține, răvășește-mă. Fără a mai vorbi de riscurile nașterii, de cărările întortocheate și necunoscute ale educației. Apoi, avea ea dreptul să antreneze în haos o ființă și mai fragilă decât ea? Admițând că ar fi adus pe lume un copil, ar fi preferat să fie însământată de un mare savant, de un premiu Nobel, de pildă, de un spirit de elită, însă comerțul cu spermă de premiu Nobel era interzis de când

moartea unui laureat în fizică nucleară provocase niște scene penibile. Pe patul de agonie, la spital, omul, un irlandez, fusese asaltat de fanatici ce încercaseră să-i stoarcă ultimele și prețioasele picături ale licorii sale vitale. Surprinși de o infirmieră, aceștia secționaseră aparatul genital al muribundului înainte de-a o lua din loc. De atunci, toate premiile Nobel, din oricare disciplină, purtau centuri groase de castitate pe care nu le scoteau nici măcar noaptea.

Ca și cum un zeu ironic și-ar fi dat silința s-o azvârle spre lucrul de care fugea, Madeleine rămase însărcinată, așa cum se dovedi la test. Spaima i se dublă: constată consternată că nașterea e o loterie supusă unor combinații genetice misterioase, că nu-ți poți alege progenitura precum un articol într-un mare magazin. A recurge la avort era contrar uzanțelor; se trezi deci pradă groazei. Nici vorbă să dai drumul în secol unui pui de om fără a-l îmbrăca în atuuri și diplome, ca tot atâtea armuri împotriva hazardului. Însă cum să-i acorzi un privilegiu irecuzabil de care nu se bucură nici regii și nici bogătașii, cum să faci din el o ființă deasupra tuturor ființelor, să-l faci superior tuturor viitorilor lui colegi? Madeleine reflectă îndelung, îmboldită de urgență. Fiecare minut care se scurgea devenea o ocazie pierdută. Dintr-o dată, crezu că a găsit!

Era simplu, luminos: se minună că nimănui nu-i venise ideea înaintea ei. Urma să sară etapele: în loc să aștepte prostește vârsta de șase ani pentru a-și școlariza odrasla, o va instrui încă din primele zile de sarcină. Trebuia să acționeze imediat, fără să mai aștepte nașterea; totul se joacă pe o carte, în zilele, poate chiar în orele imediat următoare concepției. Doar n-o să tolereze ca un mic puturos să se lăfăie în ea timp de nouă luni fără să facă nimic. Va fi mamă și învățătoare în același timp, își va transforma burta în sală de clasă. Însă avea nevoie de sprijin pentru a duce la bun sfârșit această operație. Oswald, pierdut în calculele lui, nu-i era de niciun folos; și, cum îi displăcea profund să ceară un

ajutor, cât de mic, părinților, își deschise sufletul cu prudență în fața ginecologului, doctorul Fontane.

Acest bărbat afabil, de vârstă medie, cu părul deja cărunț, afectat de o ușoară miopie, prefera plăcerile conversației disciplinelor medicale. Îmbrățișase această carieră dintr-un soi de altruism juvenil care însă nu rezistase monotoniei corpului, cu diversele lui patologii. Își examina pacientele fără chef, ca o obligație făcută în silă, grăbit să reia conversația, să anuleze prin verb această concesie făcută organicului. Celibatar – prea multele pânțece fecundate îi tăiaseră cheful de-a procrea – trăia împreună cu sora sa Marthe, o fată bătrână, timorată, bolnăvicioasă, veșnic pe punctul de a izbucni în lacrimi. Așa cum unii abuzează de forțele lor, Marthe abuza de funcția lacrimală; chiar și un fleac îi devenea pretext de plâns: căderea nopții, spargerea unui pahar, un obiect care-i scăpa din mână. Începea să-și antreneze interlocutorii în împărăția amărăciunii eterne și detecta în fiecare zone de disperare propice în a provoca hohote de plâns. Fratele și sora, împărțind același apartament, nu se despărțiseră niciodată.

Când Madeleine îi aduse la cunoștință doctorului Fontane intențiile ei, practicianul își dădu silința, cu amabilitate, să-i schimbe hotărârea. Nu era prima care se hrănea cu asemenea fantezii. De altminteri, existau tot soiul de metode, mai mult sau mai puțin eficiente, de stimulare a capacității fătusului *in utero*: începând cu haptonomia, dialogul cu mâinile, până la centurile sonore fixate pe pânțele mamei. Însă niciuna nu corespundea așteptărilor ei. Pentru a spune lucrurilor pe nume, el considera proiectul lipsit de realism: o mică ființă foarte ocupată cu dezvoltarea ei n-are mijloacele fizice să învețe. Acest refuz brutal, departe de a o decepționa pe Madeleine, o întări în convingerea sa. Ba chiar îi creșcu curajul și-și începu, fără să mai întârzie, programul de învățământ. Pentru că citise undeva că mamele lui Einstein și Oppenheimer cântau câte trei ore pe zi în timpul sarcinii, își luă și ea obiceiul să fredoneze balade tradiționale, melodii

vechi din folclorul francez. Mergea prin muzee să contemple capodoperele de pictură și sculptură, seara asculta muzică clasică. Se oprea uneori pe stradă în fața vreunei fete drăguțe sau a unui bărbat frumos, pentru a se împregna cu farmecul lor, în schimb evita cocoșății, diformii, vagabonzii, se abținea să privească filmele violente de la televizor, îndepărta gândurile deprimante. Își impunea să citească zilnic, cu o voce limpede, manualele de școală elementară, în speranța că va scoate la iveală, prin împregnare, rudimentele științei viitorului elev ghemuit în ea. În sfârșit, lovindu-și dinții cu capătul creionului, îi transmitea prin morse mesaje de încurajare care însemnau: „Orice-ai fi, băiat sau fată, te iubesc, ești deja cel mai bun.”

Toate acestea fiind de un nivel prea artizanal, decise să treacă la o treaptă superioară. Neglijând cu bună știință procedeele propuse de doctorul Fontane, își elaboră propriul sistem de învățare. Achiziționă un material costisitor și-l întrebuița după cum urmează: își introduse în toate orificiile (inclusiv în cele pe care decența ne împiedică să le numim) microfoane conectate la un magnetofon cu mai multe piste, capabil să redea în același timp șapte benzi înregistrate. Prin față, un fir difuza noțiunile de bază ale algebrei și geometriei, prin spate ajungeau alternativ lecții de engleză, *my tailor is rich*, și de germană, *Der Tee ist gut*, prin esofag se infiltrau elemente de istorie și geografie, iar pe abdomen două receptoare fixate cu niște ventuze recitau fără întrerupere marile texte ale literaturii universale. Și, pe deasupra, Madeleine cânta și sporovăia într-o pâlnie dirijată spre buric, convinsă fiind că o baie lingvistică permanentă va avea un efect benefic asupra odorului ei. Era o instalație complexă și în anumite privințe incomodă, care o obliga la tot soiul de acrobații. Madeleine se supunea de bunăvoie acestor torturi, în timp ce Oswald era la serviciu: niciun sacrificiu nu-i era de-ajuns ca să-și transforme copilul într-o ființă de excepție.

Perseverența ei nu putea însă anula un handicap; n-ar fi reușit niciodată să ducă singură la bun sfârșit ceea ce-și propusese în aceste condiții de semiclandestinitate conjugală. Avea imperios nevoie de un aliat. Cu umilință, se duse din nou la doctorul Fontane, insistă, imploră. Impresionat de îndârjirea acestei tinere mame, doctorul căzu pe gânduri. Șef de serviciu, Fontane se plictisea la spital: problemele intime ale pacientelor sale, țevăraia din pânțele și din părțile genitale nu mai aveau secrete pentru el. Detesta ideea că viața, această forță anonimă, ne dirijează formarea spiritului și a ideilor. De ce n-am scurtcircuita natura, de ce n-am agresa-o, accelerându-i ritmurile? Și, deoarece visa să părăsească cercul limitat al competenței sale și să se îndrepte spre altceva, mai important, mai vast, văzu în oferta Madeleinei Kremer un semn al destinului. În plus, ea constituia cobaiul ideal: neștiutor și, în același timp, dispus să suporte orice. Din curiozitate, Fontane reuni într-un cadru neoficial o echipă de prieteni, un pediatru, un farmacolog, un neurobiolog, un obstetrician, cărora le puse pe șleau întrebarea: pot fi inculcate unui embrion bazele instrucției, socotitul, cititul, scrisul, fără a-i afecta integritatea fizică? Răspunsul celor interesați fu unanim: e imposibil. Ar accepta totuși să înceapă o cercetare în acest sens? Nu, n-avea niciun rost, ar însemna doar pierdere de vreme.

Fontane nu insistă; se lovea de același scepticism pe care îl afișase el însuși la început față de doamna Kremer. Însă își jură să încerce. Oarecum fără voia lui, Madeleine îi trezise un chef de treabă pe care-l pierduse încă din anii studenției. În spatele acestei aberații presimțea un filon, o comoară și, peste câteva luni, avea poate să fie în măsură să le demonstreze colegilor eroarea, lipsa lor de îndrăzneală. Își recâștigă încrederea în sine, intră în această aventură cu o ardoare ce o uimi și o sperie pe sora lui, Marthe, care făcea tot mai dese apeluri la prudență și vedea totul în culorile cele mai negre. Sfârși însă prin a o convinge să colaboreze și reuși

să obțină serviciile unui infirmier și ale unei laborante în care avea toată încrederea.

Fontane îi promise Madeleinei că se va consacra exclusiv pruncului ei – acesta urma să aibă un avantaj decisiv față de ceilalți – și se înhămă la treabă în modul cel mai discret: o mulțime de cercetători se ocupau deja de educația prenatală. Era, mai ales, necesar să nu-i pună la curent nici pe bunici, nici pe tată – pe cei dintâi pentru că erau prea autoritari, pe Oswald deoarece își îndeplinise deja datoria de reproducător. Ceea ce urma de acum înainte nu mai era de competența lui.

- PASCAL BRUCKNER -

PARTEA ÎNTÂI

1. Republica uterină

În pofida exaltării sale, Fontane nu reușise să găsească o soluție miraculoasă. Se mulțumea cu o simplă improvizație chimică: injecta în Madeleine un cocteil de hormoni, de endorfine și de aminoacizi pentru a activa funcțiile cerebrale ale micii creaturi înainte chiar ca aceasta să aibă creier. Urmându-și periplul lipicios și obscur, via sistemul arterial și membrana placentară, era de presupus că lichidul va forma la repezeală în jurul carcasei crevețelului un rudiment de encefal și-i va permite să asimileze imediat noțiunile pe care i le transmitea maică-sa. Era o tehnică simplistă, pusă în serviciul unui obiectiv complex, ceea ce-l scotea din sărite pe Fontane, furios că trebuie să se mulțumească doar cu atât.

Nutrea o idee mult mai ambițioasă, deși de nerealizat pentru moment: înscrierea directă a obiectelor cunoașterii în gândire, așa cum se imprimă muzică pe un disc. Pentru început, trebuia să procedeze la transformarea tuturor materiilor școlare în formule chimice și la inocularea lor în subiect prin sânge, pe cale medicamentoasă sau prin ultrasunete. Informația ar fi fost într-un fel livrată la domiciliu, în zonele corticale. Și, așa cum există feluri complete de mâncare sub formă de pilule, Fontane își propunea să inventeze educația automată sub formă de fiole sau pastile. Asta ar fi permis să se condenseze un întreg ciclu școlar, de la grădiniță până la bacalaureat, într-o singură moleculă care să fie inoculată în testiculele viitorului tată sau în ovarele viitoarei mame. În felul acesta, ar fi fost înlăturată o sursă de nenorociri permanente pentru umanitate: obligativitatea fiecărei generații de a lua totul de la zero. Întâlnirea dintre un spermatozoid și un ovul, astfel îmbogățiți, ar fi produs instantaneu un absolvent de liceu, cu bacalaureatul luat cu note maxime. Ce progres, ce mijloc minunat de a instaura în sfârșit egalitatea șanselor!

Până una-alta, Fontane era constrâns să se rezume la a o perfuza pe Madeleine câte patru ore pe zi în cabinetul său.

Tânăra mamă, care-și adusese cu ea toate instalațiile, își impunea să citească cu glas tare ceea ce casetele difuzau în ea. Supunându-se cu zel tratamentului, își repeta cât de absurd și de imoral este să-l lași pe Scumpișor să facă zaiafet în mămica lui ca-n sânul lui Avram: nouă luni de lăfăială nu se mai recuperează și-ți creează obiceiuri proaste pentru toată viața. Aceste experiențe continuară până în luna a treia de sarcină. Mamei îi convenea de minune cura: își împrăștiase memoria și putea reproduce perfect lista departamentelor, precum și debitul mediu al celor zece fluvii mai importante de pe planetă. Însă micuțul școlar tăcea mîlc. Nici cel mai mic semn de aprobare sau de simpatie din partea lui, deși ajunsese, în principiu, la un nivel echivalent clasei a șasea. Nimic nu lăsa de înțeles că procesele cognitive ar fi fost măcar amorțite și Fontane decise, de acord cu Madeleine, să suspende perfuzia și lecțiile. Era preferabil să renunțe: vizaseră prea sus, legile creșterii nu pot fi violate atât de ușor.

Totuși, într-o seară, viitoarea mamă, descurajată și resemnându-se cu greu să aducă pe lume o larvă aidoma tuturor celorlalte, încerca să adoarmă, când fu alertată de o voce plăpândă ce urca dinspre coloana vertebrală și spunea: „Încă, încă!” Era ca un murmur, un frison ușor trecându-i prin șira spinării pentru a se pierde în interiorul urechii. Visase? Era singură, Oswald dormea în altă cameră. Vocea provenea deci din străfundurile pântecului. Acum i se părea că două voci guturale o imploră: „Încă, încă!” Luată pe neașteptate, răspunse: „Imediat”, aprinse lumina, își puse un capot, trecu în salon, luă prima carte care-i căzu la îndemână și citi, articulând distinct, un capitol de istorie naturală ce trata despre delicata trecere de la *Homo habilis* la *Homo erectus*, și apoi până la *Homo faber* și *Homo sapiens sapiens*. Adunând tot ce-i cădea sub mână, devoră apoi vreo zece din *Fabulele* lui La Fontaine, un fragment din *Ghidul Albastru al Italiei*, iar în zori soțul o surprinse, năucă de

oboseală, bâiguind ceva din *Manualul practic al grădinăritului la oraș*.

Abia după plecarea lui Oswald înțelese: auzise distinct două voci. Două voci aproape suprapuse. Ori se produsese un fenomen de ecou, ori, ipoteză îmbătătoare, avea gemeni. La gândul acesta, se simți entuziasmată și-i telefona doctorului. În ciuda îndoielilor, Fontane efectua o ecografie care confirmă intuiția mamei: găzduia probabil un băiat și o fată, deși era puțin prea devreme pentru a se pronunța ferm. În entuziasmul ei, Madeleine îi și botează Louis și Céline, iar Oswald fu de acord. Mama strălucea de fericire: faptul că erau doi mărea șansele. În caz că s-ar fi dat greș cu unul, celălalt putea prelua ștafeta. Fontane, ușor vexat că nu detectase înaintea Madeleinei acest caz de gemelitate, acceptă să reconsidere în totalitate problema. Din moment ce, probabil, Louis și Céline – fiindcă acestea erau de-acum înainte numele lor – știau deja să vorbească în cea de-a treia lună a vieții lor prenatale, ispravă unică în analele umanității, experiența trebuia relansată la o scară mai vastă.

Fontane și colaboratorii săi ezitau: trebuiau să le ofere micuților o dublă formație științifică și literară, dar și o spoială de arte plastice și muzică, fără să neglijeze a-i sensibiliza la marile discipline ale etnologiei și sociologiei. Singură, Madeleine nu-și putea asuma această obligație: nu înțelegea nimic din noțiuni atât de complexe precum teoria mulțimilor sau calculul probabilităților, așa că risca să-i inducă în eroare pe copii. Trebuia, deci, schimbată fără întârziere metoda. Și doar una permitea să se combine viteza cu precizia: informatica. Cum fiecare zi apropia sarcina de termen, doctorul o internă pe Madeleine într-o rezervă din serviciul său, pretextând în fața autorităților și a soțului riscul unui avort spontan, fapt ce o obliga să stea la pat. Apoi, cu o dexteritate care o uluise pe Marthe încă din tinerețe, procedă la o manevră delicată: prin puncție transabdominală, introduse în punga amniotică un cablu subțire, având la capăt două receptoare pe care le fixă cu

infinite precauții pe minusculele organe auditive ale lui Louis și ale Célinei. Cablul era conectat la un ordinator care, printr-un sintetizator, declama fără oprire, unul după altul, cele treizeci de volume din *Encyclopaedia universalis*.

În loc să urmeze în detaliu programele școlare, Fontane luase hotărârea să furnizeze micuților știință la grămadă, știință în vrac, urmând ordinea alfabetică. Rămânea ca ei să trieze informațiile, după ce articolele li se vor fi fixat în memorie ca pe o bandă magnetică. Din spirit de echitate, conveniră ca Louis și Céline să fie supuși aceluiași tratament și să nu sufere de pe urma acelor diferențieri de sex care defavorizaseră atât de mult femeile în secolele precedente. Exista totuși un dublu pericol: pe de o parte, creierul receptor să explodeze sub greutatea unui asemenea bagaj intelectual, iar pe de alta, copiii, supuși unei enorme presiuni, să contracteze o hipertrofie encefalică. Și asta fiindcă erau supuși unui efort de concentrare cerut în genere unui adolescent în plină formă, pe când ei încăpeau într-o coajă de nucă și aveau capul de diametrul unei prune verzi. Pentru a evita orice risc de accident, Fontane limită regimul lui Louis și al Célinei la două volume pe săptămână, ceea ce reprezenta totuși o mie cinci sute de pagini, peste șapte mii de articole, fără a mai pune la socoteală schemele și iconografia. Reuși de asemenea să plaseze pe parietalele gemenilor două pastile de siliciu destinate demultiplicării potențialului lor cerebral: era ca și cum le-ar fi grefat niște meninge suplimentare. Pentru a-i ajuta să absoarbă aceste subiecte ingrate, el inocula în cordonul ombilical tot soiul de zaharicale, cu mentă, cu clorofilă, cu portocale, cu lămâie, cu care cele două gângănii, ca toți pruncii, cu siguranță că se delectau. În ceea ce o privea, Madeleine continua să citească cu glas tare textele transmise copiilor. Neputând rivaliza în viteză cu ordinatorul și citind mai tot timpul fără să înțeleagă, rămăsese la prima literă a primului volum al *Encyclopaediei* (mai exact la articolul „amputare”), pe când puștii ingurgitaseră deja patru volume. Fu nevoie ca Fontane

s-o ia cu binișorul, iar Marthe să fie pe punctul de-a trage câteva hohote de plâns, pentru ca ea să abandoneze practica microfoanelor introduse în gură și prin alte părți.

Jubilând în permanență, în pofida poziției inconfortabile, Madeleine uită repede aceste artificii grosolane. Conștiința faptului că fabrica în propria-i uzină două miracole de discernământ, alături de care Euclid, Newton, Pierre și Marie Curie ar părea niște imbecili întârziați mintal, o umplea de orgoliu. Louis și Céline urmau să reprezinte un tip uman inedit și să-și arunce predecesorii cei mai iluștri în preistorie. Și, deoarece era puțin probabil ca, în același timp, o altă mamă, într-o altă clinică, să facă o experiență identică, odraslele ei nu puteau să aibă concurenți. Doctorul Fontane era departe de-a împărtăși acest optimism. Așa cum îi explica Marthei, nu era sigur că fratele și sora se vor naște inteligenți, în măsura în care inteligența este aptitudinea de a discerne, de a separa, dar și de a pune în relație realități diferite. Atâtea li se vârau de-a valma în cap, încât, în cel mai bun caz, aveau șansa să fie niște papagali care să vomite un șuvoi de informații dezordonate. Să devină niște hăuri de erudiție imbecilă, să știe, de pildă, culorile tuturor drapelurilor din lume, însă să fie incapabili să bată un cui sau să deșurubeze un bec. Pe de altă parte, nimic nu-i dădea certitudinea că vor rezista experienței. Anumite rezultate ale analizelor îl îngrijorau: ecografiile erau confuze, imaginile neclare, contradictorii, encefalogramele extravagante, diagnosticul imposibil. În fiecare dimineață, doctorul se aștepta să găsească băiatul sau fata morți, cu creierul explodat scurgându-li-se prin ochi, prin gură sau prin urechi. Cel mai mult îl îngrijora mutismul gemenilor: ar fi trebuit deja să se exprime din abundență și o suspecta pe Madeleine că auzise voci imaginare.

* * *

În luna a șaptea se produse un alt miracol: tocmai intrase integral în urechile copiilor cel de-al treizecilea și ultimul volum din *Encyclopaedia universalis* când, în plină zi și în prezența doctorului Fontane și-a surorii sale Marthe, din pânțele Madeleinei ieși un găngurit asemănător unui ghiorăit de mațe:

— Dar suplimentele? V-ați gândit la suplimente?

Madeleinei i se tăiase respirația:

— Ai auzit, doctore?

— Da, Madeleine, și dumneata?

— Bineînțeles că a auzit, din moment ce eu sunt cel care vorbește, reluă vocea. Aștept deci răspunsul: unde sunt suplimentele, apendicele, actualizările?

— Ne vom ocupa de asta, micuțul meu, încercăm să rezolvăm imediat.

— Grăbiți-vă, căci altfel în curând vom cunoaște o stare de carență gravă.

— Cine ești tu? Louis sau Céline? Băiatul sau fata?

Însă vocea amuți, ca și cum ar fi considerat întrebarea indiscretă.

— Oh, Madeleine, exultă Fontane, e minunat, vorbesc, am reușit!

Marthe, doctorul și tânăra mamă se îmbrățișară îndelung, râzând și plângând, și ar fi strâns bucuros mânuțele celor doi ștregari dacă ar fi fost posibil. Se consolau bătând afectuos cu palma pânțele Madeleinei, încercând să apuce țâncii așa cum ai apuca o minge aflată într-un sac.

Era însă înțelept să păstreze o extremă prudență, măcar până la naștere. Iar echipa, bine sudată prin acest mic complot, jură să nu divulge nimic. Chiar și așa se bârfea în secție, iar infirmierele șușoteau că se petrec lucruri bizare în camera doamnei Kremer. Acel ordinator conectat în permanență la pânțele ei nu prea intra în recomandările prescrise în mod obișnuit femeilor însărcinate. Dacă Oswald venea zilnic, prevenitor ca un logodnic, și nu se mira de nimic, părinții Madeleinei, în fața fiicei lor din care ieșeau tot

felul de drene și tuburi, bănuiau o anomalie și contemplau cu neîncredere monitoarele cardiace și mulțimea de ecrane care sfârâiau. Degeaba îi lua Fontane deoparte și-i zăpăcea cu un jargon tehnico-medical mai obscur decât latina bisericească, plus că punea să fie escortați de un cicerone zelos care împiedica orice contact cu personalul. Erau tot timpul la cheremul unor scurgeri de informații. Madeleine se temea ca nu cumva unul din gemeni să înceapă să vorbească pe neașteptate față de vreun martor, incident ce ar fi provocat cu siguranță uimire. Cu multă ingeniozitate, Fontane ceru să fie instalat în ea un telefon interior: un cablu foarte subțire, prevăzut cu un dublu receptor, inserat în walkmanul fiecărui copil, legat de urechea internă a mamei și dotat cu o sonerie ale cărei impulsuri erau auzite doar de cei interesați. Era suficient ca Madeleine să murmure, abia mișcându-și buzele, pentru ca ei s-o înțeleagă. Fontane ar fi putut comercializa această mică minunăție tehnologică, dacă n-ar fi fost constrâns să țină totul secret. Alte ameliorări ar fi putut fi făcute ulterior, mai cu seamă montarea unui amplificator care să permită copiilor să se adreseze unei terțe persoane din exterior fără să fie nevoiți să-și scuipe plămânii.

Acești microbi erau avizi de cunoștințe: foarte bine, atunci să li se dea cu toptanul. De astă dată, doctorul Fontane, lăsând deoparte orice prudență, umplu mașina până la refuz: tot ceea ce propuneau librării cei mai buni în materie de dicționare, enciclopedii, tratate didactice fu introdus în program și servit copiilor în doze masive. În mai puțin de treizeci de zile, ei înfulecară ediția cea mai recentă din *Quid*, *Le Petit Robert* și *Le Grand Robert*, *Le Petit Larousse* și *Le Grand Larousse*, *Brockhaus*, *Encyclopaedia Britannica*. Mai beneficiară de asemenea de metoda *Assimilm* patru limbi – engleză, spaniolă, rusă, germană – cu care mama lor îi familiarizase deja, precum și de *Who's Who*, pe care-l înghițiră cu zel, fără a uita nici *Guinness Book of Records*. A trebuit ca medicul să angajeze, pe banii lui, personal

suplimentar care să umble prin biblioteci și centre culturale, să facă fotocopieze volume întregi, să găsească ediții rare. Depășit de hămeseala gemenilor, el negocie cu băncile de date pentru a se conecta la alte terminale, la rețele mai bine aprovizionate. Deja calculatorul era în pragul saturației și ar fi trebuit înlocuit cu altul, cu atât mai mult cu cât apariția unui virus informatic ar fi putut da totul peste cap.

Acaparată de aceste preocupări, Fontane își neglija clientela, lăsându-și cabinetul de izbeliște; pentru a acoperi cheltuielile, își ipotecase apartamentul, iar Marthe, îngrozită, îl amenințase că-și va înceta colaborarea dacă va risipi astfel moștenirea comună. Însă Fontane, mizând pe o iminentă celebritate, nu mai știa ce e odihna: privirea lui fixă, febrilă, îi înspăimânta pe cei din jur. Chiar de-a doua zi, uitând promisiunea făcută Madeleinei, avea să trateze și alte femei însărcinate, să-și popularizeze metoda în sute de exemplare. Aceasta avea să permită formarea unei elite de prunci care îi vor depăși de departe pe ceilalți, încă de la naștere. În loc să meargă la creșă, sugarii Fontane (căci așa vor fi numiți) vor lua direct drumul universităților cu ghiozdanul agățat de cărucior. La vârsta de trei ani vor deține posturi importante în întreprinderi; iar toate consiliile de administrație vor avea unul sau două scăunele găurite, precum și bavețele și tetine.

* * *

Louis și Céline nu erau încă decât două deșeuri umane, măsurând de-abia câțiva centimetri, dar emiteau deja sunete. Gemeni falși dizigoți, ieșiți din ouă diferite, cu placentă distinctă deși confluentă, stăteau față în față, ca să zicem așa, însă fiecare în sacul său. Hominizarea lor prematură îi obligase să-și așeze organele la locul lor mai repede decât embrionii normali. Gândiți-vă că, încă dintr-o treia săptămână, își fabricaseră propriul sânge, își elaboraseră retina și bulbul rahidieni. Erau teribil de precoce, iar ochii li se deschiseseră aproape de la început. În pofida

obscurității, se văzuseră și se salutaseră adânc, așa cum se cuvine între persoane de același neam. Louis constatase că burta surorii sale nu se termina exact în același fel ca a lui. Céline observase între picioarele fratelui ei ceva mic, care ei îi lipsea. Avuseseră delicatețea să nu-și vorbească despre asta: nu te oprești la asemenea detalii. Se prezentaseră, știindu-și prenumele de la mama lor, și, după câteva banalități despre timp și temperatura ambiantă, decisese să rupă despărțitura ce-i separa și să locuiască împreună în aceeași pungă. Contrar celorlalți copii, ei vorbiseră aproape dintr-o dată. Nici urmă la ei de gângurit, de acele onomatopee care înnebunesc de plăcere persoanele adulte; nu, ei alcătuiau fraze fluide pe care le enunțau cu dicție îngrijită. Știuseră de la bun început să așeze subiectul înaintea predicatului și să stăpânească acordul participiilor, precum și conjugarea, chiar și subjonctivul imperfect. Se mai împiedicau, din când în când, de unii termeni mai deosebiți, dar căpătaseră de aici un gust pronunțat pentru vocabulele rare sau prețioase.

În afara cazurilor de absolută necesitate, nu vorbeau decât între ei. Nu le lipseau subiectele de conversație: de-abia concepuți, ei erau deja la curent cu marile realizări ale culturii universale! Ca să nu mai vorbim de calcule, pătratul ipotenuzei și încrețirile scoarței terestre din cretacic, aperitive bune pentru înapoiții din creșe, pe care ei le hăpăiseră dintr-o înghițitură. Materiile cele mai grele erau pentru ei niște trufandale pe care le înghițeau cu mare poftă. Înainte de a se împlini trei luni de la procreare, știau deja cine era Sfântul Augustin; nu doar acel Părinte al Bisericii, autor al *Confesiunilor* și al *Cetății lui Dumnezeu*, dar, mai ales, o foarte cunoscută stație de metrou din Paris. Puteau clasifica în familia cucurbitaceelor dovleacul alb, dovlecelul, bostanul, cunoșteau în detaliu polemica ce-i opunea pe gradualiști catastroficienilor în legătură cu dispariția dinozaurilor. În sfârșit, întrebării fundamentale: care este numele lui Mickey Mouse în italiană, răspundeau fără ezitare: Topolino!

De asemenea, învățaseră anatomia înainte de-a o avea ei înșiși, reușiseră să diferențieze derma de epidermă, deși pielea lor era de-abia schițată, să descrie geneza cristalinului, a corneei, a irisului, înainte ca ei înșiși să vadă ceva. Nu erau ei aceia care să se lase distrași, asemeni tuturor embrionilor, de felul cum li se construiau picioarele și brațele, ori de lenta creștere a unui sistem respirator sau senzorial. De la bun început stăpâniseră abstracțiunile și simbolurile: din masa incoerentă a elementelor care li se ofereau, reușeau, fără efort, să separe esențialul de accesoriu. Uluiitorul lor coeficient intelectual, pe care ceilalți nici măcar nu îndrăzneau să-l calculeze, îi ajuta să rezolve cele mai complexe probleme. Nimic din ce este ermetic nu depășea puterea lor de înțelegere: surmenajul era regimul lor de croazieră. N-aveau timp de moțăit: îi aștepta o misiune măreață. Încă din zori, la ora când burghezii mai dorm, gemenii toceau din greu și-n fiecare zi câștigau câteva luni față de ceilalți bebeluși. Între ei nu izbucnea niciuna din acele certuri care despart fratele de soră. Și, chiar dacă Louis era câteodată tentat s-o piște pe soră-sa sau să-i pună piedică, aceasta replica plină de gravitate:

— Nu, Louis, noi avem altceva mai bun de făcut decât să repetăm imbecila rivalitate care opune sexele. Noi trebuie să ne unim forțele, nu să ne punem bețe în roate fără rost. Normalitatea nu este făcută pentru noi.

— Ai dreptate, Céline! Cât de mult regret că era să cad în făgașul comun!

S-au știut, de la bun început, promiși unui destin excepțional: hazardul le dăduse un avans nebunesc față de congenerii lor, nu trebuiau să rateze această șansă. N-aveau ei la șase luni mai multe amintiri decât un centenar, nu vor poseda ei în curând memoria umanității? Deoarece aveau deja stereo și-și terminau dezvoltarea completă a vederii binoculare, puseră la punct o cercetare sistematică a informației. Nu le plăcea decât ceea ce zgândărea înțelegerea și sfida inteligența. Nu erau niște ștregari veseli și gălăgioși:

nici jucării, nici fleacuri, ci teoreme și teorii, nimic altceva. Formau un cuplu studios, tot timpul în activitate, și, seară de seară, încolăciți unul în altul ca două reptile, ascultau cum li se recită lecțiile. Cea mai mică întârziere în livrarea datelor îi înfuria la nebunie și-a trebuit ca în luna a treia injecțiile cu știință, să fie suprimate brusc pentru ca ei să consimtă în sfârșit să se manifeste.

Ca să spunem lucrurilor pe nume, acestor două ipoteze omenеști le displăcea să vorbească cu mama lor. Bănuind-o femeie simplă și limbută, se-abțineau să se încurce cu ea într-o sporovăială tâmpizantă. Nu se considerau o prelungire a trupului matern, erau două individualități distincte ce locuiau provizoriu în uter, așteptându-și eliberarea. Nu făceau parte dintre acei prunci hipersensibili care se consumă sau se șifonează atunci când mămica îi neglijează. Dimpotrivă, nu-i cereau decât o neutralitate binevoitoare. Și, mai ales, să tacă dacă n-avea nimic important de spus! Îi făcea să se crispeze atunci când, de pildă, relua cu voce tare un articol pe care ei îl înregistraseră deja, recitând monoton paragrafele ca o prostovană. Cât despre bărbatul care-o seconda, nu reușeau încă să-și facă vreo idee și, de altfel, îi durea în fund (și aveau, firește, niște fundulețe mici și rotunde). Nu-i interesau slujnicarii.

În schimb, făcură apel la serviciile Madeleinei ca să învețe să citească. Asemeni acelor oameni de la țară dotați cu o fenomenală memorie și care n-au deschis niciodată vreo carte, ei erau produsele pure ale unui învățământ oral. Doctorul Fontane inventă pentru ei un sistem atât tactil cât și senzorial de deprindere a alfabetului. Cu ajutorul unei sonde, insufla în punga amniotică litere luminoase care, plutind în suspensie și datorită unor ace vibratile, aveau proprietatea de a-și transmite contururile în degetele care le atingeau. Aceste litere palpabile se dizolvau după douăzeci și patru de ore. Madeleine, care urmărea operația pe un ecran la care imaginile ajungeau prin intermediul unei camere îndreptate spre pânțele, desemna copiilor caracterul sau

grupul de caractere pe care aceștia îl țineau în mână. Putând distinge consoanele de vocale, majusculele de minuscule, învățară să citească după o săptămână și, cu aceeași ocazie, asimilată, singuri de această dată, alfabetele chirilic, ebraic, sanscrit și arab.

Foarte curând ieși la iveală că Céline era pentru Louis mai mult decât o soră sau o colegă de clasă: era un profesor și-un ghid într-ale existenței. Chiar dacă ea prefera științele, pe când el manifesta o vie înclinație pentru umanistică, Céline se cultiva cu o asemenea promptitudine încât excela în toate disciplinele. Era pasionată de geologie și de chimie nucleară la fel ca și de literatură și de muzica clasică, pe care mama lor le-o transmitea în fiecare seară prin walkman. Céline era în stare să-i explice lui Louis dintr-o suflare bazele neuro-endocrinologiei, să-i recite un poem de Ronsard și să recunoască după ureche un trio de Brahms sau primele măsuri ale unei simfonii de Șostakovici. Era într-adevăr un spirit enciclopedic! Îi tot povestea fratelui ei felul în care fuseseră concepuți, insistând asupra sacrificiului celor trei sute de milioane de spermatozoizi, din care doar unul ajunge la ovul, după un sinuos și dificil periplu.

— Nu este asta o dovadă, dragul meu Louis, a neîndurătoarei selecții pe care o face natura pentru a-i construi pe cei mai buni dintre cei buni? Ține bine minte un lucru: noi suntem supraviețuitorii unui măcel, pentru că doar tu și cu mine eram demni să trăim.

Îl ruga să nu se îngrijoreze de dimensiunea creierului lui, care se revărsa în jurul capului asemeni borurilor unei pălării mari. Mai bine să lase vulgului grija pentru aparențe. La Louis trebuia neapărat ca rațiunea să comande asupra materiei, să o domine autoritar, să-i ordone să se dezvolte fără zgomot.

— Doar n-ai să te extaziezi, frățioare, că ești alcătuit din apă, din gaze și din molecule? Că ai un ritm cardiac rapid, că secreți testosteron, iar eu estradiol? Doar n-ai să ții cont de faptul că eu sunt fată, iar tu băiat?

— Sigur că nu, Céline, aceste distincții nu sunt câtuși de puțin pertinente pentru noi. Noi am depășit discriminarea dintre sexe.

Ea îl ruga pe Louis să nu încerce față de părinți nicio urmă de recunoștință: doar n-o să mulțumim unui bărbat și unei femei pentru că s-au amuzat într-o zi fără măcar să se gândească la noi! Un tată și o mamă nu sunt decât niște trambuline care te ajută să-ți iei avânt. Îi inculca fratelui ei geamăn sentimentul rangului lor. Îi repeta cât de deosebiți sunt ei, și cum va rămâne universul stupefiat în ziua în care se vor naște. Deja scăpaseră de dublul blestem ce-i lovește pe muritori când e vorba de cultură: specializarea extremă și diletantismul generalizat. Ei vor excela în fiecare domeniu, vor îmbina geniul analizei cu cel al sintezei, vor acoperi atât detaliile cât și ansamblul. Explorarea creierului va constitui aventura majoră a existenței lor. Vor transforma acest continent cenușiu într-un diamant cristalin, vor extinde conștiința până în colțurile cele mai întunecoase ale sufletului. Pe scurt, se constituiseră într-o societate de admirație mutuală și fiecare se minuna de sagacitatea celuilalt. Însă Céline domina incontestabil duo-ul.

În fața zdrobitoarei supremații a surorii sale, Louis se înclina: era copleșit de facilitatea acesteia de a înțelege totul, de a reține totul. De aici deduse faptul că, o dată veniți pe lume, ea îl va depăși fără probleme. În plus, ea știa să danseze! Unde și când învățase, rămânea un mister. Cert este că îi arătase lui Louis bazele be-bop-ului, rumbei și valsului. În ciuda apei din placentă, care îi stânjenea, se învăteau precum niște peștișori supli. Deseori, ca să mai uite de preocupările lor aride, se lansau într-un rock'n roll drăcesc, iar Louis cunoștea, înainte de sorocul nașterii sale, douăzeci și nouă de figuri diferite, inclusiv celebra piruetă prin care-ți treci partenera printre picioare și peste umăr. Totuși, temperamentul său îl împingea mai degrabă către speculație decât către ceaiuri dansante și petreceri. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să studieze geneza și evoluția

marilor sisteme de gândire. Manifesta deja o atracție nelimitată pentru filosoful german G.W.F. Hegel: era ca un frate spiritual venit pe lume înaintea lui și care-l invita, peste secole, la un colocviu pasionant. Regreta că n-avea acces direct la marile texte: ce n-ar fi dat să poată citi *Fenomenologia spiritului* în original și să confrunte, cu stiloul în mână, traducerile!

De altfel, gemenii se hotărâră să se ocupe ei înșiși de educația lor: prea multe erori îi făcuseră să piardă vremea. O secretară zăpăcită băgase în ordinator o dischetă cu catalogul *Redoute*, precum și *Mersul trenurilor* din regiunea Bretagne-Anjou pentru anul 1987. Distracția alteia îi obligase să îngurgiteze diverse broșuri: *Cum să-ți învingi timiditatea? Cum să participi la mese de afaceri fără să te îngrași? Cum să-ți păstrezi mâinile catifelate după ce faci treburile gospodărești?* Pentru a evita asemenea confuzii, acum comandau prin telefon lucrările pe care voiau să le studieze. Comunicaseră mamei lor o bibliografie impresionantă, insistând asupra documentelor celor mai urgente. Ea întârzia să le satisfacă dorința. Timpul necesar pentru a le introduce în memoria ordinatorului era din ce în ce mai lung, iar îngustimea locuinței lor interzicea trimiterea direct prin esofag sau pe orice altă cale a volumelor, fie și miniaturizate.

De fapt, se saturaseră să tot stea împachetați în sacul lor amniotic ca două păpuși, se saturaseră de acest doctor Fontane care-i spiona, îi ausculta, îi urmărea prin intermediul foetoscopiilor, endoscopiilor, scannerelor! Prea multe fotografii, ultrasunete, camere de filmat, fibre optice. Vă rugăm, puțin respect pentru viața privată! Pântecele mamei nu-i o casă de sticlă. Ce dracu', aveau și ei dreptul, ca orice alt cetățean, la intimitate! Era vremea să iasă de acolo. Nu puteau fi oare dispensați de această corvoadă a gestației, chiar dacă ar fi trebuit să se nască cu o greutate ceva în mică decât cea medie? Madeleine va avea oare amabilitatea să-i lase să plece, sau trebuiau să-și facă singuri drum spre ieșire? Voiau să vină pe lume acum, în clipa asta, să-și

- COPILUL DIVIN -

suflece mânecile (dacă se poate spune asta despre un bebeluș) și să se pună pe treabă!

2. A te naște sau a nu te naște

La începutul lunii a opta, din curiozitate, Louis și Céline cerură să citească ziare. Li se trimiseră, citite cu voce tare, extrase din principalele cotidiene mondiale. Crezând că e vorba de vreo glumă, cerură ziare adevărate. Madeleine și Fontane le expediară alte titluri. Gemenii fură și mai șocați. Până atunci ei n-avuseseră despre lume decât o viziune livrescă. Totul le ajungea filtrat prin plapuma maternă, evenimentele se dezumflau, lovindu-se de contraforturile cavității abdominale. La istorie învățaseră ce sunt acelea bătălii și cataclisme; însă, la adăpostul sacului lor amniotic, cele mai cumplite dezastre erau la fel de improbabile ca și îndepărtatele galaxii.

Acum, dintr-o dată, totul devenea clar. De la prima până la ultima pagină, nu găseai decât crime, atentate, războaie, foamete. Era măcar vorba de-o zi deosebită? Da de unde, a doua zi era la fel; fiecare dimineață îi aducea cititorului porția de infamie. Deci, iată universul care-i aștepta: teroare și haos. Ca să nu mai vorbim de amenințarea nucleară și bacteriologică, de poluare, de despăduririle galopante. Consternați, copiii încetară să mai învețe, desfăcură aparatele walkman, se înscrieră pe lista abonaților absenți, cerură să nu fie deranjați sub niciun pretext. Fontane și Madeleine nu se formalizară câtuși de puțin: gemenii îi obișnuiseră cu aceste toane, micuțele genii își aveau personalitatea lor. Însă Louis și Céline nu-și reveneau din șocul suferit: ei, care se pregăteau să dea buzna în lume, înțelegeau acum cumplitul adevăr. Viața nu era doar un marș triumfal, ea însemna și adversitate, decădere. Tremurau numai la gândul pericolelor care-i pândeau. Louis fu primul care avu ideea: dar dacă n-ar mai ieși?

— Rămânem la mama. În felul acesta nu ne-asumăm riscuri inutile: aici nimic nu ne va putea atinge.

— Dar, Louis, după nouă luni, șederea în uter nu mai este posibilă...

— Ne vom descurca!

Céline îi prezentă dificultățile care vor apărea: se vor sufoca, le va lipsi oxigenul, vor suferi de foame. Vor crește în asemenea măsură, încât își vor face mama să pocnească. Louis o ținea pe-a lui. Cu cât soră-sa insista, cu atât el se încăpățâna. Nici nu se gândea să scoată măcar un deget în această vale a plângerii.

— Viața asta ce mi se propune nu-mi zice nimic. Crede-mă, nu mă mai tentează. Pe bune! Ce naiba, optzeci de miliarde de ființe s-au născut înaintea noastră! Câtă banalitate! Totul a avut deja loc: la ce bun s-o iei de la capăt? Viitorul nostru nu va fi decât un trecut repetat, timp priticcit, uzat, tot ce vom primi va fi marcat de societățile și secolele anterioare. Nu, mai bine să amânăm data schimbării de domiciliu. Poate anul viitor, dacă situația se ameliorează. N-avem decât o viață? Ei bine, eu mi-o păstrez doar pentru mine!

Céline nu era de aceeași părere. Oricât de scârbită era de ceea ce citise în presă, se resemnase să se nască. Era mult prea ambițioasă ca să rămână închisă în carcera uterină. Atâtea întrebări fundamentale se cereau a fi elucidate: să descoperi, de pildă, ce era înainte de clipa zero a universului, sau să pui de acord teoria relativității cu mecanica cuantică. Tot felul de lucruri ce presupuneau o echipă, colaboratori, material, bani, laboratoare. Dacă voia să se impună, să dobândească o cât de mică glorie, trebuia să iasă în lume.

— Și, ca să-ți spun tot adevărul, îi mărturisi ea lui Louis, mi-e cam cald aici. Tot timpul e umed, ne bălăcărăm într-un climat musonic continuu. Ca să gândesc, am nevoie de răcoare: nu de-această viață de mucava, superprotejată, dependentă.

În numele acestei înalte exigențe, ea decisese să facă marele salt. Iar Louis, disperat că va rămâne singur, o implora în zadar să nu scoată nasul afară.

* * *

Se apropia ziua cea mare. Madeleine, doctorul Fontane și asistenții lui erau departe de a bănui agitația micuței populații uterine. Ei pregăteau sosirea gemenilor ca și cum ar fi fost o sărbătoare națională. Doctorul invitase deja la această naștere fără precedent un anumit număr de somități. Nu se mai punea problema să se ascundă, afacerea putea fi făcută publică, se puteau culege roadele muncii. Era, nu-i așa, o realizare extraordinară, un fapt ieșit din comun, comparabil cu sosirea primului om pe lună. Madeleine trepida, grăbită să-și dezvăluie stratagema soțului și părinților. Nicio îndoială că o vor ierta la vederea rezultatelor. Iar Oswald va putea să se întrecă în calcule mentale cu țâncii.

Bucuria i-a fost temperată de un telefon de la Louis.

— Bonjour, dragul meu, cum te simți?

— Mulțumesc, foarte bine, trebuie să-ți vorbesc.

— Ce vrei să-mi spui, dragul meu?

— Mai întâi, încetează să-mi spui „dragul meu”! Lasă acest vocabular midinetelor, țațelor care-și plimbă câinii. Trebuie să-ți dau o veste care, cu siguranță, te va necăji.

— Ce se întâmplă, micuțul meu Louis? Te-ai certat cu sora ta?

— Mamă, Céline și cu mine nu ne certăm niciodată. Din principiu. Ar trebui s-o știi de-atâta vreme. Țin doar să te avertizez asupra unui lucru: eu n-o să mă nasc.

Madeleine râse scurt și melodios.

— Bați câmpii! Ce tot spui acolo?

— Adevărul, mamă. Refuz să mă nasc întrucât lumea merge prost, foarte prost, iar viața e odioasă și urâtă. Îmi pare rău, dar asta e.

— Exagerezi! Viața nu este chiar atât de neplăcută. Există și momente frumoase!

— Îți trebuie o anume inconștiență ca să poți afișa asemenea optimism!

— Deloc, te asigur.

— Dă-mi motive ca să mă nasc.

Madeleine, care se adăpostise întotdeauna în fortăreața ei de ritualuri și obiceiuri, fu luată prin surprindere.

— Ei bine, știu și eu, de pildă să mănânci de trei ori pe zi, să faci un duș bun, să mergi la culcare...

— Anemică reclamă: să faci elogiul somnului în fața cuiva căruia îi e frică să trăiască.

— Mai sunt și alte plăceri, iepurașul meu, încă multe altele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, și ți-o spun pentru ultima oară, fără „iepuraș”! Eu sunt Louis, fir-ar al naibii, nici gugului, nici pisei, nici cocoșel, nici pușor!

— Bine, Louis, scuză-mă. Cât de susceptibil ești astăzi!

— Nu sunt susceptibil, sunt doar exact! Bun, să reluăm discuția: admit că există aceste momente de plăcere, însă cu prețul câtor dureri?

— Vorbești ca un moșneag, deși încă nici nu te-ai născut! Nu cunoști nimic. Întâi lovește-te de existență, de-abia apoi vei avea dreptul să formulezi judecăți.

— Mamă, tu ai vrut să mă înveți foarte devreme realitățile vieții; nu te minuna de luciditatea mea. În fața dezordinii universale, nu văd decât un remediu: abținerea.

— Băiete, termină cu copilăriile astea!

— Asta-i bună! Să ceri unui fetus să nu fie copilăros...

— Nu mai ești un copil.

— Vrei să spui că încă nici nu sunt un copil!

Madeleine se enervă.

— Termină cu jocurile de cuvinte. Bagă-ți bine în cap că nu ai de ales. Așează-te în poziția de ieșire și așteaptă instrucțiunile noastre.

— Cum adică n-am de ales? Mamă, alegerea și libertatea sunt ceea ce diferențiază ființa umană de animal. Au spus-o toți marii autori: Rousseau, Kant, Hegel. Întâia libertate a individului este de a spune nu!

— Hai, ajunge cu marii tăi scriitori! Sora ta e la curent cu capriciul ăsta?

— Nu-ți face griji. Céline este de acord să se nască. E total inconștientă.

— Lasă-mă să-i vorbesc.

Conversația continuă în trei.

— Te rog, Céline, spune-i fratelui tău să iasă. Doar n-am investit atâtea cheltuieli ca el să strice totul dintr-un moft.

— Mamă, știu, însă Louis se încapățânează.

— Ia-l cu tine.

— Am încercat deja, însă nimic nu-l poate clinti.

— Forțează-l, dă dovadă de autoritate.

— Mamă, eu nu cunosc alt fel de autoritate decât cea bazată pe persuasiune. Niciodată nu-mi voi obliga fratele să acționeze împotriva voinței sale.

— Hotărârea mea este ireversibilă, interveni tăios Louis. A trăi înseamnă a supraviețui încă de la prima suflare, înseamnă a muri puțin în fiecare clipă. Refuz să mă angajez în această numărătoare inversă.

— N-o mai lua de la capăt, îl certă Madeleine. Eu m-am născut și n-am murit. Și nici tatăl tău.

— Nu pierdeți nimic dacă așteptați. Nu, cântărind totul, renunț. Și, în fond, cine-mi va observa absența? După statistici, la fiecare jumătate de secundă se naște un copil. Deci, ce contează unul în plus sau în minus?

— Problema nu se pune așa. Ai fost conceput ca să te naști și te vei naște, fie că vrei sau nu! Dacă nu vii de bună voie, vom veni să te luăm de fund.

— Mamă, această conversație degenerează și-mi pare rău. Nu mai ești condusă de rațiune, te lași dominată de nervi. În aceste condiții, îmi este imposibil să continui dialogul.

Și Louis închise receptorul cu brutalitate.

Acolo sus, Madeleine plângea cu lacrimi amare în brațele doctorului Fontane, înșirându-i în detaliu argumentele lui Louis, indignându-se de reaua-credință a micuțului. Recunoscuse în acest copil aceeași frică ce-o paralizase pe ea din cea mai fragedă copilărie. Contrariat, practicianul încerca

s-o liniștească, asigurând-o că rebeliunea unuia dintre subiecți nu compromitea cu nimic bunul mers al afacerii.

— Madeleine, știi doar că, din punct de vedere fiziologic Louis nu poate să facă nimic; chiar dacă frânează din răspuneri ruptura sacului amniotic îl va propulsa spre noi, îl va împinge literalmente spre exterior. În cel mai rău caz, îl vom adormi și voi face o cezariană. Dacă rămâne în interior se va trezi într-o stare de privațiune senzorială tocmai în momentul în care creierul său are nevoie de stimulări pentru a-și desăvârși dezvoltarea. Crede-mă, un copil care să rămână în pânțele mamei după data limită, asta nu s-a mai văzut și nu se va vedea niciodată. N-are rost să-l ațâțăm împotriva noastră sau să-i trezim suspiciuni. Lasă-l în bobii lui.

Louis, ulcerat de conversația cu Madeleine, persista în revoltă. Cât de mult ura el acum viața! Simțea, în cele mai frumoase reușite ale noastre, un miros de hoit, de puroi. Ah, prezența obscenă pe trupurile noastre a unor găuri care supurează într-una și lasă în urma lor niște dăre! Oamenilor li se scurge mereu câte ceva; oricât de curați ar fi, rămâne întotdeauna un iz pe organul spălat. Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât te trădează organismul, își slăbește controlul, își multiplică scurgerile involuntare. Când te apucă durerile de burtă, când rahatul îți zdrobește mațele și se impune ca un rege atotputernic, ei bine, atunci cloaca iese la suprafață și îți murdărește sufletul. Trupul nostru se scurge prin orificii: nasul curge, gura lasă bale, ochii lăcrimează, urechile secretă ceară, iar sfincterul este mereu gata s-o ia razna. Citând cu delectare Célinei această frază atribuită Sfântului Augustin: *Inter urinam et faeces nascimus*, îi repeta cât era ziua de lungă:

— Doar spiritul poate transfigura trupul, tot ce rămâne nu este decât o poveste despre carne, mai mult sau mai puțin stricată. Lumea aceasta nu este lumea cea bună, este o eroare a lui Dumnezeu. *Adevărata viață este cea dinainte.*

Îi cerea surorii sale să-și imagineze destinul care-i pândea pe pământ: de la dependența sugarului să ajungi la senilitatea bătrânului, trecând prin nerozia adolescentului și aroganța adultului. Nicio vârstă nu o răscumpăra pe precedentă: întreaga evoluție a ființei era marcată de murdărie și declin. Mai ales pruncii, pentru că făcea parte dintre ei, îi înteteau furia. Cronica pelincilor și a brasierelor, epopeea scutecelor și a colicilor, iată principalele lor titluri de glorie.

Sărmani prunci, victime ale funcționării propriului lor organism, reduși la palpitantele aventuri ale regurgitării și sughițului! Să riști să te îneci din cauza unei picături de lapte care n-a trecut pe unde trebuia, să ți se gâdile anusul cu un termometru pentru că ești constipat, să plângi prostește fiindcă nu poți articula, să sugi orice, chiar și un deget, chiar și un creion, să salivezi din abundență, să-ți exasperezi părinții, doica, vecinii care visează să te gâtuie, să te naști albastru sau cianozat, să treci de la căldura uterină la frigul cel mai cumplit, să dormi prost, să vomți, să te scalzi în propriile-ți excremente; și, culmea, să riști varicela și tenia, tușea măgărească și platfusul, ca să nu mai vorbim de ce-i mai rău, țocăielile umede ale unei mătuși sau bunici. Toate acestea pentru ce? Ca să sfârșești devorat de șobolani, mușcat de un dog sau lovit de palma mamei care și-a pierdut răbdarea. Mulțumesc! Ce escrocherie e viața! Cum se face că miliarde de ființe s-au lăsat păcălite și că treaba asta mai continuă? Oamenii ar trebui să se sinucidă în masă văzând oroarea ce-i așteaptă! Credeți că s-ar găsi un copil care ar accepta să trăiască dacă i s-ar spune ce urmează? Louis prefera să se lipsească de tot decât să plătească un preț atât de exorbitant!

Céline, am mai spus-o, aproba fără convingere. Se vedea deja așezată la un birou, conspectând reviste de specialitate, analizând un fragment de iridiu, reducându-i la tăcere prin ingeniozitatea ei pe cei mai cunoscuți savanți ai timpului; înțelegea cu greutate această nevoie irezistibilă a fratelui ei

de a se opri asupra detaliilor, de a se fixa asupra micilor mizerii. Trebuie să fii puternic, îi spunea ea, să-ți călești sufletul, să devii dur precum oțelul, să fii un bloc de metal, să obligi viața să se plieze la exigențele tale așa cum îndoii o trestie. Obstacolele nu ne micșorează libertatea, o condiționează. Adăuga sentențios, reluând un filosof celebru: aparții lumii pe care ți-ai construit-o singur și nu celei pe care alții au făcut-o pentru tine. Louis admira curajul și nobilele adagii ale surorii sale. O voce secretă îi spunea totuși să n-o asculte. Puțin îi păsa că părea un fricos. Niciun efort de voință nu poate schimba mersul lucrurilor: nașterea este prima victorie a morții.

* * *

Sosi, în sfârșit, ora despărțirii. Nici rugăminți, nici implorări nu putuseră s-o facă să cedeze pe fetiță. De câteva zile, contracții violente agitau locuința gemenilor. Erau zgâlțâiți în toate direcțiile, nu mai reușeau să se concentreze. Înțeleseseră că sosise clipa cea mare. Louis și Céline, emoționați, își luară rămas bun: să trăiești nouă luni, zi și noapte, îmbrățișați, descoperind lumea culturii, toate acestea te leagă. Căzură de acord să păstreze legătura. Imediat după ieșire, Céline urma să cumpere un telefon fără fir sau un radio cu unde scurte, ca să poată comunica. În plus, ea nu încetase să spere că-și va convinge fratele să iasă într-o bună zi; îl va ajuta să facă primii pași spre lumină, să evite capcanele cele mai periculoase.

— Adio, Louis, spuse Céline, îmi asum riscul de a trăi.

— Adio, surioară, ai grijă de tine. Întoarce-te, dacă soarta îți va fi potrivnică. Și, mai ales, nu uita: noi suntem două capodopere.

În clipa aceea, o vijelie formidabilă îi prinse în vârtejul ei, iar colul uterin se deschise pentru a-i lăsa să treacă. Fură smulși și propulsați către un tunel îngust. Văzându-se luată de vârtej, Céline, într-un acces de timiditate, își spuse: „Nu

pot țâșni așa, goală, trebuie să mă acopăr”. Țipă, dar țipetele ei se pierdură în zgomotul apelor care se deversau în afară. Timp de o secundă, Louis fu cât pe-aci s-o urmeze, apoi se răzgândi. Prevăzuse totul ca să scape de această nenorocire: târându-și placenta după el, asemeni unei parașute, se agăță de rugozitățile uterine și, suspendat în vid, lăsă să treacă viitura. Madeleine, în chinurile facerii, de-abia simți această durere suplimentară. Céline se deșuruba încetisor în hornul matern, cu craniul comprimat de pereții înguști, îi era greață, înghițea tot felul de materii vâscoase.

Începea bine! Bănuiesc, își spuse ea, că asta este ceea ce se cheamă traumatismul nașterii. Doamne, în ce hal o să-și facă apariția: nimeni n-o va lua în serios. Ar fi trebuit să ceară cartea verde pentru a lucra în Statele Unite și pentru a-și recruta *in utero* principalii colaboratori. Va pierde o groază de vreme cu toate demersurile astea. Va trebui să comande și permise de transport nelimitate pe toate liniile aeriene. Și, ca să nu uite, își făcu un nod la cordonul ombilical. Deoarece ținea neapărat să-și minuneze contemporanii, își repeta lecția pe care urma s-o zbiere din răspuseri din micuții ei plămâni, de îndată ce avea să iasă la aer liber:

$$— (a + b)^2 = a^2 + b^2 + 2ab!$$

Apoi va continua imediat cu:

$$— 1 - \cos x = x^2/2 \text{ în apropiere de zero.}$$

Și, în timp ce infirmiera o va curăța cu blândețe în apa caldută, ea va începe cu asistenta o discuție asupra funcțiilor logaritmice și a funcțiilor exponențiale. Se vor deschide sticle de șampanie, căci se aștepta la o mică serbare în cinstea sosirii ei, iar de a doua zi dimineată – la treabă. Numai să se fi gândit să-i confecționeze telefoane mici, adaptate dimensiunilor ei! Dintr-o dată, în timp ce se întrezărea o rază de lumină, avu un lapsus: nu-și mai amintea de prima teoremă a lui Godel. Nu putea s-o fi uitat atât de repede, nu trebuia să-și rateze intrarea, haide, să ne adunăm mințile, prima teoremă a lui, a cui, primul ce, ce, ce...

* * *

De partea cealaltă, în sala de nașteri, o audiență numeroasă, când serioasă, când cu chef de glumă, se impacienta. Fontane, înconjurat de colaboratorii săi, convocase cu această ocazie toți șefii din spital, toată floarea neonatologiei, precum și specialiști ai presei medicale și o echipă video. Momise această lume bună anunțând venirea simultană pe lume a unui nou Aristotel și a unui nou Einstein, nici mai mult, nici mai puțin. Domnul și doamna Barthelemy, cu ginerele lor Oswald Kremer, asistau și ei la eveniment, primii foarte reprobatori, ultimul ușor contrariat, însă foarte excitat că va putea curând împărtăși cu micuții pasiunea lui pentru cifre. Evaluase deja greutatea exactă a lui Louis și a Célinei, ținând cont de masa globală a mamei, care se îngrășase cu douăzeci de kilograme. Îmbrăcat în smoking, proaspăt ras, jucându-se cu ochelarii fini de baga, escortat de sora sa Marthe, împopoțonată și cu ochii umezi, Fontane tremura de mândrie, o mândrie greu de ascuns. Nici măcar nu îndrăznea să-și imagineze renumele pe care îl va dobândi persoana sa și împărțea tuturor zâmbete radioase. Toți confrății care-l luaseră peste picior cu nouă luni înainte erau acolo, își vor mușca degetele că nu l-au luat în serios. Gândul acesta îl umplea de bucurie. Înarmat cu un microfon, ceru să se facă liniște și, după o scurtă alocuțiune explicativă, comentă diferitele faze ale nașterii.

— Și, iată, doamnelor și domnilor, apare capul, veți observa perișorii. Curaj, Madeleine, împinge! Care va fi primul, băiatul sau fata? E rândul dumneavoastră să pariați, doamnelor și domnilor, cel ce va da răspunsul cel bun va avea dreptul să pună o întrebare. Nu sunt voluntari? Păcat, eu aș paria pe fată, căci, este bine știut, fetițele sunt curioase. Gata, craniul a ieșit. Priviți această plăcintă mare și moale, de trei ori mai mare decât cea normală, o pălărie oribilă, mărturisesc, însă o dovadă a unei mari capacități

intelectuale. Iată și chipul mic de sub această căciulă de sinapse și neuroni, apare și torsul, burta și picioarele, ei bine, am câștigat, e într-adevăr Céline cea care ne face onoarea să-și facă apariția. Ah, scumpa de ea! Opriți-vă respirația, doamnelor și domnilor și stimați colegi, căci a sosit clipa așteptată, da, iată sugarul-miracol. Liniște, vă rog, ascultați acest copil al cărui nivel intelectual, vă reamintesc, este egal cu cel al unui universitar cu agregția luată, ascultați cu atenție.

Însă, în locul adorabilei micuțe zâne pe care o aștepta toată lumea, a ființei seducătoare care urma să facă o reverență și să exclame cu glas plăpând: „Unde s-a ajuns cu programul de cercetare asupra genomului uman?”, descoperiră o oribilă bucățică de om, acoperită cu mucozități, cu mutra foarte boțită și care, îngrozită de zgomot și lumină, nu putu să bâiguie decât:

— Arrrh, arrrh...

„Arrrh, arrrh” este deja foarte bine pentru un nou născut, însă nu este chiar la nivelul examenului de agregție. Tulburat, doctorul Fontane își drese vocea și-și reluă discursul:

— Bună ziua, Céline, sunt doctorul Fontane, cel care, de acord cu mama ta, te-am ajutat să te instruiești. Nu m-ai văzut niciodată, însă am sporovăit adesea. Fii binevenită printre noi. Deoarece știi deja să citești, să scrii și să numeri, îți voi pune o întrebare foarte ușoară, de față cu prietenii noștri, care au venit de pretutindeni special ca să te vadă. Céline, în timp ce moașa te va spăla, poți să ne expui în câteva cuvinte principiul lui Arhimede?

Céline, care se oxidase în contact cu aerul și a cărei piele era acoperită cu o peliculă verzuie, Céline boțită, stacojie, păroasă, căci se născuse cu păr până și în urechi, se convulsiona, strâmbându-se, și rămânea la acele „arrrh, arrrh”.

— Céline, repet întrebarea, îți cer un minut de atenție: explică-ne principiul lui Arhimede. Concentrează-te.

— Arrrh, arrrh...

— E timidă, doamnelor și domnilor, trebuie s-o înțelegeți: n-a văzut niciodată atâta lume adunată. În urmă cu nici treizeci de minute se bălăcea în burta mamei. Cine, în locul ei, nu s-ar simți terorizat? Céline, uită-te la mine, îți voi pune o altă întrebare, mai simplă: care e suma unghiurilor unui triunghi?

— Arrrh, arrrh...

— Nu, am spus suma unghiurilor unui triunghi. Nu suflați, vă rog!

— Arrrh, arrrh...

— Céline, nu prea ai bunăvoință. Cât fac cinci ori opt?

— Arrrh, arrrh...

— Céline, gata, ajunge! Să începem cu începutul: doi plus doi egal...?

— Arrrh, arrrh...

— Céline, n-ai niciun haz! Repet: doi plus doi egal...?

— Arrrh, arrrh...

Speriată de această voce de stentor, amplificată de microfon, Céline începu să bâzâie, în timp ce creierul ei voluminos, căruia îi fusese atât de greu să iasă, se dezumfla sub privirile spectatorilor ca o anvelopă spartă. Iar doctorul Fontane își dădea seama că prin această aplatizare se năruie toate speranțele lui. Și, deoarece fetița continua să se zbată și să zbiere, o infirmieră trebui s-o ia de acolo.

Medicii protestau că fuseseră deranjați degeaba, condamnau această penibilă mascaradă. Unii se ridicaseră.

— Calm, domnilor, calm, avertiză doctorul Fontane, care-și ștergea fruntea cu o batistă. Șocul post-natal este, fără îndoială, ceea ce a paralizat-o pe fetiță. Altă explicație nu există. Cum să negăm totuși că în acest „arrrh, arrrh” atât de bine articulat nu s-ar găsi expresia evidentă a voinței de a vorbi, a unui găngurit elaborat?

Azvărlă o scurtă privire spre Madeleine care, cu picioarele desfăcute și ținute în chingi, plângea încetșor. Sărmana Madeleine, consimțise să se exhibe față de străini în această

delicată postură, însă tocmai i se spulberase speranța cea mai fierbinte: crezuse că fiica ei va ieși explicând curba lui Gauss sau ciclurile lui Kondratev, când colo nu adusese pe lume decât o neroadă care se smiorcăia lamentabil. Tatăl ei se apropie și-i şuieră cu furie la ureche:

— Consecințele vieții tale dezământate, asta plătești tu acum. Ne faci de răs. Uite în ce hal ai adus-o pe maică-ta. Ne socotim noi mai târziu.

Madeleine începu să plângă și mai tare, dând din cap de la dreapta spre stânga. Însă doctorul Fontane, cu o voce nesigură, își reluase discursul:

— Doamnelor, domnilor și stimați colegi, să uităm, dacă binevoiți, acest mic incident și să ne întoarcem acum spre fratele geamăn. Oare unde-o fi șmecherul? Louis, scoate-ți vârful nasului, să te luăm la întrebări. Madeleine, împinge, nu te lăsa moale, ajută-l să iasă pe neastâmpăratul ăsta. El va fi cel ce va salva onoarea familiei, sunt sigur de asta. Louis, Louis, vino repede, te așteptăm.

Însă, din buricul lărgit al mamei, o voce slabă, asemănătoare unui gălgâit de apă scursă din cadă, țipă ascuțit:

— DUCEȚI-VĂ ÎN PIZDA MAMEI VOASTRE!

E de mirare faptul, și pe bună dreptate, ca un făt de nouă luni, chiar și erudit, să dea dovadă de o asemenea vulgaritate, înainte chiar de a fi pășit în viață. Din păcate, vina aparține fabricantilor de dicționare care au deplorabilul obicei de a introduce în lucrările lor toate invectivele, grosolăniile și zicerile populare. Louis învățase pe de rost aceste cuvinte vulgare și spera să le întrebuințeze într-o bună zi. Docta asistență rămase stupefiată și vreme de câteva secunde se așternu o liniște totală. Crezură că n-au auzit bine. Fontane, care se îngălbenise, repetă cu glas tremurat:

— Louis, ieși de acolo, n-avem timp de pierdut.

Aceeași voce îngrozitor de ascuțită repetă:

— Duceți-vă în pizda mamei voastre, v-am spus. EU-NU-IES!

De astă dată, Fontane fu cuprins de panică: păduchele își pusese în practică amenințarea. Cum reușise? Din punct de vedere științific era neverosimil! Și iată că fu apostrofat de un mare pontif al embriologiei:

— Ce-i cu farsa asta, doctore? Îți bați joc de noi?

— Nu ești decât un șarlatan, strigă un altul.

— O să-ți pară rău, sublinie un al treilea.

Iar în sală se înalță un protest furios, însoțit de insulte și zgomote de scaune târșite.

— Să fim deranjați pentru o naștere obișnuită! reluă patronul cel mare.

— Totuși, vorbește, obiectă timid Fontane.

Ochii, în spatele ochelarilor, aveau o strălucire tristă.

— Cine vorbește?

— Louis, frățiorul.

— Persistați în fabulațiile dumneavoastră? se răsti un personaj cu aspect sever, purtând la gât papion.

— După părerea dumneavoastră, cine a vorbit?

— Un disc, o voce artificială.

— Cătuși de puțin. Nu este niciun trucaj. Băiețelul doamnei Kremer este cel care tocmai ni s-a adresat, iar acest lucru constituie în sine un miracol.

— Vreți să spuneți, interveni o ziaristă, că în pântecul acestei femei se află un prunc pe punctul de a veni pe lume și care se exprimă ca dumneavoastră sau ca mine?

— Da, doamnă, un copil care nu numai că vorbește frumoasa noastră limbă, însă are și ceva noțiuni de engleză, germană, italiană și rusă. Un prunc la fel de calificat ca un doctor în litere. Vreți o dovadă în acest sens?

Fontane se aplecă foarte aproape de pântecul femeii și, luând o intonație dulceagă, întrebă:

— Louis, dragul meu, ai putea repeta și în alte limbi exclamația de nerăbdare pe care ai enunțat-o?

Louis, care nu era numai o ființă de o mare cultură, ci și un mic cabotin, nu se lăsă rugat:

— Desigur, doctore: *fuck you, va far' enculo, vai tomar no cu, va a tomar por culo, lech mir am arsch, ái gamissou...*

— Era oare nevoie să înghițim asemenea vulgarități? îl întrerupse psihologul. Nimeni nu se va lăsa păcălit. Din punct de vedere biologic, chestia asta nu ține. Însușirea limbajului nu începe la copii decât pe la un an și jumătate.

— Am încălcat această lege, domnilor, și asta cu ajutorul colaboratorilor mei și al doamnei Kremer.

Cam fără voia lui, căci își rezervase această demonstrație de virtuozitate pentru sfârșit, Fontane recapitulă câteva faze din istoria acestei maternități extraordinare, având grijă să nu intre în detalii. Pe măsură ce povestea, incredulitatea, invidia, gelozia se citeau pe chipurile persoanelor prezente, care se așezau din nou, una după alta. Căci acești satrapi ai chirurgiei, acești papi ai pediatriei și obstetricii nu visau nici ei decât la revoluționarea legilor reproducerii, la manipularea genelor și a cromozomilor.

— Atunci de ce nu se naște băiatul? întrebă un neurobiolog.

— Tocmai aici e problema. Acum o lună, Louis, care citise pentru prima dată ziarele, ne-a avertizat, pe mamă și pe mine, că refuză să vină pe lume. Trăsese concluzia că oamenii sunt ticăloși și că existența are un caracter efemer. Mărturisesc că, pentru moment, n-am luat în serios spusele lui.

— Derbedeul! spuse un pediatru. Unde s-a mai pomenit ca un copil să decidă dacă să se nască sau nu?

— Dar cu complexul lui Oedip ce facem? lătră un psihanalist. Cum își va împlini triangulația oedipiană dacă rămâne prins în maică-sa?

* * *

Dintr-o dată, toată frustrarea și toată ciuda acumulate se răsfârșiseră asupra fătului recalcitrant. Ectoplasma asta, s-o punem cu botul pe labe, s-o scoatem din vizuina ei. Austerii clinicieni, gravii profesori se transformară în vânători, în justițiar. Topită de rușine, Marthe își trăgea fratele de mână, îndemnându-l s-o ia din loc împreună. Fontane o respinse cu brutalitate: Louis nu va rezista mult în fața acestei mișcări de masă. Madeleine imploră cu un geamăt prelung:

— Oh, să plece, s-o șteargă, nu mai pot să-l suport...

Susținut de această mânie colectivă, Fontane, înarmat cu un megafon, trecea pe la toate orificiile lehuzei și striga:

— Predă-te, Louis, ești încercuit, n-ai nicio șansă!

Vacarmul era în toi. Toți medicii, toți pizdarii se solidarizaseră și, asaltând femeia în chinurile facerii, strigau de-și scuipeau plămâni:

— Afară, mizerabile, ieși afară dacă ești bărbat!

Eminenții specialiști vociferau în jurul mamei precum indienii în jurul cercului de căruțe. O să taie voinicește în mațele ei ca să-l scoată de acolo pe rebel. Repede, cleștii, forcepsurile, anestezia locală, hop, hop, fără milă și puneți-i cătușele și cămașa de forță. Repede, aduceți butelia cu gaz ca să-l afumăm. Artiștii își puneau deja măștile, halatele, își trăgeau mănușile de cauciuc, apucau bisturiuri, scalpele, foarfece, fierăstraie, pile, pense ascuțite, își pregăteau seringile, dozau anestezicul.

— Liniște, strigă Louis cu acea inflexiune scrâșnită venită din străfunduri, liniște!

Nu se simțea în largul său, însă luase hotărârea de a juca totul pe o singură carte.

— Dacă încercați ceva, indiferent ce, smulgeți tot ce-mi stă la îndemână, auziți? Așa cum smulgeți firele unei centrale telefonice. Amestec organele, sparg venele, deschid intestinalele, sfărtec ficatul.

Prinsese în mânuțe vezica, duodenul, un rinichi și strânse cât putu. Madeleine urlă de durere de parcă ar fi ros-o un

şobolan pe dinăuntru. Haita de măcelari care se pregătea s-o desfacă în bucăți dădu înapoi.

— Nu faceți nimic, băigui ea, mă va ucide, o simt. E în stare de orice. Oh, Louis, pleacă, lasă-mă, te implor, lasă locul liber!

— Asasinule, gâlmă ce ești! reluau doctorii.

Lamele şuierau, nerăbdătoare să intre în acest pântec rotund. Gălăgia era asurzitoare. Afară, trecătorii crezură că e vorba de o răzmeriță.

Fură totuși obligați să se incline în fața evidenței: nu puteau cere copilului să se nască fără a pune viața mamei în pericol. Medicii lăsară armele la o parte și deliberară. Esențialul era să câștige timp, să ia copilul prin surprindere. După ce se consultă cu confrății, Fontane reluă megafonul:

— Louis, îți propunem un compromis: tu ieși, așa cum era prevăzut, iar noi te așezăm în incubator, ca să regăsești condițiile de confort și căldură din pânțelele mamei tale!

— Știu cât valorează acest gen de promisiuni: *bullshit*, cum spun americanii. Nu încerca să mă păcălești, căcăciosule! Fără sedative, psihotrope sau tranchilizante. La cea mai mică moleșeală anormală, sfâșii totul.

O înjurătură este totdeauna penibilă pentru cel ce o înghite. Darămite să fii făcut căcăcios de un foetus, când ești mare patron sau șef de clinică! Traducând exasperarea generală, Fontane țipă în megafon:

— Îți venim noi de hac, puțoiule, pe cuvânt, o să te belim, ți-o promit solemn!

— Îți pierzi sângele rece, doctore Fontane, și-ți pierzi și timpul. Nu ți-e rușine să vorbești așa unui bebeluș? Toată treaba asta e lamentabilă. Spune prietenilor să plece, afacerea e terminată.

— Dar bine, Louis, exclamă psihanalista, înșfăcând megafonul, de ce să refuzi să te naști? Toți ceilalți înaintea ta au acceptat. Și sunt convinsă că majoritatea umanității s-ar lăsa ucisă pe loc numai ca să poată să renască.

— Eu nu sunt ca ceilalți, stimată doamnă. Te naști ca să înveți să vorbești, însă, dacă apuci să vorbești în uter, la ce bun să te naști?

— Louis, pentru numele lui Dumnezeu, reluă ea cu un tremur al bărbiei ce anunța că e gata să izbucnească în lacrimi, naște-te, îți voi face dovada că viața e cel mai frumos lucru.

— Lăsați-l pe Dumnezeu în afara acestei dezbateri! Vă consumați degeaba saliva, stimată doamnă.

Louis avu unul sau două accese de tuse și, pe un ton mai ridicat, afirmă:

— Ce nevoie am să fac ca voi, sărmani pământeni împotmoliți în vanitățile și emoțiile voastre meschine? Cu ce drept vreți să decideți asupra destinului meu? Refuz existența, în mod liber și cu spiritul treaz: chestia asta vulgară, țipătoare și zgomotoasă, v-o las vouă!

Perorația micuțului imprecator îi tetaniză pe oamenii de știință: un făt de nouă luni li se adresa într-un limbaj ales, care aducea mai mult cu retorica decât cu gânguritul nou-născutului! Așa ceva nu putea exista și totuși exista: ani întregi de certitudini științifice se prăbușiră în câteva clipe. Iar atunci când Louis adăugă: „Păstrați voi apa, eu îmi rezerv doar placenta”, fură stupefiați. Dintr-o dată le dispăru furia și, rămași fără glas din cauza răgetelor, se îndreptară în dezordine către secțiile de care aparțineau. Fontane, părăsit de toți, o căută în zadar pe soră-sa, Marthe, care ștersese demult putina ca să-și ascundă jena. Doar cameramanii continuau să filmeze, fără să știe ce vor face cu bobinele. Iar mama, tot însărcinată cu un gemăn, fu dusă în camera ei.

3. Sugarul pedant

După oribilul scandal, Madeleinei nu-i rămăsese decât un țel: să-l dea afară pe Louis, această tumoare înzestrată cu vorbire care se încrusta în ea și o întina. Neglijându-și fiica, organizează în jurul rebelului o adevărată blocadă. Începu o grevă a foamei, bând zilnic doar puțină apă îndulcită, întrerupse telefonul interior. Se va vedea care din doi va ceda primul.

Scăpase însă din vedere ingeniozitatea micului și hrăpărețului potentat. Din moment ce stătea cu chirie pe o perioadă nedefinită la mama, el își dădu silința să transforme acea gaură umedă într-o cabană confortabilă. Credea maicăsa că-l va pune cu botul pe labe? Ce iluzie! Corpul unei femei și mai cu seamă pântecul unei femei însărcinate constituie o câmară de alimente inepuizabilă. Ai de toate acolo, la îndemână, mierea și laptele curg din abundență! Faptul că mama nu se mai alimentează nu schimbă nimic: are în cuferele ei provizii pentru luni de zile. Atunci când contempla fructele coapte agățate în jurul lui, vegetația de ciorchini zemoși, câmpiile de alge, tentaculele umflate de sânge, suc și sevă, era convins că nu va duce niciodată lipsă de nimic. Sigur, pierduse apa. Dar nici apele nu lipsesc în interiorul unei mame: pâraie, infiltrații, cascade ce se rostogolesc din toate părțile, e de-ajuns să te apleci ca să bei, să te scalzi. Iar mucoasa, cu reflexe strălucitoare ca un vitraliu, distilează tot timpul picături minuscule, asemănătoare perlelor din sticlă. Cu ajutorul unui abil sistem de reținere a apei, Louis își construise deja o piscină caldă, bogată în vitamine și săruri minerale. În caz de secetă, va prospecta straturile freatice cele mai accesibile, va scoate de acolo apă și va avea cu ce să-și potolească setea.

Mai rămânea problema spațiului. Louis se simțea zdrobit în domiciliul său, limitat în partea superioară de cavitatea toracică, în față de centura abdominală, dedesubt de pelvis. Recuperase, desigur, suprafața ocupată de Céline, dăduse

deoparte ficatul, împinsese tubul digestiv care se prăbușea peste el, așezase ceva mai încolo intestinele care intrau mereu în teritoriul său și amenințau să-l înfășoare în inelele lor: dar toate astea abia dacă ajungeau. Chiar dacă reușea, fără mare greutate, să se miște, n-avea cum să-și dezmoștească picioarele și, cu atât mai puțin, să facă un *footing* matinal. N-avea suficient loc pentru mobile sau măcar pentru o bibliotecă cu cărți de mărimea unor confetti. Era pentru el un lucru dezolant. Sigur că își adunase în memorie atâtea cunoștințe încât numai revizuirea lor îi dădea o ocupație pentru multă vreme; însă știința înseamnă acumulare și nu recapitulare, nici rumegare. Și ce va face fără stilou, fără hârtie și fără posibilitatea de a comunica cu alții?

Nu-și mai târâia cordonul ombilical după el, îl rupsese cu dinții și-l pusese deoparte cu grijă. Căci avea acum canini adevărați, măsele mari: la el totul evolua atât de repede! Se hrănea deci folosind resursele locale: la ora meselor lipea placenta de mucoasa uterină puternic vascularizată, iar membrana, ca un burete, absorbea substanțele. Acestea se condensau apoi în mici umflături și noduli pe care el îi culegea așa cum culegi murele și strugurii. Atunci când dorea un meniu mai diversificat, mergea direct la sursă folosind un procedeu pe care-l învățase de la Céline. Spărsese în peretele gastric o găurică și aspira, așa cum sugi un ou crud, alimentele mestecate de mama. Cel mai mult îi plăceau fasolea verde cu unt și pătrunjel, spanacul proaspăt cu smântână, peștele cu sos sau la grătar – ah, grătarul de ton iuțit cu un strop de curry! – salatele de zmeură și fragi cu puțină mentă și o picătură de lămâie, dulceața de afine, mierea lichidă și aluaturile fermentate. Totul însoțit de un pahar de vin bun, de preferință un pinot noir de Alsacia, un pământel de Touraine, un Bourgogne sau un Côtes-du-Rhône (vinul de Bordeaux, spre marele lui regret, îi cădea greu la stomac, îl moleșea). Din păcate, de când mama postea,

aparatul ei digestiv secreta sucuri îngrozitor de amare, iar Louis renunțase la aceste razii gastronomice.

În schimb reușise, cu ajutorul diverselor deșeuri ieșite din placentă, să-și fabrice un pai lung, care urca până la sânul Madeleinei și se infiltra în canalul lactat. Ce păcat ar fi fost să lași să se piardă acea delicioasă băutură calduță pe care el o sugea, ca să spunem așa, din interior. La mămica era masă și casă din belșug, apă caldă la toate etajele. Însă postul Madeleinei secase și laptele, iar Louis întrevăzu într-o bună zi teribilul spectru al penuriei. Ei bine, dacă mămica se lasă să moară de foame, o va devora din interior, până când nu va mai rămâne din ea decât un schelet curățat. În fiecare seară, pentru a evita vreo surpriză neplăcută, Louis se lega, înainte de a adormi, asemeni unui pasager care-și leagă în avion centura de siguranță. Se lega de toate protuberanțele, se înfășură solid cu fire, fibre, țesuturi înnodate în jurul lui. Dacă medicii ar încerca vreo manevră ca să-l păcălească, să-l anestezieze, de pildă, n-ar putea să-l scoată fără a tăia burta mamei, fără a-i sfărteca viscerele și mațele. Ea devenise ostatica lui și nu putea să trăiască decât atât timp cât el va rămâne în ea.

Madeleine părăsi spitalul, nemaiputând ocupa un pat de pomană. N-avea decât să se întoarcă atunci când micuțul va fi dispus să se nască. Acasă, încercă să se răzbune pe fiu-său, supunându-l torturii aspiratorului: așezând capătul țevii pe partea dreaptă, dădu drumul la aparat, iar copilul fu antrenat cu violență spre acea parte. Apoi își plimbă peria pe toată suprafața pântecului, iar copilul se trezi hâțânat în toate direcțiile precum o pilitură de fier atrasă de un magnet. Reacția nu se lăsă așteptată: Louis reuși să apuce intestinul subțire și-l îndoii atât de violent, încât Madeleine leșină, însă ea tot nu renunță: visa să-și lege fiul pe un scaun electric și să-l calmeze cu o doză zdravănă de curent, să-l sfârâme, să calce în picioare acest scorpion care-și forase o galerie înăuntrul ei.

Vecinilor, prietenilor, ca să facă bună impresie, le spunea: „Nu mai sunt locuri la creșă, până una-alta îl păstrez”. Nimeni n-o credea: caseta video a nașterii ratate, deși proprietatea doctorului Fontane, circula în versiune pirat, articole denigratoare asupra nașterii ratate a lui Louis apăruseră în presa de scandal. Madeleine tocmai împlinise nouăsprezece ani, dar nu-i ardea să-și serbeze ziua. Oswald, care îi arăta multă tandrețe, îi lua totdeauna apărarea în fața părinților ei: aceștia din urmă, neajungându-le s-o certe, o amenințau acum cu dublarea sumei pe care le-o datora, drept pedeapsă că n-a știut să dea viață unui copil ca toată lumea. Rezistența lui Louis îl contraria și pe Oswald: avea fata, voia băiatul. În fiecare dimineață, în patru labe în fața pântecului Madeleinei, admonesta puștiul, îi ordona să iasă afară, la lumină, fără întârziere. Louis nici măcar nu-și dădea osteneala să-i răspundă. O mamă, cel puțin, te poartă în pânțece, te găzduiește. Însă un tată? Câteva picături de spermă scăpate la întâmplare îți dau oare vreun drept cât de mic? Singurul care conta într-adevăr în această afacere era doctorul Fontane. Trebuia să te ferești de el ca de ciumă. Dar tocmai acum Madeleine nu se mai putea baza pe el. Direcția spitalului îl concediase pentru grave abateri și abuz de încredere; Ordinul Medicilor îl suspendase în așteptarea elucidării cazului său. Își închisese cabinetul și se înhămasse la diverse treburi mercenare, pentru a-și plăti datoriile. Confrații îl zeflemisau sau erau distanți și, în afara acestei dizgrații profesionale, îndura zilnic văicărelile surorii sale Marthe care, între două torente de lacrimi, îl implora să plece capul, să cerșească iertare de la autorități. Fontane se încapățâna: ceea ce întrevăzuse îl determina să continue. Pentru moment stătea cu șira spinării aplecată. De îndată însă ce va fi posibil, își va relua cercetările la o scară mai mare. Și va profita de asta pentru a-l pedepsi pe Louis, ploșnița care-l făcuse de râs în public. Da, doctorul n-avea decât de câștigat așteptând!

În disperare de cauză, Madeleine făcu apel la ultima șansă a celor nenorociți. I se adresă direct lui Dumnezeu și-l imploră să-i vină în ajutor. Însă ceea ce invoca ea era un Dumnezeu melancolic, un Dumnezeu care supraviețuia deși toți îl credeau mort de când un filosof german, la sfârșitul secolului al XIX-lea, îi anunțase decesul. De altfel, dacă El exista sau nu, faptul acesta n-avea nicio incidență asupra desfășurării evenimentelor. Cei mai mulți îl neglijau, iar cei care-L adorau îl adorau prost. Iată de ce Dumnezeu, care nu vorbise umanității decât de trei ori, prin intermediul lui Moise, Isus și Mahomed, Dumnezeu așadar, de câțeva vreme, își înmulțea convorbirile cu muritorii pentru a-i convinge de existența Sa. De aceea a fost El sensibil la chemarea Madeleinei. O lăsă să aștepte câteva zile, așa cum se cuvine, și, într-o dimineață, i se arătă în toată strălucirea Sa. Foarte intimidată și scuzându-se că-L primește în capot, ea îl rugă cu umilință să intervină pe lângă fiul ei pentru ca acesta să accepte să se nască. Desigur, păcătuiuse prin nerăbdare, făcându-l să guste prematur din arborele cunoașterii; însă trebuia ea să sufere de pe urma unui gest de dragoste excesivă? Dumnezeu, extrem de iritat de această poveste, pe care o știa deja (căci Dumnezeu știe totul), promise să dea un exemplu cu acest fanfaron. Verifică în Marea Carte a Lumii: fuseseră cazuri de foetuși născuți morți, de copii avortați, de prematuri, de monștri, de malformați, dar de copii hotărâți să rămână în pânțelele matern, niciodată. Louis urma să plătească toate încălcările Legii divine.

Precedat de fulgere, trăsnete, bubuituri de tunet – El era topit după această recuzită desuetă – însă rămânând invizibil (căci nimeni nu poate să-l vadă fața fără să moară), Dumnezeu îi apăru lui Louis într-un vacarm formidabil. Terorizat, crezând că medicii au mai pus la cale cine știe ce mârșăvie, micuțului îi trebui mult timp să-și revină.

- Ce se întâmplă? De unde vine zgomotul ăsta?
- Copil naiv, ți-e frică și ai dreptate să-ți fie frică!
- Cine vorbește?
- Cel Veșnic.
- Cel Veșnic? Vreți să spuneți Dumnezeu?
- El însuși.
- Dacă-i o glumă, e proastă.
- Te îndoiești de Mine, muscoi prăpădit?
- Puneți-Vă în locul meu!
- Eu, Increatul, să Mă pun în locul unei creaturi? Îți arde de glumă?
- Dați-mi o dovadă că sunteți Dumnezeu.
- Ar însemna că sunt Satan dacă aș da curs cererii tale. Dumnezeu nu are nevoie de dovezi. El este.
- Nu e rău răspunsul. Permiteți-mi totuși să rămân sceptic.
- Louis era foarte emoționat: să ai doar nouă luni și să fii vizitat de Bunul Dumnezeu! Se cuibărise în subsolul său, făcându-se și mai mic decât era.
- Cărui fapt mi se datorează această onoare, mie, care nu sunt nimic sau aproape nimic?
- Am venit să-ți dau o poruncă, Louis; Eu îți comand să te naști, și chiar în clipa asta!
- Deci mama mea Vă trimite! Trebuia să-mi închipui!
- Află că nimeni nu Mă trimite, din moment ce Eu sunt la originea a tot ce există. Eu sunt Cel ce am făcut-o pe mama ta să simtă nevoia să-Mi vorbească. Eu sunt aici pentru a-ți spune următorul lucru: ieși!
- Cu tot respectul pe care Vi-l datorez, murmură Louis, prefer să nu ies.
- Nimeni nu te întreabă ce preferință ai; supune-te unei legi pe care mamiferele superioare o respectă încă din prima lor zi de viață.
- Vechimea unei legi nu dovedește cu nimic justetea ei. O eroare repetată în miliarde de exemplare rămâne o eroare.

— La urma urmei, Louis, de ce te temi? Te vei naște în partea cea mai bogată a lumii, Europa de Vest. Faci parte dintr-o familie din mica burghezie, perspectivele carierei tatălui tău sunt bune, ba chiar excelente. În ciuda unei recesiuni trecătoare, starea economiei e satisfăcătoare, rata de creștere constantă, iar inflația ținută sub control. Ce vrei mai mult?

— Doamne, fie-Ți milă, nu mă momi cu fleacuri. Aceste sărmame avantaje nu pot împiedica nici boala și nici moartea.

— Dar de ce le-ar împiedica? Moartea este soarta pe care Eu le-o rezerv oamenilor.

— Tocmai asta-i drama, zise Louis clătinând din cap, ca și cum ar fi vrut să-și ia interlocutorul drept martor al ghinionului său. Obligativitatea de a dispărea îmi strică dinainte tot cheful.

— Păi, nu însăși scurttimea vieții îi dă acesteia valoare?

Louis simți un pic de ironie în această întrebare.

— Dimpotrivă, această repeziciune o descalifică. Ceea ce nu este sortit să dureze, n-are nicio valoare. Dacă sunt cel dintâi om care nu se naște, voi fi poate primul om care nu va muri. Nu-i rău, nu?

Se lăsă liniște. Louis se întrebă dacă Dumnezeu auzise ultima sa replică, speră că poate plecase. Îi zvâcnea țeasta, se simțea golit. Însă, cu o gravitate înspăimântătoare și mai jupiterian ca niciodată, Cel-de-Sus reluă:

— Consideră-te fericit că ai dreptul să trăiești înainte de a muri.

— Nu vreau niciuna, nici alta.

— Măcar știi ce vrei?

— Da, să rămân la mama și să citesc. Nu mă simt bine decât în calm și în meditație. Realitatea nu face doi bani atunci când ai o bibliotecă în minte.

— Cine ți-a băgat în cap aiureala asta?

— Lectura, Doamne: ea m-a făcut intolerant la mediocritatea cea de toate zilele.

— Adevărul este că ai citit prea mult pentru vârsta ta. Afară te vei putea instrui fără probleme.

— Nu, aş pierde groaznic de mult timp crescând, mâncând, dormind. M-aş risipi, prea multe lucruri mi-ar deturna atenţia de la esenţial. Şi apoi, să suport transporturile în comun, circulaţia blocată, mirosurile urâte, nu, mulţumesc! Nu vreau să îndur existenţa aşa cum alţii îşi poartă guşa.

— Crede-Mă, Louis (şi, pentru a-Şi sublinia vorbele, Dumnezeu adoptă o voce de bas formidabilă), crede-Mă, te înşeli. Nu vei cunoaşte mângâierea soarelui pe piele, frumuseţea unui apus pe malul mării; şi vei îmbătrâni fără să alinţi măcar o pisică sau să respiri deliciosul parfum al unei flori.

— Fleacuri! Pe lângă aceste nimicuri, câte neplăceri evitate!

— Te înşeli. Eu îţi vorbesc din experienţă. Eu însumi Mă înduioşez adeseori în faţa măreţiei unei păduri sau în faţa sălbaticii splendori a unui masiv muntos.

— Pur narcisism de creator, fenomen bine-cunoscut!

— Haida-de, nu face pe durul! De altfel, M-ai contrazis destul. Strânge-ţi lucrurile şi şterge-o! Fă loc, valea!

Oh, ce ton autoritar insuportabil! Chiar dacă era un nimeni, Louis avea dreptul să i se vorbească politicos!

— Ai auzit ce ţi-am spus? Nu face mai multă dezordine în Lume decât este deja!

— Această dezordine Tu ai vrut-o, Doamne. Tu, care ai îngăduit ca răul să domnească pe pământ, pentru ca noi să fim duşi în ispită.

Mulţumit de această diversiune, copilul lăsă să-i izbucnească mânia şi intră brusc în pielea unui procuror. Avea, în sfârşit, dinaintea lui pe autorul tuturor mizeriilor noastre, îi va spune adevărul gol-goluţ. Şi-i înfăţişă Marelui Ceasornicar îngrozitoarea listă a viciilor omeneşti, sângerosul carnaval al tuturor mârşăviilor.

— Ah, nu, tună Dumnezeu, Eu n-am să reiau cu un omuleț de talia ta această controversă. Și, înainte de toate, îți interzic să minimalizezi opera Mea, să-i înjosești pe cei care au fost făcuți după chipul și asemănarea Mea.

— N-ai motive să Te lauzi! Să nu-mi spui că o copie valorează cât originalul. Ce e omul, de fapt? Un tub digestiv vorbitor, un maș care emite ipoteze, un parazit care murdărește tot ce atinge. Un singur exemplu dintr-o mie: pune în fața unui bătrânel mormanele de excremente pe care le-a evacuat de când s-a născut. Să-l vezi cum o lasă mai moale!

— Asemenea fobie a corpului la un sugar, Eu n-am mai văzut niciodată!

— Nu fobia mea e anormală, Doamne, ci resemnarea celorlalți. Corpul nu este doar otrava sufletului, este și mormântul lui. Spune sincer, cum poți să-Ți privești creația fără să fii cuprins de disperare? Ce mâncărime Te-a apucat de-ai modelat o lume atât de imperfectă?

— Ce te amesteci tu?

— Cred că știu, din păcate! Doar vanitatea, plictisul, sadismul Te-au împins la o asemenea nelegiuire.

— Sadismul?

— Da, plăcerea de a ne umili, de a Te înălța pe Tine, în timp ce pe noi ne coborî.

— Cum de îndrăznești, corpuscul ce ești? Știi tu că te adresezi cauzei supreme a tuturor lucrurilor, Celui asupra căruia au meditat, vreme de milenii, milioane de credincioși?

— Grozavă afacere!... Chestia asta dovedește doar gustul lor pentru servitute. Cu cât îi mortifici mai tare, cu atât Te vor venera mai mult.

— Louis, puțin îmi pasă de părerea ta. Generalizezi în mod abuziv, vorbești ca un ageamiu. Înainte de a critica, trăiește!

— Părerea mea este formată și mai ales părerea mea despre Tine!

— Pentru ultima oară, îți dau existența ca un gest de iubire. Ia-o!

— Există cadouri de care te lipsești.

— Refuzi ceea ce propriul Meu fiu a acceptat?

— Și la ce I-a folosit? Nici chiar pe El n-ai putut să Te împiedici să-L faci să sufere, să-L sui pe cruce.

Dumnezeu suspină, excedat. Un suspin divin te răstoarnă cu forța unui ciclon, atunci când ești ca Louis un fleac. Copilul fu trântit la pământ, însă asta nu-l opri să zbiere mai departe.

— Louis, Mă obosește flecăreala ta. Poartă-te ca un gentleman. Fă-i pe plac mamei tale: părăsește-o. Nu abuza de legile ospitalității.

— Nu!

O clipă, o teribilă clipă, Dumnezeu fu cât pe ce să rupă păduchele în bucăți. Parcă auzea deja deliciosul zgomot, asemănător pocnetului unui gândac pe care-l zdrobești cu piciorul. Reuși să Se controleze, își lăsă mânia să se potolească, ca să o transforme încetisor în răutate. Cu o voce blândă și așezată, spuse:

— Louis, Mă dezguști!

— Pentru că mă revolt și Tu nu suporti asta!

— Louis, nu ești decât un fricos, însă vei suferi ca și ceilalți, crede-Mă! Și vei muri într-o bună zi. Asemeni celorlalți.

— Vom vedea. În orice caz, Céline mă va ajuta.

— A propos de Céline. Voiam să-ți vorbesc.

— De ce?

— I-ai observat mutismul în momentul venirii pe lume?

— Da, și ce-i cu asta?

— Cum ți-l explici?

— Nu știu, șiretenie, jenă...

— Micuțul meu, ești departe de adevăr. Céline a ta, copile, este o debilă mintală.

Și Dumnezeu, cu mult calm, îi dezvălui lui Louis felul în care contactul cu aerul îi distrusese inteligența surorii lui și-i ștersese memoria astfel încât uitase totul, fără nicio șansă să-și mai regăsească vreodată facultățile mintale. Cea care se

voise emul al lui Einstein și al Mariei Curie nu va depăși niciodată nivelul mintal al idiotului satului.

— Minți, urlă Louis, Céline tace ca să se conformeze obiceiurilor lumii. Minți...

Însă Dumnezeu dispăru în eter și o liniște greoaie se așternu din nou peste grotă maternă.

* * *

Louis rămase mult timp în stare de prostrație. Era așadar singur, fără vreo aliată capabilă să-l secondeze în lumea defărată. Rarele fire de păr pe care le avea i se ridicau în cap la gândul că ar fi putut să se nască și să piardă și el, într-o secundă, rezultatul atâtor luni de muncă! Era decis, mai mult ca oricând, să se retragă în casa lui ca într-o tabără fortificată. Își detesta și mai mult mama pentru că o lăsase pe Céline să plece și își promitea s-o facă să-și ispășească însutit crima. O să vadă ea ce înseamnă durerile facerii! Louis era precum un locatar cărui proprietarul i-a tăiat deja apa, lumina, încălzirea și care se pregătește să baricadeze ușa de la intrare și ferestrele. Locatarul se apăra și se pregătea să țină piept unui asediu de mai multe luni. Pentru început, lăsă să-i crească unghiile, le tăie cu vârf, le ascuți ca pe niște lame de brici. De i se va întinde vreo cursă, va secționa cu un singur gest venele și arterele Madeleinei. O va îneca în propriul ei sânge. Dacă ar fi putut, și-ar fi montat un cârlig de fier la extremitățile mâinilor! Cuibărit în pânțele genitoarei lui ca o fiară, aștepta, gata să sară. Madeleine trebuia să știe că o va ucide fără ezitare, la cea mai mică diversiune. Louis se transformase în gladiator, în soldat: înnebunit de suspiciune, nevăzând în jur decât șiretenie și minciuni, stătea permanent de gardă, aproape că nu mai dormea.

Această tensiune îl epuiza. Era totuși mic! Izbucnirilor de ură le urmau lungi perioade de prostrație. Nu mai avea nimic de citit, spiritul i se ofilea, epuizat de veghe și insomnii. De

mai multe ori fusese pe punctul să se predea, să abandoneze totul. Nu mai putea suporta această încordare continuă a nervilor. La rândul ei, Madeleine era terminată. La cei nouăsprezece ani ai ei se simțea extenuată, ca o matroană după zece sarcini. Nici în cele mai nebunești coșmaruri din copilărie nu se imagina îndurând asemenea încercări. Era din plin pedepsită că voise să se singularizeze și acum cerea indulgență părinților ei. Aceștia nu-i iertau nimic, o somau să nu cedeze la șantajul mucosului, o amenințau cu o datorie infinită, cu pedepse cumplite. Ea cumpăni îndelung, sfâșiată între somațiile părinților și presiunile plodului: acolo unde însuși Dumnezeu a dat greș, cum ar putea ea reuși vreodată? În final, foarte slăbită de dieta pe care și-o impusese, cedă fiului. Ideea că acesta ar putea locui în ea câteva luni, ba chiar câțiva ani, o șoca mai puțin. Va trebui să se obișnuiască cu el la fel ca și cu o boală îndelungată, poate incurabilă.

Într-o zi, la capătul puterilor, repuse telefonul interior în funcțiune și-l chemă.

— Tu ești, mamă? Te-ai decis, în sfârșit! Sunt încântat că ai devenit rezonabilă. Proiectul lui Fontane nu era viabil; da, sunt la curent în privința Célinei. Dumnezeu mi-a spus tot. N-a fost prea drăguț din partea Lui, sunt de acord. Mi-a fost ciudă pe tine, însă tu nu puteai ghici că trecerea la viața în aer liber îmi va face sora amnezică. Crede-mă, mamă, eu sunt cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat. Bucură-te că am rămas aici: numai eu îți voi îndeplini dorințele. Dacă mă asculți, vom realiza împreună lucruri mărețe. Vei face exact ce-ți voi spune. Nu-ți cer să mă iubești, eu nu înțeleg acest cuvânt, îți cer pur și simplu să mă tolerezi. Ai vrut această situație, suportă-i consecințele.

Madeleine acceptă, îi repetă lui Louis că ar fi totuși fericită să-l vadă născându-se într-o zi, la fel ca ceilalți, și își dădu silința să-l aprovizioneze, chiar din acel moment, cu știință și mâncare bună. De astă dată, copilul nu mai dorea să primească pasiv marile texte; voia să lucreze cu un caiet, o

riglă, un stilou și o trusă în care să-și așeze materialul. Îngustimea locuinței îi interzicea asemenea prerogative, trebuia să găsească altceva. Îi ceru Madeleinei să-l trimită pe Oswald la niște specialiști. Nu avură mult de căutat. Renumele lui Louis neîncetând să sporească, o firmă de microprocesoare construi pentru el – gratuit – cel mai mic ordinator cu imprimantă din lume. Ecranul avea mărimea unei cărți de credit, claviatura era cât un timbru, creionul optic – cât un ac, mouse-ul – cât un nasture de cămașă. Dotată cu un circuit de alimentare intern cvasi-impermeabil, mașinăria cântărea patru sute de grame și fu introdusă în Madeleine pe căile firești. Minuscule dischete cu memorie, de mărimea unei monede de cinci centime și conținând echivalentul a două sute cincizeci de mii de pagini de carte, furnizau un program de lectură inepuizabil. Desigur, instalația era conectată la rețelele informatice ale întregii planete. Firma se angaja să pună în date, în următorii cinci ani, totalitatea Bibliotecii Naționale, cea a Congresului american și a British Museum-ului. O unitate specială urma să supravegheze strângerea textelor și compactarea dischetelor. Era o realizare tehnică extraordinară și Louis mulțumi călduros. Emulația era contagioasă; o întreprindere de telecomunicații îi oferii pruncului un releu telefonic miniaturizat cu ajutorul căruia acesta putea intra în legătură cu oricine, fără să mai treacă prin standardul matern. Apelurile erau gratuite și avea acces la principalii sateliți.

Louis, încântat că e, în sfârșit, independent, își transformase peștera în cabinet de lucru. La cele unsprezece luni ale lui, se considera adult și nu aspira să crească mai mult. Trăind într-un spațiu restrâns, lăsa altora stupidul orgoliu de a se dezvolta și de a-și masca, prin alungirea corpului, atrofia materiei cenușii. Tot ce-l interesa era funcționarea neuro-transmițătorilor, a sinapselor, a circuitelor nervoase. Printr-o stranie ironie, între mamă și fiu avu loc o transfuzie de creștere: în decursul câtorva săptămâni, Madeleine, supunându-se principiului dilatării,

crescu cu cincisprezece centimetri, atingând astfel înălțimea, nemaîntâlnită în familia ei, de un metru optzeci și cinci, în timp ce greutatea i se stabilizase la vreo sută cincizeci de kilograme. Acum era o uriașă pe lângă micuțul ei Oswald și față de părinții ei. De la înălțimea noii sale staturi, îi văzu dintr-o dată așa cum erau în realitate: avari, feroci, veșnic obsedați de cine știe ce compromis sordid. Iar frica alunecă de pe ea ca o haină. Avea nevoie de acest supliment de lățime și de înălțime pentru a-i oferi copilului o locuință decentă. Începuse din nou să iasă, mergea cu greutate, iar trecătorii, văzându-i trupul măreț, îi făceau loc cu deferență. Nimeni n-o mai recunoștea pe tânăra de odinioară.

Un incident fu cât pe ce să întunece momentul regăsirii dintre mamă și fiu. Într-o zi, o infirmieră de la Protecția Maternă și Infantilă dădu buzna la familia Kremer, cu vaccinurile și cântarul sub braț. Profitând de faptul că Madeleine moțăia, într-o după-amiază când ușa rămăsese deschisă, încercă să pătrundă în ea, cu capul înainte, repetând: „Îmi pare rău, doamnă, dar legea e categorică, sugarii trebuie cântăriți.” Harnica slujbașă nu putu ajunge prea departe și se trezi repede blocată, ca o pisică într-un burlan. Murmura într-una: „Datoria, doamnă, datoria”, zbătându-se cu furie, pedalând cu picioarele în aer. Fură nevoiți să-l cheme pe Oswald care o trase de picioare în timp ce Louis, din colul uterin, o împingea în cap cu piciorușele. A fost singura dată când tatăl și fiul au colaborat. Ieși, în sfârșit, umedă și vexată, cu capul plin de cucuie și gleznele pline de vânătăi, și ceru părinților să semneze o justificare. Madeleine își jură să-și protejeze de-acum încolo avanposturile și începu prin a încuia ușa cu cheia în timpul siestei.

Liniștit în ce privește cooperarea celorlalți, Louis își reîncepu studiile lui dragi și reluă totul de la capăt, de la presocratici. Va fi ori filosof, ori nimic. Din moment ce nu putea să stea în picioare, deși maică-sa se lungise pe dinăuntru, nici să-și ițască trupul ca o antenă pentru a

putea asculta universul, se resemna să lucreze așezat în fața ecranului. I-ar fi plăcut enorm să tragă câteva țigări sau trabuce, poză tipică pentru un intelectual de la Freud încoace, însă s-o afumi pe mama nu era tocmai *fair-play!* Iar debaraua lui era lipsită de gură de aerisire. N-avea importanță: în loc de spațiu avea confort – cămăruța lui semăna cu un fagure, cu cabina unui pachetot și cu un leagăn. Ar fi putut să se mulțumească să trăiască asemeni unui rentier cumsecade, să lenevească zile întregi liniștit cu toate perdelele trase, făcând braconaj pe pământurile atât de bogate ale gândirii mondiale. Însă copilășul ăsta de nicio jumătate de metru își pusese în cap că e predestinat. Era convins că întreaga lume nu exista decât pentru a ajunge la el. Și-l luase drept ghid pe marele, sublimul Hegel, considerând că acesta scrisese pentru el, în urmă cu aproape două sute de ani, ceea ce el trăia acum. Astfel că, studiind operele prusacului, vedea în ele o profeție care-l viza personal. Sfârșitul istoriei sunt eu, eu sunt colosul liliputan al spiritului. Și se umfla în pene: celor două categorii de În-Sine și Pentru-Sine, le adăugase pe cea de La-Sine. Era sigur că aceasta din urmă era promisă unei frumoase posterități.

Atunci, amețit de performanțele sale, Agerul Spiriduș lansă un formidabil pariu: decise să citească totul. Tot ceea ce fusese imprimat, gravat, înscris în piatră ori pe papirus, de la origini până în zilele noastre. Literaturile și filosofiele lumii întregi, poveștile și legendele, dar și manualele, cataloagele, arhivele, registrele. Să citești totul ca să vii de hac nesfârșitei proliferări a textelor și să regăsești Unitatea în spatele multiplului. Va devora bibliotecile, așa cum alții despoaie cadavrele, până ce va deveni într-o zi Logosul încarnat. Desigur, se afla la ani lumină de acest ideal. Însă nu mergi departe decât împins de un scop măreț. Simțea în el o foame de căpcăun, era gata să înghită milenii de tradiții, să depășească limitele obișnuite ale tribului uman. Dezertor din viață, avea față de contemporanii săi un atu capital: redusese la minimum servituțile fiziologice, nu era supus

uzurii corpului. Conștiință pură, ce se sprijinea pe un element vital, beneficia de un metabolism discret ale cărui schimburi cu exteriorul se făceau cu cheltuieli minime. Doar creierul, mai greu decât cel obișnuit, de trei kilograme și jumătate, și care începea să se țuguiască, îl obliga să stea cu capul înclinat. Înăbușindu-și astfel cele cinci simțuri care corup și derutează – la el, Erosul nici nu conta – putea să se abandoneze cu totul fericirii de a medita și de a se bucura de lume fără să se compromită trăind în ea. Avea, desigur, de satisfăcut micile sale necesități, însă ele erau modeste și se pierdeau în marea mașinărie maternă.

La vârsta la care copiii obișnuiți sforăie și gânguresc, Louis tocea din greu teoria atomilor la Democrit, scriitura mitului la Platón. Să gândești, să citești înseamnă să ajungi repede peste tot și fără să te miști. În neantul senin al nopții materne, fremăta de voluptate la descoperirea unui raționament sau a unui concept genial. În acele momente i se ridica temperatura, ajungea la un soi de incandescență spirituală, îi apăreau în ochi lacrimi de admirație și grațitudine și un veritabil extaz al intelectului, asemănător transei epilepticilor, îl azvârlea pe jos. Această stare putea ajunge până la pierderea cunoștinței. După aceste crize, simțea dorința să moară. Cum să supraviețuiești lecturii unei cărți care ți-a dezvăluit adevărurile eterne în toată splendoarea lor? Încercă aceste depresii abisale după ce studie *Critica rațiunii pure* de Kant, *Etica* lui Spinoza și *Așa grăit-a Zarathustra* de Nietzsche. Aceste sclipiri de geniu îl lăsau profund emoționat, zdrobit. După aceea trebuia să se odihnească, precum un aluat frământat prea mult; își acorda puțină destindere cu o tetină sau asculta o bucată de muzică clasică pe care mama i-o difuza în surdină, prin viscerele ei. Atunci se furișa în cuibul lui călduț și, fără a uita să se lege, adormea cu gândul la vreo maximă frumoasă, ca un viitor călugăr încolăcit într-o paranteză a lumii.

* * *

Reputația lui Louis depășea de-acum frontierele naționale. Uitându-și ranchiunile, doctorul Fontane luă o inițiativă care puse capăt umorii lui negre. Îi propuse Madeleinei să-l supună public pe micuț unui examen oral la Sorbona, în fața unui areopag de filosofi internaționali. Era momentul ca lumea să cunoască adevărata măsură a miracolului pe care-l reprezenta acest copil. Atât mama cât și copilul aprobară cu entuziasm: Louis, durduliu și bucălat, gata să facă să pocnească buzunarul uterin, ardea de nerăbdare să fie pus la încercare. Fontane, ajutat de această dată de soră-sa Marthe, care prefera competițiile intelectuale manipulărilor chirurgicale, își asumă organizarea întâlnirii și deveni în mod oficial impresarul Gnomului caustic. Sesiunea avu loc într-o după-amiază de toamnă în Marele Amfiteatru. Madeleine, întinsă pe un pat, era dezvelită de la buric până la gât. Pe rotunjimea pântecului erau plasate două camere legate la un ecran gigantic în timp ce receptoare plasate pe abdomen repercutau în megafoane vocea lui Louis. O grămadă de invitați, aleși pe sprânceană și supravegheați de aprozi înzorzonați, se înghesuiau în încăpere, iar afară mai multe mii de gură-cască așteptau difuzarea lecției. Canalele de televiziune transmiteau evenimentul în direct. Membrii juriului, o adunare de înțelepți și de persoane importante, îl așteptau pe Louis ricanând, gata să-l radă în doi timpi și trei mișcări. Auzi, să aibă drept interlocutor nici măcar un copil, ci un avorton, o stârpitură; ar fi un adevărat miracol dacă nefericitul ar reuși să articuleze barem prima literă a alfabetului! Așa că abordară această competiție arborând un zâmbet malițios.

Începură prin a pune micuțului întrebările de bază privind maieutica socratică, îndoiala carteziană, pariul pascalian, antinomiile rațiunii pure la Kant. Louis se descurcă fără probleme, spre marea mirare a celor ce puneau întrebările. De asemenea, știu să explice ce diferențiază *entelehia* de *quidditate*, *eideticul* de *numenal*, dezvoltând sensul întrebării

leibniziene: „De ce există ceva în loc să nu fie nimic?” și respinse opinia lui Duns Scott potrivit căreia lumea e bună pentru că așa a vrut-o Dumnezeu.

— Despre Dumnezeu, crezu Louis de cuviință să adauge, vă vorbesc în cunoștință de cauză. A venit să-mi ceară un sfat acum câțva timp. Nu prea era mândru de El, credeți-mă!

Între două expuneri, Louis cel Mic, care nu-și putea nega cu totul vârsta, își băga degetul mare de la picior în gură și-l sugea zgomotos. Imaginați-l pe Heidegger sugându-și degetul în timpul cursului! Apoi gângurea, iar fața îi era numai zâmbet. Uneori avea nevoie să fie bătut pe spate ca să-i iasă aerul după ce vorbise prea repede; dar cine se mai uită la un mic râgâit atunci când discuți despre calvarul spiritului absolut la Hegel? Sau dădea drumul unui părțișor, un zefir inodor, neuzit de nimeni. Severii specialiști și eminentul public erau stupefiați. Fiecare își repeta: „E incredibil”, și totuși trebuia să se încline în fața evidenței. Mai mulți experți și portărei verificaseră că niciun artificiu n-avea cum să invalideze eroica experiență. Rapoartele lor erau categorice: nu era vorba de niciun ventriloc, era într-adevăr un copil cuibărit în pânțelele mamei sale și care enunța marile principii ale filosofiei europene!

Exercițiul îl stimulase pe Louis: nu numai că sclipea prin răspunsuri, dar voia să minuneze asistența, să o desfete cu fraze geniale. Cum nimeni nu-i mai punea nicio întrebare, el continuă cu de la sine putere, puse în relație adevăratul și falsul infinit al lui Hegel cu noțiunea de transfinit a matematicianului Cantor, apoi schiță ontologia lui a *nu fi încă* la Ernst Bloch – sunt în mod integral ceea ce sunt sau sunt în devenire? – și o compară cu metafizica sartriană a ființei care este ceea ce nu este și nu este ceea ce este. Sensibil doar la frumusețea unui raționament, el jongla cu abstracțiile, cu entitățile, abuza de silogisme, distribuia paradoxuri cu amândouă mâinile; nu exista prețiozitate pe care să și-o refuze, se dădea mare, își strivea auditorii sub pedanterie ca sub un covor de bombe. Atunci când, pentru a

încheia, evocă critica judecăților sintetice *a priori* la Kant de către matematicianul francez Henri Poincaré, stârni un adevărat tumult. Venerabilii literați plâneau aplaudând în picioare, întreaga sală îl ovaționează zece minute pe Formidabilul Broscoi. Fiecare voia să-l atingă, să-l felicite și deoarece imaginea lui Louis pe ecran era tulbure – micuțul nu voia să i se vadă fața – fu implorat să scoată din pânțelele matern măcar o mânuță, un picioruș, ca să poată fi astfel atins măcar un pic. Madeleine trebuie protejată de acești zeloși, se produsese câteva busculade. După ce calmul fu restabilit, președintele juriului, un bătrân impunător cu părul alb, îl întrebă foarte emoționat, tamponându-și ochii cu batista:

— Cine ești tu, Louis Kremer? Înger ori demon, geniu sau impostor?

Ștregarul nu se lăsă rugat. Își dresese glasul și începu, cu vocea lui stridentă:

— Permiteți-mi să vă spun, dragi frați umani, că sunt fructul unei mutații unice. Încă în stadiul de celulă știam încotro mă îndrept. S-ar putea oare susține că am fost conceput, în sensul propriu al termenului? Mă îndoiesc. N-am existat, oare, dintotdeauna? De aceea vă rog să-mi spuneți Louis, doar Louis, și să nu-mi adăugați un nume de familie în care nu mă recunosc. Eu sunt dovada că foetusul nu este starea inițială a omului, ci starea sa totală, după care vine declinul. Și, deoarece aparențele maschează adevărul, eu îl voi dezvălui rămânând ascuns. A te naște înseamnă a decădea. Am evitat această infirmitate supremă: asta vă dezamăgește, nu-i așa?

Tipul se încălzea, își umfla cavitatea toracică, se grozăvea jucând din meninge:

— Eu însumi sunt pentru mine o enigmă, cea mai scumpă, nu mă mai satur să mă rezolv. E un miracol că exist, sunt, ca să reluăm formula bătrânului Hegel: „știința precum sinele concepându-se singur”, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Ce particularitate am? Nu sunt decât un

creier, un gigantic aparat intelectual. Vă amintesc că materia mea cenușie funcționează deja cu 35% din capacitățile ei, față de 1 % la omul de rând. Sper ca într-un an să funcționez la întreaga mea capacitate. Vorbesc deja greaca și latina, fino-ugrica, ulufa, serbo-croata (din păcate, cu accent), engleza, germana, rusa, italiana, spaniola (castiliana, bineînțeles). Știți că un nou-născut poate emite toate sunetele și fonemele pământului, calitate pe care apoi, învățând o anume limbă, o pierde. Ei bine, eu, datorită mamei mele – încă o dată îți mulțumesc, mami – mi-am păstrat intactă această vastă paletă sonoră, coordonez fără dificultate sutele de mușchi care dirijează activitatea fonatorie, eu...

Însă Louis, care țipase prea mult, avu o brutală pierdere de voce și nu mai emise decât guițaturi incoerente. Ședința fu declarată închisă. Nu stătuseră degeaba: cinci ore de brio, de furtună cerebrală, de acrobații conceptuale, erau mai mult decât se putea suporta. În fața micului supradotat, fiecare se simțea stupid, nul. Nobilii și cărunții erudiți plecară jalnici și sperați. Atâția ani de studiu pentru a fi bătuți de un biberonar! Presa îl rebotează afectuos pe Louis cu porecla „Pigmeul cel prea subtil”, însă nu era nicio răutate, era o simplă recunoaștere a neîndoielnicei sale superiorități.

Deci, câștigase! În câteva ore, numele lui și al mamei sale făcură înconjurul planetei. Din acel moment, Madeleine văzu în Louis al ei un nou Mesia și încă un Mesia economic pe deasupra, care nici măcar n-a avut nevoie să se nască ca să se impună. De astă dată era mândră că este o mamă însărcinată permanent: faptul că fiul o monopoliza n-o mai deranja. Să existe în chip mașinal pentru altul, nu asta își dorise ea dintotdeauna? O dădu pe Céline, al cărei mutism o plictisea, în grija unei doici, iar pe doctorul Fontane îl ajută să se reintegreze corpului medical. Practicianul avu cu admirabilul prunc, sub privirile emoționate ale Marthei și Madeleinei, una din cele mai cordiale discuții și-i promise, ca odinioară, să nu dezvăluie secretul lor. Încântat de

reabilitarea și de succesul său, deschise fără să pregete, înconjurat de asistenți noi, un cabinet de geniu genetic.

Cât despre Louis, el exulta de-a binelea: se scâlda într-o fericire absolută. Ca un pașă, instalat comod în palatul lui de mucoase, era cuprins de crize de exuberanță, începea să danseze, să facă roata, să cânte cât îl ținea gura: *Am scăpat de soarta muritorilor de rând!* jubila de parcă ar fi fost unicul supraviețuitor dintr-un accident mortal. Ce greșală a făcut Céline că a plecat: pântecelul mamei era o oază de delicii, o grădină paradisiacă. Nu, de fapt, a avut dreptate: Louis n-ar fi tolerat să-și împartă cu cineva renumele. Într-adevăr, el dăduse un nou sens expresiei: „locuiesc la părinți”! Nu era legat în mod special de mama lui și nu voia decât să mențină condițiile unei eterne tinereți. Dacă alte femei ar dori să-l țină în pensiune, poate că ar consimți. Se temea însă ca nu cumva să fie, în timpul transvazării, azvârlit în aer liber. N-avea nicio încredere în oameni: josnica gloată nu i-ar ierta niciodată că s-a ținut deoparte. Și, tot temându-se de vreo perfidie, rămânea prudent, chiar în cele mai puternice accese de veselie.

Căci disprețuia Pământului aserviți poftelor lor murdare și le dorea tot răul posibil. Se bucura în fiecare dimineață când citea în presă vești proaste: cutremure de pământ, epidemii, masacre, lovituri de stat, torturi, toate aceste orori îl încântau. Murea de răs și exclama: „Așa le trebuie, o să se învețe minte!” Și spera că o catastrofă cosmică îi va mătura dintr-o dată pe toți șmecherii care mișună pe suprafața globului. Prin contrast, câtă fericire încerca în coconul lui atunci când se bălăcea în supa originară! Făcuse în buricul matern o mică deschizătură de mărimea unui cap de cui, prin care pândeau lumea; se uita adeseori, atunci când Madeleine se plimba pe stradă, la sugarii din cărucioare și landouri. Și, văzându-i pe-acei căcăcioși, pe acei mucoși cu bale la gură cum scânceau și plângeau, se gândea: „Vai, ce dobitoci!”

- COPILUL DIVIN -

PARTEA A DOUA

4. Furtună în leagăne

După examenul de la Sorbona, Louis dobândi foarte repede aura persoanelor rupte de lume; când o singură ființă se izolează, toate celelalte se resimt și își pierd liniștea. Acest atom din carne, acest flăcăiaș, subțirel cât o virgulă în marele text al universului, provocă o revoluție fără seamăn. Mulțimile alergau spre cartierul periferic unde locuia familia Kremer, solicitând un interviu, un sfat. Madeleine primea într-o odăiță tapetată în roz ca o bombonieră, întinsă pe un pat cu baldachin și acoperită cu o mantie lungă, imprimată cu îngeruși și heruvimi. O trompă al cărei vârf era ascuns sub mantie îi ieșea din pânțece, ca un cornet acustic; vizitatorii îi puneau întrebările în pavilionul trompei, în timp ce Louis răspundea pe partea cealaltă. Acest sistem arhaic a fost preferat altora mai moderne din rațiuni de protocol: unui geniu nu-i vorbești prin telefon sau talkie-walkie. Eticheta, pusă la punct de un maestru de ceremonii, nu acorda fiecăruia mai mult de câteva minute. Faptul că pruncul era disimulat în spatele ecranului său din piele îi mărea ascendentul. Placid ca un nufăr într-un bazin, Louis nu enunța nimic cu claritate și adeseori își arunca adoratorii într-o adevărată perplexitate. Un spirit superior nu vorbește ca fitecine: echivocul este prima condiție ca o vorbă să devină memorabilă.

Primii discipoli se îmbulzeau, încercând abil să pară indispensabili. Un tânăr iluminat, pe nume Damien Machereau, de felul lui fost șofer și care avusese o revelație ascultând la radio prestația lui Louis, preluă conducerea: era un tânăr filiform, cu părul galben, cu chipul plat, fără relief, un cvasi-analfabet. El, care nu făcuse studii și nu știa nimic, avea o admirație nelimitată pentru cel care știa totul fără să fi mers la școală. În contact cu micuțul scâldător, Damien își descoperise un dar de convingere surprinzător, la care se adăuga un gust nemăsurat pentru intrigă. Împreună cu soția sa Ulrike, o nemțoaică, luă în mână conducerea casei,

nepretinzând niciun salariu, doar permisiunea de a se afla acolo.

Din punct de vedere fizic, Louis nu devenea mai frumos. Nelipindu-i-se deloc fontanela, creierul îi creștea anarhic în sus, asemeni unei căpățâni de zahăr, unui gheizer de neuroni care se înalță formând un fel de concii. Capul, cu lobii frontali ieșiți în afară, cu emisferele debordând pe cele două părți ale cutiei craniene, părea o extremitate enormă pe un corp minuscul. Cu vertebrele dorsale scoase în evidență, cu pielea diafană și oarecum cauciucată, cu ochii ieșiți din orbite, cu cele două sau trei fire de păr asemănătoare unei perii de coșar, Louis n-ar fi putut aspira la titlul de Casanova al leagănelor. Dar ce-i păsa: nu exista decât ca for interior. Nimic pentru aparență, totul pentru reflecție. De altfel, diformitatea sa (ce abia se ghicea în portretele totdeauna neclare) era liniștitoare: un atlet al cortexului nu are alura unui june prim. Louis era un mic monstru de o urâțenie simpatcă..

Întreprinderi de ape minerale, de produse lactate, de îmbrăcăminte încercau să-l cumpere cu contracte faraminoase, laboratoare îi propuneau să-i cultive sângele, pielea, celulele, sau să-i infuzeze creierul, urmând ca din decoctul obținut să se dea de băut puturoșilor și chiulangiilor. Louis refuza: el nu era de vânzare, precum un vulgar jucător de fotbal! Dar, lucru și mai grav: unii cercetători, vrând să afle secretul, încercau să-i mituiască pe Madeleine și pe doctorul Fontane. Louis, neavând prea mare încredere în acesta din urmă, îl puse sub supravegherea celui mai devotat dintre discipolii săi, numitul Damien deja evocat, iar din acea zi începu ascendența fostului șofer asupra micuțului. Intransigența Țintarului Gânditor fu, de altfel, recompensată: binefăcători, filantropi și fundații le trimiseră cecuri consistente lui Oswald și Madeleinei pentru a-i felicita că au dat planetei un Titan al Științei. Familia Kremer, basculând brusc în opulență, își cumpără o locuință cu zece camere în împrejurimile Parisului, în mijlocul unui

mare parc, și înapoie integral datoria Madeleinei către părinți. Aceștia, văzându-se îndepărtați de la ospăț și furioși că nu mai aveau niciun mijloc de presiune, rămaseră cu un gust amar și persistent. Însă cine le mai acorda vreo atenție în bucuria generală?

* * *

Totul îi surâdea, așadar, lui Louis. Deveni un soi de pândar care-și face rondul în conștiința umană, un bărzăune care înțeapă și-și hăituește contemporanii. Foarte curând, avu adoratori, dar și detractori. Răsfățat de mass-media, Pythie care era consultată pentru orice, se deda cu plăcere la ceea ce el numea vanitatea problemelor omenești. Alături de juriști, de biologi dornici să-i precizeze statutul, participa o dată pe lună la dezbateri teoretice, în cursul cărora își dădea silința să elucideze chestiuni de mare profunzime. Erau întrebări de genul: ce loc ocupați în lanțul vieții, sunteți promisiune a existenței, virtualitate pură, embrion vorbitor, jumătate de porție? Cum puteți gândi în afara verticalității? Există o viață înaintea vieții? Toată nenorocirea oamenilor vine oare din faptul că n-au știut să rămână în pântecul mamei? De fiecare dată, Louis își impresiona interlocutorii prin inteligența răspunsurilor. Unii mai îndrăzneau să obiecteze: regretau repede! Desigur, acest prunc ursuz, această micuță gură mare obosea pe mai toată lumea. Avea ceva în cap, șmecherul! Acolo unde *vulgum pecus* credea că a ajuns la capătul înțelepciunii, el scotea la iveală noi perspective, abisuri vertiginoase. Unii, crezând că-l fletează, îi spuneau: „Te salut, ființă nobilă, de neam înalt!” „Ah, fie-vă milă, fără de-astea”, țipa Louis. „Nu descind din nimeni altcineva decât din mine însumi.” Mari filosofi ai timpurilor noastre s-au sinucis după câteva ore de discuții cu bebelușul. Louis nu-i plângea.

Cu atât mai puțin îi plângea cu cât constata cu o surpriză crescândă influența cuvintelor sale asupra publicului. De

fiecare dată când se exprima, provoca în suflete seisme, vâlvătăi de himere. Agitator spiritual, cu o singură frază își arunca auditoriul în nesăbuiță. Izbucniră o serie de tulburări, consecințe ale intervențiilor sale, tulburări pe care Louis ar fi putut imediat să le dezavueze. Se feri s-o facă și, mai mult, se distra amplificându-le, astfel încât vila familiei Kremer fu repede supranumită Sediul Dezordinii.

Copilandrul Scânteietor devenise deci ecoul nemulțumirilor, al nesupușilor. Însă el avea două categorii distincte de adoratori: unii nu rețineau decât elogiul cunoașterii, ceilalți îl îndrăgeau pentru faptul că refuzase viața. Primii, în majoritate copii mici, fură, după exemplul său, cuprinși de o veritabilă bulimie culturală. Încă de la grădiniță, mici nuclee de tocilari își antrenau colegii în studiul algebrei, al limbilor moarte, al biologiei moleculare, cu o energie, cu o seriozitate care-i înspăimânta pe educatori. Nu numai că le plăcea școala, nu, termenul e slab, o idolatrizau. Cei mai zeloși își părăseau familiile pentru a se instala cu saci de dormit și truse de toaletă în sălile de clasă. Curând, numeroase colegii și licee fură ocupate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, inclusiv vacanțele. Profesori și profesoare se văzură detronați, alungați din motive de incompetență de către elevii cei mai buni, iar poliția trebui să intervină pentru expulzarea premianților și a supradotaților care, pur și simplu, se legaseră în lanțuri de mese sau pupitre.

Amuzat la nebunie, Louis își încuraja micuții admiratori la excese, îi stimula, le cerea să facă eforturi, să fie harnici. Madeleine îi povestea în fiecare seară peripețiile acestei pasiuni nebunești pentru știință, iar mama și fiul, fiecare la etajul său, râdeau copios de năzbâțiile acestei harababuri juvenile.

— Îți dai seama, spunea ea, a fost nevoie să se deschidă săli de urgență în biblioteci, în muzee, în sălile de concert. În miez de noapte, tați și mame în lacrimi sună la poarta Luvrului, a Muzeului Whitney din New York, la Rijksmuseum

din Amsterdam, înfășurând într-o pătură un țănc ce tremură, cu ochii ieșiți din cap, și implorând portarul: „Repede, domnule, un Rembrandt, un Van Gogh sau un Picasso pentru copil, altfel se sufocă!” Copilul este așezat într-un scaun pe roțile, este condus în viteză prin nenumărate culoare pentru a fi plasat în fața *Rondului de noapte*, a unui peisaj din Auvers-sur-Oise sau a *Domnișoarelor din Avignon*. Puștiul cadaveric își revine, culorile îi urcă în obraji, exclamă: „Ce frumos, ce frumos!”, cere să fie transportat în galeria sculpturilor, iar acolo îmbrățișează una câte una, scâncind încetișor, statuile din piatră. Aceeași scenă se repetă în toate muzeele din Europa și America (au fost semnalate câteva cazuri în Egipt, India și Japonia). În majoritatea capitalelor, mici formațiuni de muzică de cameră, numite SOS Cvartet, intervin zi și noapte, deplasându-se în camionete, pentru a împărți plozilor mai suferinzi câteva note de reconfortare.

Situația, adăuga Madeleine, s-a complicat de când puștii au început să ceară un contact fizic cu operele. Nu se mulțumesc să le contemple: trebuie date pânzele jos, trebuie să-i lași să-și plimbe degețelele pe ele – cu riscul de a le strica – ba chiar să se întindă peste ele, să le sărute. Unii doresc pur și simplu să acceadă la eternitatea operei de artă: tot îmbrățișând-o, frecându-se de ea, înlănțuindu-o, ei pătrund în pictură. Și iată că deja nenumărate tablouri de Hieronymus Bosch, Brueghel, Velázquez, Goya sau Renoir numără personaje în plus, obrăznicături îmbrăcate după moda sfârșitului de secol douăzeci și care fac atât de bine corp cu ansamblul încât nu mai e posibil să fie șterși. Se mai spune chiar, preciza Madeleine, că *Pluta Meduzei*, asaltată de acești paraziți în pantaloni scurți, s-ar fi scufundat literalmente în valuri, încât pe pânză nu se mai văd decât talazurile spumegânde.

Damien, care pusese pe picioare o întreagă rețea de informatori, raporta micului său stăpân observațiile acestora:

— Pretutindeni copiii se revendică de la tine, triburile gănguritoare și turbulente te venerază asemenea unui rege, șnapani în transă estetică, purtând ca un drapel portretul tău voalat, se năpustesc asupra monumentelor istorice care trebuie protejate de forțele de ordine; golănașii îi lasă deoparte pe Tintin și Astérix, pentru a discuta despre Epictet și Spinoza, „Biblioteca roz” a publicat o versiune adaptată a *Științei logicii* a lui Hegel, iar în liceele cele mai celebre argoul și păsăreasca au fost înlocuite cu apostrofări în latina lui Cicero sau în greaca lui Demostene; cei mai buni nu-și vorbesc decât în sanscrită sau în aramaică.

În acele momente, Louis se umfla în pene. Aceste descrieri ale prostiei omenești îl vrăjeau. Era într-adevăr o pietricică azvârlită în apă care declanșează o furtună.

Și, deoarece puterea lui cea nouă îl îmbăta, decise să provoace în epocă o harababură sistematică. Tocmai atunci, o altă categorie de fanatici, care admirau felul în care pruncul trântise ușa în nasul universului, se îmbulzeau la căpătâiul Madeleinei. Veneau să supună atenției fiului ei caietul cu revendicările umanității și să-l asigure de repulsia lor pentru această lume josnică. Louis le agrava disperarea murmurând mios, ca un prelat:

— Vreți să fiți perfecți? Imitați-mă, abțineți-vă să vă nașteți!

— Prea târziu, Maestre, ne-am născut deja.

— Atunci, cu atât mai rău pentru voi, beți cupa amărăciunii până la fund.

Încetul cu încetul, mii de indivizi fură cuprinși de o adevărată fobie a existenței, indivizi ce reclamau libertatea de a nu se naște, de a rămâne în limburi. Louis, a cărui popularitate era la zenit, ațâța rebeliunea, exclamând:

— Ce? Se mai nasc încă oameni? Cum de îndrăznesc?

Și porunca:

— Oameni din toate țările, dispăreți, sunteți prea numeroși, încetați să vă mai acuplați; mai întâi pentru că e dezgustător, apoi pentru că vă înmulțiți.

Pentru a face să crească confuzia, anunță că fondează Asociația Foetusilor Îndărătnici și imploră copiii să rămână în mame, în așteptarea unor vremuri mai bune. Urmându-i sfaturile, câteva femei însărcinate cerură să fie criogenizate cu amendamentul de a nu fi trezite decât la sfârșitul lumii. Louis reușise să impună partizanilor săi o certitudine: *e mai bine să nu exiști!* Adulții intentau proces mamelor lor pentru a fi îndrăznit să-i aducă pe lume fără să-i întrebe: cereau despăgubiri și dobânzile aferente. Femeile, pe punctul de a făta, aveau o clipă de ezitare: dacă micuțul va regreta că s-a născut și va striga: „Pune-mă la loc în gaură, sau te dau în judecată!”? De fapt, mulți foetusi, deja atinși de propaganda lui Louis, nu dădeau înapoi în fața unui discret șantaj: „Sunt de acord să vin pe lume cu condiția să fiu plătit ca să trăiesc”. Cabinete de avocați, stimulate de Damien, bântuiau maternitățile povestind nou-născuților ce oroare e viața și le treceau pe sub nas importante sume pe care le-ar câștiga dacă s-ar răzvrăti împotriva părinților.

* * *

Louis era într-adevăr o mică sămânță ascunsă, din care creșteau dezastrele. Ar îi trebuit să se oprească aici. Alunecă însă într-o supralicitare care fu cât pe ce să-i fie fatală. Trimitea zilnic ștafete, curieri cu misiunea de a-i propaga sloganele și de a arunca în corpul social alți fermenți de vrajbă. Încuraja cele mai cumplite desfrâuri, împărțea cu generozitate vitriolul celor mai slabi, pentru a-i duce pe căi greșite. Voia să-i facă pe oameni să se rușineze de ceea ce sunt, să-i azvârle într-un asemenea dezgust față de ei înșiși încât să-și piardă uzul rațiunii. Micul perturbator lansă atunci un slogan care se răspândi cu viteza unui foc într-o fâneață: *Cu toții la mama!* De la furia de a se fi născut, mulți ajunseră la nostalgia amară, violentă, a stării prenatale. Indiferent de vârstă sau condiție, voiau să treacă din nou colul uterin în sens invers, să se întoarcă în matrice, să se

piardă în măruntaiele genitoare. Cogeamite haidamaci sunau la ușile mamelor lor, spunând: „Mamă, m-am întors” și, cu capul plecat, asemeni unor tauri care se pregătesc să atace, încercau să forțeze intrarea în ea. Trebuia să-i vezi pe acești prostovani agățându-se de burta maternă precum albinele la intrarea în stup. Adorabilele doamne, de o vârstă respectabilă, nu mai știau cum să se sustragă acestei poftē. În timpul raportului sexual, fiecare fată își bănuia amantul că vrea să dispară în ea. Cei mai excitați, pare-se, erau libertinii. Tot dând târcoale în jurul sexului femeilor, sfârșeau prin a se încrusta în el. Bătrâni juisori mergeau să caute în organele metreselor mirosul de placentă; ciugulind, adulmecând, ajungeau să reintre, prin memorie, în cuibul uterin. Louis se bucura de aceste extravagante; își imagina deja toate generațiile parcurgând în sens invers întregul lanț al evoluției, umanitatea însărcinată cu ea însăși trezindu-se în fața lui Adam și a Evei și întrebându-i: „Ei bine, anulăm totul?”

Damien fu primul care-l avertiză pe Louis de un pericol posibil: tulburările provocate de apelurile la revoltă creșteau îngrijorător. Minunatul Triton, preocupat de revanșa pe care trebuia să și-o ia asupra umanității, nici nu vru să audă. Făcea haz văzând cum ticăloșii tineri sau mai puțin tineri se coborau la un asemenea nivel de nulitate.

— O să vedeți voi, spunea el, ce poate să provoace o mică pramatie ca mine...

Delegații de persoane adulte,perate, se prezentau în fața copilului pentru a-i aduce la cunoștință decepția lor:

— Stăpâne, am încercat să ne reinstalăm în mamele noastre. N-am reușit.

— De ce?

— Noi am crescut, ele s-au micșorat. Nu mai e loc.

— Ce adunătură de neisprăviți!

— Ce să facem, Stăpâne? Fie-vă milă, ajutați-ne!

— Bine, vă acord o ultimă șansă; dacă nu puteți regresa spre embrion, redeveniți nou-născuți!

Sute de bărbați și femei se supuseră pe loc acestei somații. Se adunau după lucru, cu toții în scutece, cu bavețele, își sugeau degetul, se alintau, mergeau în patru labe, cereau să li se dea poponețul cu talc. Meseria de doică cunoscute o perioadă de înflorire: matroane planturoase, umflate cu lapte, însă și cu supă, ciocolată, bere, vin, petreceau opt ore pe zi ca să-și hrănească clienții agățați de sân. Nu atât lichidul era dorit, cât suptul, toți voiau la orice oră să-și facă plinul de pruncie. Chiar dacă aceste bizareri contaminau doar o foarte mică fracțiune a populației, totuși nimeni nu rămânea intact.

Nebunia uterină nu mai avea limite. De astă dată, Madeleine, Damien și nevastă-sa Ulrike îl implorau pe Louis să se retragă din joc. Se auzeau deja cleveteli ostile, i se atribuia o putere ocultă nemăsurată.

— I-ați ridiculizat destul, spunea Damien, lăsați-i!

— Nu! Nu există pedeapsă destul de mare pentru a ispăși crima de a exista. Și apoi, de ce să mă privez de o distracție inocentă, din moment ce cred tot ce le spun?

Damien nu se lăsă bătut. Găsi în sfârșit argumentul care dădu roade:

— Nu vedeți că toți acești nenorociți sunt pe cale să vă eclipseze?

— Crezi?

— Și încă cum! Vă banalizează și vor sfârși curând prin a vă eclipsa.

Dezmeticit cu brutalitate, înțelegând că era pe cale să-și piardă autoritatea, Louis dădu timid înapoi. Era însă prea târziu: declanșase o mișcare pe care n-o mai putea controla. Erau comise acum în numele lui mii de orori, mii de aberații. Micul șnapan devenise fără voia lui factorul care justifica toate dereglările. Iar aceste ineptii păreau nimicuri față de ceea ce putea să urmeze. De pildă, o firmă italiană își propunea să lanseze moda foetusilor extra-plați (numiți și foetusi-clătiti), umpluți la naștere cu aer și sânge și destinați cochetelor care nu vor să-și deformeze corpul. Câteva

cupluri, invocându-l pe Louis, se lăudau că practică întreruperea temporară a sarcinii (o mamă își poartă copilul trei luni, îl păstrează apoi într-o cameră frigorifică, îl reia în pensiune, rețetă ideală pentru veleitari și leneși). Însă punctul de ruptură fu atins atunci când animalele, la rândul lor, molipsindu-se probabil de la proprietari, refuzară să fete, atunci când speciile își intervertiră rolurile: din cățele ieșiră pisicuțe, dintr-o vacă un mânz, dintr-o iapă un vițel, sau mai rău, atunci când, ca urmare a unei obscure hibridări, pisicâini ieșiră dintr-o iapvacă!

* * *

Autoritățile, multă vreme luate prin surprindere – toate acestea se petrecuseră în nici doi ani – reacționară cu brutalitate. Decretară obligativitatea ignoranței pentru țăncii până la vârsta de șase ani, cu ordinul de a-i așeza la televizor între șase și opt ore pe zi și cu interdicția de a ridica ochii de pe ecran. Pentru a preveni orice veleitate de cultură sau lectură din partea mucoșilor, cărțile fură puse sub cheie, iar alfabetarele confiscate. Din precauție, fu creat un corp de inspectori ai Sfintei Porți, care păzeau orificiile femeilor însărcinate sau pe cale de a naște pentru a împiedica borfașii să se strecoare înăuntru. Și, cum nu lipsise mult să izbucnească o grevă a nașterilor, laboratoarele din serviciul Statului elaborară o nouă metodă de naștere, numită a răsului în hohote: viitorul nou-născut trebuia gădilat cu ajutorul unor minusculi electrozi în așa fel încât, nemaiputându-se ține, acesta se precipita răsând spre exterior, avantaj prețios pentru părinții neliniștiți. Apoi, pentru a contra suflul de demență care plana asupra țării, puterea publică interzise publicului orice mijloc de a recădea în copilărie. Scutece, brasiere, tetine și biberoane nu se mai vindeau decât pe baza unui act de identitate (după vârsta de patru ani nu mai aveai dreptul la aceste obiecte). A fost interzisă și întinerirea: fiecare trebuia să se încline în fața

inexorabilei legi a timpului. Pungile sub ochi erau bine văzute, însă vai de cel care într-un an nu făcuse niciun rid. O injecție îi albea părul în câteva zile, îi pungea fața ca un vechi pergament. Tuturor celor prinși că-și sugeau degetul, după trei avertismente, acesta le era retezat.

Pentru orice dezordine trebuie să existe o cauză: natural, dirigitorii îi acuzară pe Louis, pe mama sa și pe sectanții din jurul lor. Norocul i-a întors spatele Anahoretului în miniatură; după adulație, veni vremea insultelor, și se văzu tratat de inflamație a prostatei, de secreție glandulară. Ah, cum îi mai țiuiau urechile! Trebui să-și întrerupă studiile și să întreprindă, din văgăuna lui întunecoasă, propria-i apărare, secundat din fericire de Damien, ale cărui calități în a trage sforile făceau minuni. *Asociația Foetușilor Îndărătnici* fu dizolvată și înlocuită cu *Uniunea Mucoșilor Fericți Să Mărească Cercul Familiei*. Însă aceste retractări tardive nu-i asigurară lui Louis niciun fel de clemență și, timp de câteva săptămâni, Deliciosul Bob de Năut se așteptă să fie smuls din locșorul lui molcuț și pus la stâlpul infamiei. Opinia publică reclama un vinovat. Și tot Damien fu cel care sugeră un nume: Fontane.

O reconciliere superficială nu reușise să împrăstie reticențele dintre copil și practician. Amândoi revendicau sus și tare același lucru: crearea lui Louis. Doctorul pretindea că-l modelase din toate punctele de vedere. Copilul susținea că se concepuse singur, doar prin efortul voinței sale, că era deci propria sa cauză. Fontane se înfură, îl amenința că va da totul în vileag, că va „ciripi” tot ce știe. Răceala se instala tot mai mult între ginecolog și puști. Mai ales că Fontane, care lucra acum la construirea unui aparat menit să bombardeze embrionii cu neutroni cognitivi, spunea că e gata să înscrie în creierul pruncilor blocuri de știință la cheie. Sute de cupluri comandaseră deja viitoarea sa invenție. Nu mai era timp de pierdut. Printr-o radicală și spectaculoasă schimbare de atitudine, Louis îl desemnă public pe medic drept principal responsabil al haosului,

drept omul care voia acum să fabrice în scrie mici Louis. Pe toate lungimile de undă, în toate organele de presă, profera răspicat și accentuat aceeași acuzație:

— Acest individ suspect, sub pretext că-mi îngrijea mama, i-a introdus în corp, în pofida voinței ei, substanțe toxice ce au deformat puștiul inocent care eram.

Madeleine, care luase spontan partea fiului, confirmă. Iar Louis găsi această formulă care îi concilie definitiv pe toți oamenii de bine:

— Înainte de a avea dreptul la geniu, un copil are dreptul să fie copil.

Stupefiat de atâta ingraturitate, Fontane, în ciuda avertismentelor surorii sale Marthe, avu neîndemânarea să reacționeze violent. Acest bărbat curtenitor, rezervat, pierdu simțul măsurii și se lansă în declarații ofensatoare:

— Exemplare ca Louis aș putea crea cu miile dacă aș vrea și încă de calitate net superioară.

Era pasul greșit așteptat de guvern: Fontane fu arestat, condamnat, cabinetul său de geniu genetic închis, dosarele distruse, colaboratorii pedepsiți. Marthe abia scăpă de acuzația de complicitate și doar perspectiva unor torente de lacrimi pe care le-ar fi răspândit zilnic îi făcu pe judecători să renunțe să o inculpe. Însă lumea respira: vinovatul era, în sfârșit, la popreală. În măsura în care Sugarul Iluminat acceptă să rămână unic și să promită să nu facă valuri, era tolerat, ba chiar binevenit: el reprezenta un simbol pentru toți cei nesatisfăcuți.

Umilit de faptul că fusese obligat s-o lase mai moale și să admită public că nu el era propriul său creator, Louis își făcu autocritica. Vina sa? Fusese lipsit de ambiție sau, mai degrabă, nu avusese decât ambiții conjuncturale: voise să pedepsească societatea, mai bine spus să o reformeze. Ce eroare!

— De ce să urăști oamenii? îi atrase atenția Damien. Mai degrabă să-i plângi!

Copilul înțelese atunci că nu avusese niciodată decât un singur dușman: pe Dumnezeu în persoană, și că păcatul originar era însăși Creația. Își relua deci proiectul inițial, deviindu-l: destinul său consta într-adevăr în a citi totul, însă în scopul de a vindeca omul de maladia existenței. Dumnezeu a creat Universul cu un cuvânt? Tot cu un cuvânt Louis îl va anula. Această vocabulă magică, obținută cu prețul unor cercetări răbdătoare, îi va revela dintr-o dată Principiul Ultim. Își dădea cinci ani ca să reușească și formulă regula care urma să-l călăuzească de atunci înainte:

— Râdeți, oameni, dansați, beți, iubiți: doar eu vă voi elibera de flagelul vieții, doar eu voi face în așa fel încât să nu mai trebuiască să munciți niciodată. Vă fângăduiesc vacanțe nesfârșite, pace în suflet, fericire fără tensiuni.

Oricât de enigmatic era acest program, el fu primit cu o admirație respectuoasă. Părea serios și rămânea destul timp pentru a fi pus în practică. Admirația pentru Trogloditul Extralucid reveni în actualitate: toți erau electrizați de ideea că în curând vor citi poate cu viteza unui calculator. Apărură noi și noi fideli. Cu asentimentul lui Louis, Damien cu soția creară în mod oficial Biserica Copilului Divin: „Divin este copilul, căci el nu s-a născut”. Și, convins că scrie capitolul final al Istoriei, că este firul de nisip care urma să răstoarne globul de pe axa sa, Fermecătorul Păduchel se consacră trup și suflet acestei activități. Câțiva benevoli îi înregistrau sute de titluri pe dischete, iar el beneficia de condiții de studiu excepționale. Cămăruța sa din mucoase semăna acum cu tabloul de bord al unui supersonic: mai multe ecrane, un sistem video intern, receptoare, zeci de leduri pâlpâtoare, o consolă de control, un radio-telefon ultrasofisticat, un fax care-l situa în centrul unei gigantice rețele de comunicații, al unui imens sistem nervos ce-l lega de toate punctele de pe Terra. Iar această pânză de păianjen îi hrănea creierul în mod intensiv.

Nu exista carte, oricât de greoaie ar fi fost, în care Louis să nu se afunde bucuros, iar cele mai aride aveau darul de a-l

delecta. Căci cărțile suferă când nu sunt citite: și nu numai cărțile, ci și ciornele, jurnalele intime, rețetele medicale, prospectele publicitare și chiar conținutul coșului de hârtie! Nimic nu-i putea astâmpăra setea, era o supraîncărcare monstruoasă, dar necesară. Da, pentru muritorii îngropați în cețurile lor tenebroase, el accepta să înghită fără încetare până și cea mai mărunță mărturie scrisă. Nu se putea altfel: prin el, umanitatea își începea lungul drum spre transfigurare.

Și, fără să țină seama de debandada din orașele și statele lumii, de înfruntarea dintre rase și etnii, el se închidea în pustnicia lui, neacordându-și mai mult de câteva ore pentru somn, alimentație și destindere. Imperiul său se limita la cadrilaterul unei pagini. Ecranul calculatorului îi era altar și templu. O dată pe lună, își lubrifia creierul îmbibându-l cu un lichid gros, cadou de la o echipă de neurobiologic a Universității din Houston (Texas). Legănat de mersul suplu în buestru al mamei sale, oferindu-și seara o mică hoinăreală în jurul cămăruței, se simțea fericit. Celula lui era o insuliță binecuvântată în sânul unui secol stupid, iar memoria un cavou în care deja dormeau mii de morți și în care avea să intre întreaga planetă. Și toți așteptau momentul în care Louis, după ce va fi parcurs milioanele de volume ce compun totalitatea cunoștințelor umane, urma să întruchipeze el Verbul viu și, cu un cuvânt, unul singur, avea să volatilizeze sistemul solar.

5. Cerberul alcovurilor

Exista cel puțin o ființă pe care gluma n-o amuza: Oswald Kremer, tatăl lui Louis și al Célinei. Mult timp își ascunsese adevărul, însă eschivarea nu mai era posibilă. Căminul lui se ducea de râpă. Madeleine, care nu fusese niciodată tandră, îl neglija, devotată cu totul Mesiei pe care îl adăpostea între coapse. Deoarece primea pentru acesta din urmă mai mulți bani decât câștiga Oswald, singura legătură care rămăsese între ei, cea financiară, fu ruptă. Partizanii lui Louis îl surghiuniseră pe Dl. Kremer într-o cameră retrasă a vilei, la ultimul etaj, și îl țineau discret la distanță. Își lua masa singur în camera lui, servit de o slugă, umbla fleaura prin locuință, devenise o mobilă însuflețită. La copil, dacă îl putea numi așa, Oswald prefera să nu se gândească: Louis, refuzând să-l primească fără să fie anunțat, îi fixa întâlniri precum celorlalți, nu-l tutuia, făcându-se că nu mai știe cine e. Iar micuța Céline, la fel de pipernicită și întârziată mintal, era mai degrabă o povară decât o bucurie.

Oswald se plânse de necazurile sale socrilor, care îi arătară înțelegere. André și Adélaïde Barthelemy îl detestau și ei pe Louis; nu-și dăduse nicicând osteneala să le vorbească și-i anunțase printr-o notă scrisă că nu-l interesau câtuși de puțin. Gigantismul Madeleinei îi îngrozea: cum a putut să se umfle în halul ăsta? Era o vrăjitorie la mijloc, cine știe ce practică magică ținută secretă. Fără a mai vorbi despre disprețul ei pentru bani, lucru care-i rănea mai mult ca orice: de fiecare dată când îi cereau un supliment pentru cheltuielile de educație, îi plătea pe loc printr-un contabil, fără a cere hârtii justificatoare. Speraseră că-i va invita sub același acoperiș pentru a veghea asupra gestiunii patrimoniului ei; s-ar fi mulțumit cu un pod, cu o mansardă. Ea preferase să-și deschidă ușile unor străini. În timpul tulburărilor care agitaseră țara, s-au rugat cu ardoare pentru condamnarea Farsorului Megaloman, ba chiar se alăturaseră discret unei campanii de calomnii împotriva lui. Nu le-ar fi

displăcut să fie pedepsiți cum se cuvine, și maică-sa, și el. Animalul scăpase ca prin urechile acului de rigorile legii. Doar la gândul că un terchea-berchea dispune de atâta putere, André, bunicul, se sufoca de furie, bătând cu pumnul în masă.

Pentru toate aceste motive, soții Barthelemy se apropiară de ginerele lor, deși considerau că e un laș. De asemenea, îi scriseră doctorului Fontane în închisoare și, trecând peste litigiile trecute, îl asigurară de sprijinul lor. Se profila o coaliție între excluși, al cărei numitor comun era aversiunea față de Louis. Însă era o alianță fondată pe interese prea divergente ca să poată dura. Oswald, care-și alunga starea de angoasă prin muncă, începuse o treabă ce urma să-l ocupe ani îndelungați: inventarierea fenomenelor care ar fi putut să aibă loc. În jurul actelor noastre persistă nimbul tuturor lucrurilor pe care le-am sacrificat pentru a realiza unul singur: o vocație contrariată la care renunțăm, un examen ratat la mustață și care determină o altă orientare în viață, acea femeie căreia n-am îndrăznit să-i vorbim, acest ac care a trecut la un milimetru de ochiul nostru, iată tot atâtea posibilități neînfăptuite și pe care Oswald înțelegea să le calculeze cât mai exact. Luați în considerare doar un an din acest secol; și, pe lângă evenimentele cunoscute, gândiți-vă la ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi evoluat altfel. Evenimentul potențial, acel altceva virtual, sunt lucruri mai interesante decât faptul în evidența lui vulgară: aflăm în ele variante mai bune pe care viața nu le-a reținut. Care ar fi fost cursul Istoriei dacă Mahomed s-ar fi născut înaintea lui Cristos, dacă Napoleon ar fi murit în leagăn? Oswald se voia cronica al ipotezelor, funcționar ținând registrul neîmplinirilor. Spera să alcătuiască un tablou al posibilităților, comparabil cu tabloul lui Mendeleev, în care ar distinge, alături de real, probabilul, potențialul și virtualul. Și ajungea, bineînțeles, să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă Louis ar fi fost un fiu ca toți ceilalți, fragil și vulnerabil.

Socrii săi, văzând în această ocupație doar un alibi, îi aminteau insistent de rolul său de tată și soț. Atunci când Oswald le aduse la cunoștință intenția lui de a scrie elogiul cifrei 11, dubla perfectă care, adăunată ei însăși, nu dă decât duble, 22, 33, 44, 55 etc, André Barthelemy i-o reteză scurt. Ajunge de-acum înainte cu această manie a numărătorii, ocupație, în fond, prea comodă! Era capul familiei, ce dracu! Găsea oare normal ca Madeleine să manipuleze asemenea sume de bani fără să-l consulte? Și de fapt – André îi puse întrebarea doar între patru ochi – își făcea el regulat datoria conjugală? Oswald trebui să admită că nu. Suferea el din această cauză? Nu în mod special. Era o greșală. De când n-o mai vizitase pe Madeleine? De foarte mult timp. Totuși, de când? De foarte, foarte mult. În acest caz, replică tata socru, ăsta era primul lucru care trebuia impus. Cu ce ritmicitate? întrebă Oswald. Cum o să ai chef, însă să fie măcar o dată pe săptămână. Și de mai multe ori pe zi, dacă ți se năzare. Sigur, Madeleine e în măsură să opună rezistență, însă trebuie să faci din asta o problemă de principiu. Dragul meu Oswald, mergi degrabă și-ți cere drepturile de la soția dumitale, fiica mea.

Oswald nu îndrăznea să-i mărturisească socrului cât de mult se temea și el de Madeleine. Îl depășea acum în înălțime și lățime, nu mai era o femeie: mai degrabă un monstru marin pe care doar ochii, pierduți în mijlocul obrajilor buhăiți, o mai legau de regnul uman: îngrozit, Oswald își dădu silința să găsească atrăgător acest obiect uriaș și nedefinit. Nu numai că îi va trebui rezistență pentru a escalada cogeamite monument matrimonial, însă îi era și frică să nu i se blocheze mașinăria. Pentru a aborda această probă cu șanse maxime, ținu câteva săptămâni un regim sportiv, practică ridicatul halterelor, mersul pe jos, bicicleta, luă fortifiante. În fiecare seară își măsura la milimetru grosimea bicepsilor și a coapselor. Cu toate că amâna momentul când va trece la treabă și cu toate că își acorda zile suplimentare de antrenament, trebui în cele din urmă,

pistonat de tata socru, să se ducă în camera nupțială. Bătu timid la ușă, ceru permisiunea să intre pentru a-i spune Madeleinei o ghicitoare din domeniul matematicii. Aceasta era singura formă de complicitate care le rămăsese:

— Știind că un bătrânel de optzeci de ani a avut în viață trei miliarde de bătăi de inimă și că acest lucru corespunde, la efort egal, cu ridicarea unui tren de marfă pe vârful Mont-Blanc, să se calculeze greutatea fiecărui vagon și mărimea roților.

Madeleine ridică din umeri calmă și continuă să răsfoiască o revistă, așteptând ca Oswald, ca de obicei, să-i spună rezultatul.

Oswald, paralizat de importanța misiunii lui, nu se gândea decât cum s-o ia din loc mai repede. Ceea ce întrevedea prin despicătura cămășii de noapte îi provoca frisoane: toate acele vergeturi săpate ca niște rigole în carnea coapselor, acel fund mai mult ghicit și cu profunzimi de crater, acea îngrămădire de cauciucuri de mașină, totul, la această regină a slăninii și șoricului, îl înspăimânta. Nu va reuși niciodată, îl va sufoca în rotunjimi, îl va îneca în abisurile ei. Totuși, jurase: trebuia să treacă la atac. Cu inconștiența unui infanterist care se azvârle către liniile inamice, închise ochii și îndrăzni să se așeze pe pat. Madeleine se miră, ridică din sprâncene, își reluă lectura. Mergând mai departe cu îndrăzneala, își așeză mâna pe încheietura grasă a mâinii ei. Madeleine pricepu destul de greu. Cum adică, avea intenția... după trei ani? Despre asta era vorba? Oswald încuviință, mai mult mort decât viu. Ea fu pe punctul de a-l alunga numai ca să-l învețe bunele maniere, apoi, privindu-l pe acest omuleț care se agăța de ea ca un înecat, i se făcu milă. În fond, de ce să nu-i acorde această favoare? Adelaide, maică-sa, îi spusese adeseori câtă nevoie are speța masculină, tot timpul congestionată, de o vidanjare efectuată la intervale regulate. Consimți, deci, însă cu o condiție: să nu facă nimic înainte ca Louis să adoarmă; or, el avea obiceiul să se culce către miezul nopții.

În aceeași zi, câteva ore mai târziu, cu luminile stinse, dintr-o firească pudoare, Madeleine i se prezentă soțului ei culcată pe-o parte, orice altă poziție fiind impracticabilă. Tremurând, temându-se că va fi supt în adâncuri, Oswald își amăgea spaima calculând frenetic (greutatea scheletului soției sale, procentajul în apă al organismului ei, suprafața totală a epidermei, aproape echivalentul unei mochete pentru două camere). În chip miraculos, micul său mecanism nu avu niciun rateu. Obscuritatea făcuse din el un brav. Ba chiar se gândi: „Ce-ar fi să merg să-l întâlnesc pe Louis, maică-sa e destul de spațioasă ca să ne adăpostească pe amândoi...” În fapt, cățărarea pe acel morman de carne cât Himalaya a fost mai simplă decât crezuse și i-a adus aminte de rarele îmbrățișări de altădată. Madeleine a rămas pasivă. Doar aerul smerit al lui Oswald a făcut-o să tolereze o practică pe care o detesta. Organul lui reproducător, odinioară atât de agresiv, îi păru de proporții rezonabile. Se surprinse încercând oarecare plăcere și chiar fremăta o dată sau de două ori. Promise soțului că va putea reveni în fiecare săptămână, la orele la care fiul se odihnea. Stupefiat că a reușit cu atâta ușurință să-și câștige acest drept, fericitul soț alergă să anunțe vestea soților Barthelemy. Aceștia îl primiră cu răceală. Un bărbat care-și onorează soția nu este, totuși, ceva excepțional! Voiau rezultate concrete, nu buletine despre mersul împerecherilor. Pe furiș însă, își frecau mâinile: era un prim pas. Prin intermediul acestui brav molău, începuseră recucerirea fiicei. Prin ea, vizau nici mai mult nici mai puțin decât eliminarea lui Damien și a bandei lui de nătângi. De aceea, de teamă ca ginerele să nu cedeze cumva, André și Adélaïde îi telefonau în fiecare dimineață, îl încurajau, îi ordonau s-o oblige pe Madeleine să-i satisfacă toate capriciile. El era șeful, pentru numele lui Dumnezeu!

* * *

Lui Louis îi trebui mult timp până să remarce noile relații dintre părinții săi. Dat fiind faptul că avea un somn foarte profund, nu fu deranjat la început. Totuși, într-o seară, rămase treaz mai târziu ca de obicei, cufundat în *Confesiunile* Sfântului Augustin, incapabil să se smulgă din acest *tête-à-tête* exclusiv dintre un om și Dumnezeu; remarcă dintr-o dată, în afara unei călduri neobișnuite, o oscilație continuă a habitatului său. Crezu că mama sa făcea vreun exercițiu de gimnastică și i se părură nepotrivite astfel de acrobații în miez de noapte. În același timp, simți un fel de lovituri date în surdină însă, în momentul în care era pe punctul să protesteze, o oboseală de neînfrânt îl cuprinse și ațipi.

A doua zi, crezând că a visat, își întrebă mama, care-i confirmă faptul că făcuse câteva elongații pentru a-și potoli o durere lombară. O săptămână mai târziu, chiar în momentul în care Oswald, în pijama, intra în camera Madeleinei, Louis tocmai stinsese lumina, fascinat de lectura lui Maimonide, promițându-și să reia încă de a doua zi *Călăuza celor rătăciți*. De-abia își băgase degetul în gură – singura concesie făcută copilăriei – când cabina maternă începu să se clatine. Asta-i bună, iar o doare pe mama spatele? Curioase, aceste dureri în plină noapte. De data asta auzi ecoul unei alte voci. Poate un medic, un maseur venit să-i ușureze durerea? Însă de unde această rumoare care se repercuta în tot organismul, ca loviturile unei securi într-o ușă? Curios mijloc de a disloca un nerv! Dar dacă... Nu, trebuia să fie nebun ca să-și imagineze una ca asta. Mai ascultă: bătăile, din ce în ce mai precise, erau net cadențate. Dacă era gimnastică, atunci era una dintre cele mai bizare. Încercă să se convingă că n-a auzit bine, își astupă urechile, se sili să adoarmă. Pur și simplu, nu avea dreptul să-și bănuiască mama. Dar ce-o fi furtuna asta, tangajul ăsta care nu se mai termină? Se ridică, turbat de furie; nu cumva Madeleine l-o fi mințit? Două lucruri nu admitea Louis: pasiunea amoroasă, care întunecă rațiunea, și dezlănțuirea simțurilor, care

degradează pe oricine. Bătăia se termină după câteva minute, iar Louis se întrebă dacă n-a fost din nou pradă unei halucinații.

Totuși, prudent, se feri să pomenească ceva mamei sale și, reținând că același fenomen se produsese la aceeași oră, la interval de o săptămână, se hotărî să aștepte. Joia următoare, stinse luminile, însă rămase de veghe. Și, într-adevăr, cele mai negre bănuiele i se confirmară. Aiureala reîncepu: zdruncinăturile se întetiră și mai și, trântindu-l jos din cușetă. De astă dată, coliziunea era serioasă, se urzea ceva foarte dubios în aceste subterane. Telefoanele se debranșau singure, ordinatoarele clipeau, faxul sughița, radioul avea paraziți, iar Louis, scuturat zdravăn, își simțea cina urcându-i-se în gât. Porcii! Vru să fie sigur și se cățără în cabină până la supapa prin care comunica cu etajele inferioare. I-ar fi plăcut să se urce pe trompele lui Falloppio, ca să fie în primele rânduri; însă accesul era închis cu un dop mucilaginos, cu excepția unei mici fisuri. Punându-și, ca un indian, urechea pe sol, simți un ciocănit foarte aproape de el; ai fi zis că e un animal care se zbate, încercând să spargă un zid, și fiecare nou asalt i se repercuta în craniu. Bătând cu pumnișorii, Louis strigă:

— Hei, aici e un incubator, nu un lupanar!

Protestul său se pierdu în vacarmul general. Se simți descurajat. Încercă un sentiment de panică atunci când mama pronunță distinct: Oswald! Intrusul care îndrăznea să se introducă în caliciul mamei, să tulbure liniștea acestor locuri încântătoare, era deci Oswald.

Imaginea „capului de familie” ca un bărzăune cocoțat pe ea îl umilea, îi sfâșia sufletul. Pe când își rumega indignarea, îi parveni un găfâit sălbatic și un șoc puternic îl făcu să se rostogolească în radiotelefon, producându-i un cucui pe occiput. Ar fi trebuit să se lege, risca să fie grav accidentat. Căci un cutremur, urmare a unei eliberări de energie în străfundurile Madeleinei, zgudui și răvăși totul timp de câteva secunde, apoi calmul reveni. Cuprins de teroare,

Louis fu cât pe ce să treacă imediat la represalii. Se răzgândi însă. Mama sa era, poate, la fel ca și el, victima acestui om, care o obliga la acte josnice. L-ar fi putut chema pe Damien cu echipa lui, să le ordone să-l pedepsească pe depravat, să-l închidă și chiar, de ce nu, să-l castreze. Însă un Mesia nu cheamă în ajutor niște simpli muritori și își făcu un titlu de onoare din a rezolva singur această afacere.

Știind că genitorii săi se acuplau în fiecare joi, între douăsprezece și unu noaptea, Louis pregăti materialul necesar pentru a-și duce planul la bun sfârșit. În rest, se arăta vesel și politicoș față de Madeleine, ca să nu-i trezească bănuiele. Ținea să-i prindă pe borfași asupra faptului. O săptămână mai târziu, după o muncă îndârjită care-l obligase, o dată în plus, să-și suspende cercetările, cu câteva minute înainte de ora respectivă – „părinții” erau punctuali în rutul lor – Louis își agăță de încheietura mâinii cordonul ombilical, pe care-l împletise transformându-l într-un cablu solid. Când au început convulsiile, totul era gata. Temperatura creșcu, atmosfera se făcu apăsătoare, pereții transpirară, orificiile se umeziră, toată partea de jos a burții deveni zemoasă: Louis era deja ud. „Ticăloșii! O iau de la capăt!” Se crampona, așteptându-se la ce-i mai rău, și curând fu hâțânat de o adevărată furtună. Ordinatoarele se clătinară periculos, iar Louis se sperie că i-ar putea cădea în cap, căci n-avea suficientă coardă pentru a fixa totul. De astă dată, Madeleine era agitată de spasme de o și mai mare intensitate ca de obicei. Era oare posibil să încerce vreo plăcere, cât de mică?

Louis percepea la câțiva centimetri distanță un du-te-vino rapid: o brută oarbă își făcea drum în pânțele Madeleinei, boțind înfloriturile delicate, măturând toate obstacolele din drum. Să fie astfel pus în intimitatea secretelor de alcov ale părinților săi, ca să zicem așa, cu nasul în obiectul delictului, ce jalnic! Sărmană umanitate! De ce trebuie întotdeauna ca adulții să devină animale atunci când se reproduc? Cuiul gros, purtător de spermă, se ducea, revenea, lăsat în seama

mecanismului orb al masculului. Copilul care încerca, doar prin auz, să-i evalueze calibrul, remarcase că obiectul se oprea la intervale regulate: fie la intrarea în mama, fie în fund de tot, unde lovea stupid, ca și cum ar fi vrut să treacă dincolo de limite. Trebuia să-l prindă acolo unde, epuizat de cursele lui, profita de puțin răgaz, trebuia să-l blocheze pentru a-l împiedica să se mai năpustească. Louis, care făcuse un laț din cealaltă extremitate a cordonului, care cordon avea suplețea unei liane și soliditatea unui lasou, îl lăsă să alunece ușor prin pasajul strâmt al colului uterin, îngust ca fanta unei pușculițe. Deschizătura lațului era exact de dimensiunea tunelului mamei și trebuia să fie suficientă pentru a agăța fiara care își făcea mendrele. Să fi avut măcar un baton de dinamită sau o grenadă: hidosul mârlan ar fi fost scos din funcție în câteva secunde și pus în imposibilitatea de a mai face rău. După ce așeză capcana, se puse pe așteptat cu răbdarea unui vânător.

Temperatura urca, însă nu se mai întâmplă nimic. Louis fusese oare descoperit? Bănuind vreun șiretlic, „tata” renunțase? Dintr-o dată, o trepidație de o violență nemaiîntâlnită zdruncină întreaga regiune, iar bombardamentul reîncepu cu și mai mare intensitate. „Tata” era în formă în astă seară; partida se anunța redutabilă, într-adevăr, țărșul de carne pătrunse cu toată forța până la extremitatea fundăturii. Acolo sus, răsuna din nou boncăluitul amoroș, iar Louis fu cât pe ce să-și piardă echilibrul și să cadă cu capul înainte într-o scobitură. Trebuia să acționeze imediat, înainte ca „tata” să-și dea drumul și apoi s-o șteargă; zgâlțâiala anunța apropiata ușurare. Noroc că monstrul rămase nemișcat câteva secunde. Eroare fatală: asta îi fu de ajuns lui Louis ca să înhațe prada, să tragă de lațul care se întinse și al cărui nod se închise inexorabil. Louis se trânti pe spate și se încordă cu toată puterea numai de nu s-ar rupe cordonul. Chestia trăgea într-o parte, Louis în cealaltă. Dincolo, în lumea de afară, izbucniră țipete îngrozitoare, înjurături, vociferări.

Speriat, Louis fu cât pe ce să dea drumul lațului, ca să-și astupe urechile. Era atât de mic, atât de fragil!

Presiunea era formidabilă. Înțepenite pe laț, mâinile îi sângerau, un cârcel îi fulgera brațul stâng. Ce decădere: tocmai el, elixirul pur al cerebralității, să fie obligat să ducă o luptă degradantă, corp la corp cu – să nu ne temem de cuvânt – o sulă! Totuși era de datoria lui să se năpustească asupra socotelii lui „tăticu” și s-o smulgă din amfora sacră a „mămicii”. Dacă s-ar fi născut, Louis s-ar fi ocupat cu devoțiune de extirparea poftelor tuturor: ar fi fost distrugătorul libidoului, dresorul de faluși. Așezat pe pubisuri și pe muntele lui Venus, ar fi stăvilat asaltul spadelor lubrice, s-ar fi duelat ca să le taie calea. Se vedea deja, Batman al paturilor și al budoarelor, vărându-se sub plăpumi și pijamale și venind în ajutorul fecioarelor și soțiilor, toate victime ale țepeii dezlănțuite. Câte partide de rodeo în perspectivă!

Noroc că era însuflețit de o dreaptă mânie! Iar ideea că în altă viață ar fi putut fi campionul abstenenței, spintecătorul viciului, îi mărea vigoarea. Trebuia să reziste, să distrugă, o dată pentru totdeauna, Sodoma și Gomora! Oswald, la mii de leghe de adevăr, și crezându-se prizonierul cleștilor unui crab imens, gemea și nu mișca de frică să nu-l doară și mai tare. Iar Madeleine, căreia cordonul îi martiriza părțile delicate, suferea chiar acolo unde, o secundă mai devreme, simțise o agreabilă căldură. Ah, gata cu mugetele, gata cu horcăitul! Venise vremea căinței. Simțind că-și ține bine agresorul, Louis reuși să-și elibereze o mână și să ridice receptorul telefonului interior. Din fericire, maică-sa nu întrerupsese linia și-i răspunse. Pe un ton triumfător, o anunță că ținea prizonier un țap lubric pe nume Oswald Kremer. Nu-i va da drumul decât dacă promite că nu mai vine niciodată prin locurile astea.

- Ce faci, Louis, tu ai...?
- Cine altcineva?
- Nu-mi vine să cred...

— Nu crede nimic și transmite-mi mesajul.

— Sunt îngrozitor de jenată, ți-l dau pe tatăl tău, vorbești ca între bărbați.

Pe Oswald, care se sufoca de durere, vestea îl consternă. Zbieră în receptor:

— Dă-mi drumul imediat, e un ordin! Ți-o cere tatăl tău!

— Oswald, cuvântul „tată” nu are sens pentru mine și oricum nimeni nu-mi dă mie ordine!

— Dacă nu mă asculți, ai să primești o bătaie la fund, de ai s-o ții minte.

— O bătaie? Și de ce nu biciul, tortura sau țeapa, dacă-i pe-așa? N-au reușit ei zece medici să mă scoată de-aici, iar dumneata crezi c-o să mă terorizezi cu o bătaie la fund?! Sărmane nevolnic! Mai degrabă ascultă-mă: mama nu-i o scroafă pe care dumneata s-o lași grea, o cățea pe care să te sui, un horn pe care să-l desfunzi. Eu îmi continui aici o cercetare capitală pentru umanitate și nu voi tolera străini în fieful meu. Repet: nici vorbă să te joci cu mama de-a animalul cu două spinări!

— Louis, reluă Oswald în culmea iritării, voi face ce vreau cu mama ta, care este și soția mea. Află că e de acord și chiar îi place.

— Mincinosule! Îți interzic să vorbești așa!

Ajuns la paroxismul furiei, Micul Înger începu să-l tutuiască, pierzându-și controlul. Cuvintele vulgare pe care le acumulase în cursul nenumăratelor sale lecturi, cuvinte pe care noi n-am îndrăzni niciodată să le reproducem, îi țâșniră de pe buze ca puroiul. Ce era cu vocea asta care vorbea în el, această voce de surugiu dedat la cele mai cumplite mârșăvii? Madeleine și Oswald fură consternați, iar acesta din urmă încetă să mai opună rezistență.

— Bine, Louis, lasă-mă să plec.

Însă adorabila Firimitură de Pâine, tot mai furioasă, continua și mai dihai să debiteze măscări, făcând dovada unei inventivități uluitoare. Iar la fiecare vulgaritate, mai trăgea puțin de cordon.

— Louis, te implor, lasă-mă, nu mai vin aici!

— N-ai să scapi așa ușor. Te vei scuza pe loc față de mama că ai murdărit-o cu insinuările tale. Zi-i: „Eu am forțat-o pe Madeleine să facă porcării!”

— De acord, eu am forțat-o.

— Și nu voi mai veni niciodată s-o deranjez.

— Niciodată.

— Spune: „jur”!

— Jur.

— Mai tare.

— Jur, Louis, jur!

Dintr-o mușcătură, Louis tăie cordonul. Oswald se retrase din pânțelele nevestei și-și contemplă cu tristețe accesoriul, devenit violaceu din pricina oribilului ștreang. Îi dăduseră lacrimile. Madeleine, care plângea și ea, încercă să-l consoleze, să-i ungă cu alifii și pomezii melesteul rănit. Însă, terorizată de fermitatea copilului, decise să închidă dugheana pentru totdeauna. Nici vorbă să faci ceva împotriva voinței lui Louis. Oswald o luă de bună: mortificat, crezând că surprinde pe chipul fidelilor copilului surâsuri zeflemitoare, așteptă câteva zile înainte de a le povesti socrilor dezastrul. Aceștia nu avură nicio vorbă de compasiune, îi reproșară lașitatea, iar André își permise chiar un calificativ urât: „boșe moi”. Oswald înțelese că nu mai era binevenit. Se înclină: această încercare îl terminase.

* * *

Făcu o ultimă tentativă să se apropie de Céline, singura ființă de care îl mai lega acea dragoste, acea căldură pe care le cauți în relațiile familiale. Céline nu-și revenise și rămânea zile întregi în pat, apatică. Surghiunită împreună cu tatăl ei la ultimul etaj al vilei, era slabă, palidă, cu ochii cerniți ca și cum ar fi fost muiiați în cerneală și scotea doar scurte schelălăituri. Nimeni nu pricepea cum o fetiță care stăpânise marile teoreme ale fizicii nu mai era în stare să articuleze

silabe elementare. De două sau de trei ori totuși, în mod neașteptat, vorbise, repetând cu un accent gutural de femeie bătrână aceeași cugetare: „Castraveții își lasă zeama în sare grunjoasă.” Dintre miile de legi pe care le învățase, nu-i rămăsese decât atât: un început de rețetă culinară! Aceste accese de memorie nu s-au mai repetat. Cu timpul, micuța Céline deveni agresivă față de ceilalți copii, se azvârlea asupra lor ca să-i muște sau să-i tragă de păr, iar tatăl ei trebui s-o țină acasă. Într-o zi, pe când privea la televizor niște salturi cu parașuta, manifestă o asemenea bucurie încât Oswald îi oferi un montgolfier de interior, cu nacelă-cușetă. Céline luă obiceiul să trăiască în aer, agățată de plafon, departe de pământeni care o hrăneau cu ajutorul unui sistem de pârgii. Și fu imposibil să i se smulgă vreun cuvânt sau vreun sunet.

Toate aceste evenimente îl afectară grav pe Oswald. Orfan, fără prieteni în afara unor vagi relații de serviciu, își pierdu încetul cu încetul gustul pentru viață, nu mai avu încredere în nimic, nici măcar în cifre, descoperind peste tot doar înșelătorii și aparențe amăgitoare. Și, ca să pună capac la toate, se îndoii chiar de îndoiala sa, precum și de propria-i existență. Acest lucru aproape că-l ușura: ceea ce crezuse că simte nu i se întâmplase de fapt niciodată! Se agitase degeaba. Încetă deci să se mai alimenteze – hrănești oare o fantomă? – rămase culcat, nu mai vorbi, căzu într-o stare de prostrație extremă care îi întărea convingerea că e un nimic. În sfârșit, muri fără să-și dea seama, nemaștiind că trăiește.

Oswald reușise măcar pe un plan: acela de a-i convinge pe ceilalți că e un zero. Disparația lui trecu neobservată, iar cadavrul îi rămase rece peste douăzeci și patru de ore, până când un servitor, intrând din întâmplare în cameră, îl descoperi. Madeleine nu-i mai vorbise din acea seară nefericită și nici nu clipi când află vestea. Bineînțeles că nu se duse la înmormântarea soțului, iar groparii trebuiră să cerșească lacrimi vizitatorilor din cimitir, pentru ca să poată da ceremoniei un caracter de doliu. Această răceală îi îngrozi

pe domnul și doamna Barthelemy: vedeau deja ce soartă-i aștepta atunci când vor muri. Se îndepărtară cu oroare de fiică și de copilul ei, se mutară la mai multe sute de kilometri depărtare. Adélaïde Barthelemy, care nu-și ierta faptul că-l abandonase pe Oswald, fu cea mai afectată.

Își luă obiceiul să coase toată ziua, prinzând cu perseverență aceiași nasturi, cârpind de zor haine noi. Antrenată de această manie, începu să coase orice: fețele de masă de masă, pantalonii soțului de scaun, scaunul de covor... Avea mereu asupra ei un ac și un fir de ață și nu adormea fără trusa de cusut sub pernă. Pretutindeni pe unde mergea, devaliza merceriile. Ideea ei fixă o scotea din casă, se ducea la țară cu metri întregi de ață sub braț, să închidă spațiile goale. Nu suporta distanțele, despărțiturile: lumea era plină de găuri care trebuiau umplute. Lega copacii între ei prin gigantice și fragile tapiserii, țesea pe cursurile de apă pasarele mișcătoare și cârpea în neștire peisajele. De mai multe ori, jandarmii, anunțați de țărani, au adus-o acasă, după ce-i confiscaseră materialul. Se lua și de ființe, prindea muște, albine, cărăbuși, țânțari, le cosea aripile pe abdomen, treabă delicată, care necesita multă atenție și ace foarte fine. Împiedica în ață labele câinilor și ale pisicilor care fugeau de ea ca de dracu'. De mai multe ori, în cafenele, magazine, asaltase niște tineri, vrând să le coase părul de frunte, ca să nu mai fâlfâie în bătaia vântului. Ea însăși își cusu gura ermetic. Iar în ziua în care soțul ei, André, aflat în plină siestă, o surprinse cu o sulă în mână, gata să-i înțepe pleoapele pentru a-i închide ochii, chemă Salvarea și o internă. Adélaïde fu instalată în aceeași instituție cu Céline, de care Madeleine decisese să se debaraseze imediat după moartea lui Oswald. Însă, aflându-se fiecare în altă secție, bunica și nepoata nu se întâlniră niciodată.

Anunțat de decesul tatălui său, Louis nu spuse decât: „În sfârșit!” O dată în plus, doctorul Fontane, literalmente ros de ranchiună, încercă să-i pună bețe în roate: vestit printr-o scrisoare a lui André Barthelemy, care-i relata în mod

impresionant sfârșitul lui Oswald și boala Adélaïdei, el decise să-și consume ultimele rezerve de muniții. Nu mai avea nimic de pierdut. În obscuritatea celulei sale și cu o îndârjire înzecită de regimul carceral, redactă un opuscul, intitulat *Cum l-am fabricat pe Louis Kremer*, dând toate detaliile aventurii, de la prima vizită a Madeleinei la cabinetul său, reducând toată istoria la o simplă combinație de șansă și ingeniozitate. La sfârșitul confesiunii, mărturisi un lucru teribil: oricine putea avea un copil de nivelul mental al lui Louis Kremer: „Louis nu este un geniu pentru că e excepțional, ci pentru că nu s-a născut.” Broșura fu difuzată prin toate mijloacele de informare. Damien propuse ca prizonierul să fie ucis și să fie sesizate organele de presă. Louis îi interzise: treaba era atât de gogonată, încât nimeni nu-l va crede pe Fontane. Și, într-adevăr, niciun ziar nu publică revelațiile medicului, care se izbiră de indiferența generală, crezuse că va stârni o vijelie de mânie, dar nu obținu decât un fiasco. Iar Louis duse ironia până la a cere administrației penitenciare o ușurare a pedepsei doctorului, în numele umanismului și al compasiunii.

Îndepărtând astfel ultimele persoane care-l jenau, Ilustrissimul Prichindel își continuă cu și mai mare elan activitatea. Chiar a doua zi după moartea tatălui său, ținu o conferință sclipitoare la sediul Națiunilor Unite din Geneva (Madeleine fu transportată cu un avion special). Comentând acest aforism al lui Platon: „Ce este permanent și nu se schimbă?”, răspunse simplu: „Eu sunt, la naiba, eu, eu și iar eu, băiatul, mandea, gagiul, și nicidecum cosmosul sau eternitatea”. Asistența feminină leșină în fața erudiției sale, iar vocea lui scrâșnitoare stârni cochetelor frisoane pe șira spinării. Ah, drăgălașul erudit, ah, căprior mititel și scump, era lucrul cel mai șic care ni se putea întâmpla. Nu te plictiseai să-l auzi sporovăind, te amețea cu logoreea lui. Ah, ăsta avea ceva în cap! Care mamă n-ar visa să poarte în pânțece un mic dragon domestic de calibrul ăsta! Iar tinerii părinți care se acuplau își murmurau: „Fă-mi un Louis!”

Gagiul Omniscient și Omnipotent era, de altfel, atât de savant încât nimeni nu putea verifica ce spune: îl ascultai, te extaziaai. De acum înainte, și cu toate că nimeni nu putea să-l vadă în ascunzătoarea lui, se încingea cu o bucată de mătase bej. Uneori lucra atât de mult, treizeci și șase sau patruzeci și opt de ore fără pauză, încât neuronii din creștetul capului i se încrustau prin niște minuscule conexiuni de peretele uterin, unde prindeau rădăcini. Louis se trezea plantat în cap, ca un copac răsturnat.

Ici-colo, mici tulburări făceau obiectul rubricilor de scandal: confrerii clandestine de imitatori ai Copilului Divin continuau să se manifeste, clase întregi de copii luau drumul pribegiei, pentru a-i comenta în secret pe Homer, Milton sau Dante, nou-născuți, decepționați de starea lumii, se întorceau urgent în mama, însă Sublimissimul nu le acorda nici recunoaștere, nici sprijin. Uneori însă, din nefericire, suferea din pricina glumelor proaste: în timpul unor conversații radiofonice, niște bătășari i-au făcut propuneri indecente, pe ordinatorul său pirataje informatice îi puneau în față mesaje dubioase. Louis ierta: avea pentru oameni mai multă milă decât antipatie, deoarece ei erau victimele forțelor care-i dominau. Degeaba făceau una-alta, degeaba pălăvrăgeau, grație măreției lui sufletești era impermeabil la mojiții. Nici măcar nu le va acorda onoarea să se înfurie pe ei, câtă vreme cu un cuvânt, cu unul singur, urma să-i ferească de abisuri de suferințe, să le dea beatitudinea eternă. Mizericordia va fi singura lui ofensă.

Pe măsură ce avansa în odiseea lui, recapitulând literatură și filosofii, se apropia de formula infinit de simplă și infinit de complexă, alături de care Talmudul, Coranul, Biblia, Evanghelia și Vedele la un loc nu sunt decât trâncăneli puerile. O simțea, era acolo, la îndemână, creștea parcă precum aluatul din masa textelor. Îl apuca amețea la gândul că, prin suflul purificator al unui cuvânt, va oferi speciei umane Absolutul. În dulăpiorul lui din carne roz, Bebelușul va dispune în curând de o putere suverană: aceea

- PASCAL BRUCKNER -

de a concedia această lume învechită, așa cum închizi televizorul. Din moment ce totul e scris, e de-ajuns să citim tot. Și totul se va mistui.

6. Gradina deliciilor

Începu atunci o îndelungată perioadă de armonie între Louis și mama sa. Pentru prima oară, Genialul Aiurit conștientiza sacrificiile pe care prezența sa i le impunea Madeleinei. Ea renunțase pentru el la totul, chiar și la forma omenească. Devenise o matroană ridicolă și pretențioasă, atât de corpolentă încât trebuia, atunci când se deplasa, să i se poarte pliurile pielii, asemeni trenei unei mirese. Umplută cu carne de copil, nu era decât o cutie adăpostind prețiosul diamant care i se odihnea în pânțele. Din bunătate și din interes, copilul hotărî s-o ajute: nu erau ei oare doi ocnași legați cu același lanț, împărțășind o soartă comună?

Louis dispunea acum de mai mult timp; încetase să mai primească, nu mai dădea audiențe și conferințe, se izolase cu totul de semenii săi. Obișnuit să trăiască în înălțimi la care nimeni nu putea ajunge, n-avea niciun minut de pierdut cu schimburi de opinii și controverse. După ce-ai învins eternitatea, la ce bun să te pierzi în vane speculații? Oamenii nu-i puteau oferi nimic: fie că erau de acord cu el și nu exista motiv de dezbatere, fie că-l șicanau și, cu un cuvânt, un singur cuvânt, trebuia să le închidă gura. Era sătul de aceste victorii prea ușoare obținute asupra celor care-l contraziceau și erau imediat doborâți în luptă, recunoscându-și înfrângerea și lăudându-l. Îi bruftuluia: „Criticile voastre mă agasau, însă aprobarea voastră mă plictisește și mai mult, iar elogiile voastre mă indispun.” A-l complimenta însemna deja a-l limita, a-l reduce la dimensiunea unui superlativ. Niciodată n-a întâlnit vreun adversar care să-l fi luat tare; contra-argumentele erau atât de slabe, sistemul de apărare atât de precar! În privința marilor nume ale filosofiei, niciunul nu-i ajungea nici până la glezne. Nici chiar pentru Hegel, acest dinozaur al spiritului, primul său idol, Louis nu se mai ostenea să-și clătească degetele în lichidul cefalorahidian. Un boboc în ale conceptului, o poșircă, ce mai. Copilul nu mai avea maeștri

în ale gândirii, căci îi gândea pe toți. În cerul Ideilor, el era singura stea care strălucea.

Își delegase deci discipolii să convingă umanitatea, să o pregătească pentru mântuire. Căci Louis era, el singur, cât o armată, un guvern, o națiune. Zeci de mii de persoane de pe tot globul lucrau pentru Biserica sa, predicau cuvântul drept, ajutau la colectarea pentru casa Kremer – care era numită acum „Castelul” – a sute și sute de lucrări pe care micul canibal le devora pe loc. Ceilalți nu mai existau pentru el decât în calitate de executanți, erau tot atâtea urechi, brațe, creiere care-i retransmiteau ordinele. Cu cât creștea cohorta de fideli, cu atât se înmulțeau organele de transmisie.

Eliberat de orice activitate de propagandă sau de misionariat, Louis acceptă să-și asiste și să-și secondeze mama. Și, cum un prieten medic îi trimisese pe un videodisc o hartă detaliată a casei materne, el își băgă repede în cap schema generală, învăță să distingă nervii senzitivi de cei motori, fără a-i confunda cu cei micști, și luă cunoștință de cei o sută cincizeci de mii de kilometri de vase sanguine, ca și de sistemul neuro-vegetativ. Pentru început, consacră câteva ore pe săptămână grădinăritului în interiorul mamei. Gresa și lubrifia organele, golea cu un bobârnac cisterne pline cu un lichid dubios. Înarmat cu un șomoioag, curăța viscerele înfundate; de asemenea, cauteriza plăgi mărunte, stingea focare de infecție care tocmai apăruseră, smântânea secrețiile prea abundente. Sau, și mai mult, înarmat cu niște foarfece mici, pleca prin împrejurimile imediate să o curețe de buruieni, să taie excrescențele, să desfacă pliurile. Apoi, cu o greblă, aduna deșeurile și trasa pe sol straturi frumoase și regulate. Merita să-l vezi pe acest cavaler al ovarelor, acest baron al pancreasului, cum îi storcea bila, cum îi peria colonul sau cum îi desfunda o venă într-o clipită. Un chirurg n-ar fi dovedit mai multă dexteritate. Nicio operațiune nu-i provoca silă: întreținea o mașinărie care, din întâmplare, era chiar maică-sa, iar în aceste funcții nu vedea decât niște

probleme tehnice. După terminarea acestor activități, mergea să se bălăcească în piscină.

Mama era un bazin cu apă proaspătă, o câmpie înverzită, o livadă bogată, o mocirlă stătută, un beci întunecat. Mare intendent al serviciului ei intim de salubritate, Louis deveni încetul cu încetul auxiliarul indispensabil bunei funcționări a organismului ei. Se integrase în așa măsură peisajului matern, încât putea prezice ce urma să se întâmple, putea detecta dinainte dereglările și declanșa un contraatac preventiv. Louis se temea de un singur lucru: ca nu cumva să fie nevoie ca mama sa să fie supusă într-o zi vreunei intervenții chirurgicale, mai ales la burtă. Ca nu cumva mâini criminale, profitând de această plească, să violeze sanctuarul uterin pentru a-l scoate cu forța din refugiul său. În numele a ce va putea el să se opună unui asemenea tratament, dacă mâine, de pildă, mama ar suferi de o tumoră, dacă starea ei va justifica o ablațiune a trompelor, o histerectomie? De aceea, mărindu-și vigilența, mergea în fiecare dimineață, cu răbdarea unui entomolog, să inspecteze cele mai ascunse cotloane, gustând sângele și secrețiile pentru a identifica orice gust anormal.

Atunci când mama suferea de constipație, el apăsa cu minutele marea hazna colectoare, cloaca leneșă, până când aceasta își relua tranzitul. Atunci când mama dormea adânc și vezica îi deborda, Louis trăgea semnalul de alarmă. N-avea nevoie de o inundație care ar fi provocat scurt-circuite în ordinatoarele sale. Ei, acolo sus, treziți-vă, dați drumul la zăgazuri, vă rog! Atunci când mama era cuprinsă de melancolie și un vâl de ceață i se urca în stomac, Louis sufla în duoden pentru a dispersa răul, iar amărăciunea ieșea, pe gură și prin nări, sub formă de fum incolor. Desigur, câmpul său de acțiune era limitat la uter. Pentru a interveni în locuri mai îndepărtate, își masa mama din interior, mizând să obțină, din aproape în aproape, un beneficiu pentru întregul organism. Făcea, de pildă, să dispară migrenele gazdei sale, accelerând debitul sanguin la nivelul burții pentru a ajuta

dilatarea vaselor craniene. Și, în fiecare seară, strângându-se ghem, se rostogolea pe pereții uterului, degajând o căldură puternică, ce-i procura Madeleinei destindere și reconfortare. Aceasta din urmă visa uneori că Louis vine să-i mângâie pielea și să-i imprime lungi și delicioase urme cu un penson lung, moale ca o petală de trandafir și aspru ca o limbă de pisică. Cunoscând însă intransigența micului ei salvator, se feri să-i ceară un asemenea lucru.

* * *

Louis fu deci promovat paznic oficial al corpului mamei, care, datorită îngrijirilor sale sânguincioase, era într-o perfectă stare de sănătate. Încrederea în fiul ei atinse asemenea proporții încât îi dădu cheile tuturor apartamentelor, chiar și ale celor microscopice. Copilul purta în permanență în jurul taliei un trusou de inele, mânere, șperacle, cârlige, care zăngăneau la cea mai mică tresărire. Toate aceste măsuri n-au putut-o împiedica pe mama să contracteze o bronșită care a durat aproape o lună. În acest timp, Louis n-a putut să se concentreze. Chiar și în vremuri normale, mama era sediul unui teribil vacarm, iar Louis era supus unei canonade care i-ar fi făcut s-o ia la sănătoasa chiar și pe cei mai insensibili: simpla presiune a sângelui producea un zumzet continuu, digestia – un fel de bolboroseli, inima răsuna ca un gong. Fără a mai vorbi de gaze, de chirăieli sau, ce era și mai rău, de părțurile care ieșeau ca dintr-o trompetă, de râgâielile care explodau pe conducte cu violența unui uragan. Însă, atunci când mama răci, doza de decibeli crescuse în mod alarmant, iar Louis fu cât pe ce să comande ceară de pus în urechi, asemeni anxioșilor din cealaltă lume. Mama scuipa, se smiorcăia, tușea, sforăia, imprimând pereților uterini un cutremur perpetuu. Tusea ei îl dezechilibra pe Louis, obligându-l să-și pună centura de siguranță, horcăielile ei intrau în urechile copilului ca un sfredel, iar atunci când scuipa, după ce-și

dregea glasul, micuțul, aspirat în sus, se temea să nu fie expectorat precum o vulgară flegmă. Ah, Madeleine avea nasul limbut, samovarul zgomotos, sifonul vorbăreț, boticul volubil! Pe scurt, era un adevărat infern la domiciliu și nici antibioticele, nici aspirina nu reușiră să oprească procesul infecțios. Louis, descumpănit, fu nevoit să-și constate neputința și ar fi dat orice ca să ajungă la bronhii, la gât sau la sinusuri și să îndepărteze excesul de mucozități. În cele din urmă, germenul sucombă, după ce răvășise întreaga regiune și făcuse să se răspândească lacrimi și dureri. Viața își relua cursul, însă alarma fusese serioasă.

În general, totuși, Madeleine era o persoană robustă, doar cu puțină hipertensiune datorată obezității. Robustețea se datora tinereții ei – pe atunci nu avea mai mult de douăzeci și doi de ani – precum și capacității de a dormi săptămâni, ba chiar luni întregi. Într-adevăr, din cauza greutateii și a înălțimii ei, numeroase activități, precum săritura în înălțime, trapezul zburător, patinele pe rotile, îi erau interzise. Îi era greu chiar și să iasă în oraș, întrucât picioarele de-abia o susțineau și trebuia transportată în scaun rulant sau litieră. Rămânea deci întinsă, cu ochii închiși, majoritatea timpului. Își găsisese însă o ocupație lucrativă: clienții ei erau oameni de afaceri foarte solicitați, studenți aflați în perioada examenelor, amanți avizi de a face dragoste fără timpi morți. Cu o simplă atingere a mâinii le absorbea oboseala și o trecea în somnul ei. Clienții se simțeau întremați și plecau voioși, după mai multe zile de veghe totală. Madeleine ar fi putut scrie pe cartea ei de vizită: „dormeză profesionistă”.

Insomniaci din naștere, inși obosiți ereditar, care erau lipsiți de somn de generații întregi și ai căror prunci veneau pe lume cu enorme cearcăne violete, se înghesuiau la consultații, aducând cu ei lunile și anii în întârziere, sperând că ea va șterge răbojul. Madeleine fracționa perioadele de somn și, în cazul unei comenzi importante, ațipea patruzeci și cinci de zile încontinuu. Găsisese o formă de ocupație

lucrativă care, adăugându-i-se veniturilor deja considerabile, convenea condiției ei. Cu toții se instalau în ea ca să recupereze. Madeleine adormită, așezată pe niște perne mari, echivala cu întreaga populație a unui orașel în stare de hibernare. Adunând comenzile clienților, calculase că era condamnată la două secole de toropeală continuă. Din fericire, avea o odihnă reparatorie cu totul deosebită și recupera într-o oră nopțile mai multor persoane.

Propriul ei fiu îi încredința și el mici ațipiri, atunci când trebuia neapărat să termine operele complete ale vreunui autor important. La sfârșitul acestor orgii de lectură, se înfășură în ea precum stafida în cozonac și se abandonau împreună unei toropeli totale de trei sau patru zile. Atunci, amortiți de slăbiciune, mama și copilul coborau în împărăția morților și se scufundau într-un abis de căldură și beatitudine. Temnița uterină devenea tărâmul unei eternități închise, perfecte. Cel care se trezea primul se ocupa de casă, se ferea să facă cel mai mic zgomot, dând ordine ca totul să fie pregătit în momentul în care celălalt revenea la viață.

* * *

Un mic aparat, o capodoperă a ingineriei microscopice, împrumutat de medici lui Louis, îl confirmă în rolul său de cioban al turmei materne. Era un binoclu cu infraroșii care cumula funcțiile unei lupe și ale unui telescop: permitea să vezi nu numai de aproape sau de departe, ci și, grație unui microfon încorporat, să vorbești cu ceea ce ochii puteau observa. Cu ajutorul acestor ochelari, nicio parcelă a corpului matern nu scăpa micuțului care putea distinge până în adâncul lucrurilor, până la nucleul celulei. Desigur că ar fi preferat să fie el însuși miniaturizat, să piloteze un batiscaf în venele mamei, să înainteze, în pofida drumului anevoios, prin trahee, să se dea pe tobogan în tubul digestiv sau, și mai și, să devină o picătură de salivă în gura mamei ori molecula unei lacrimi ce se ivește în colțul ochilor. Dar,

dat fiind că știința nu putea reduce o ființă umană la volumul unui microb sau al unei bacterii – altfel întreaga umanitate ar încăpea într-o perlă – Louis trebuia să se mulțumească să pătrundă doar cu privirea în dispozitivul matern.

Așezat turcește, ca un astronom, pleca zilnic să exploreze cu văzul interiorul Madeleinei. Se concentra imediat asupra a ceea ce era infinit de mic și avea profunzimea unui al doilea univers, plasat sub primul; reuși să discearnă niște limfocite și niște polinucleare care schimbau informații, filamente de ADN întinse la maximum și chiar atomi de dimensiunea unui ångstrom (de zece milioane de ori mai mici de un milimetru) ce dansau într-un ritm brownian. Atunci când se focaliza asupra unui anumit punct, trimitea un fascicul luminos, iar acesta trezea o întreagă lume necunoscută care își ascundea secretele așa cum stridia se strânge sub pișcătura lămâiei. Louis se extazia văzând ordinea și curățenia ce domneau în aceste domenii. Mama era într-adevăr, în interiorul ei, o elvețiancă, o elvețiancă impecabilă. Descoperi în aceste incursiuni în lizierele minusculului parcele pe care medicina nu le menționează. Sub receptacolul impur al mamei, nu departe de uter, Superbul nostru Ștrengar dădu peste o groapă în care chițcăiau niște lucruri stranii. Reglându-și obiectivul la maximum de acuitate, văzu în această depresiune o mulțime de țipari mișcători în care recunosc cu stupoare spermatozoizii trimiși odinioară de Oswald, în cursul rarelor sale îmbrățișări cu Madeleine. Nu-i fu deloc greu să-i identifice, din moment ce el însuși făcuse parte dintre ei și aveau cu toții un aer de familie.

Ce făceau ei acolo? Cum de aceste miriade de cerșetori bacteriologici supraviețuiseră, știut fiind faptul că durata lor de existență nu depășește, în principiu, patruzeci și opt sau șaptezeci și două de ore? Emană din această turmă de paria un fel de geamăt colectiv. Branșându-și receptorul, Louis ascultă: legiunile prostatice behăiau, populația viermuitoare articula un fel de limbaj confuz, incomplet, mutilat. Ciulind

urechile, Louis înțelese: din moment ce ei nu erau decât particule de ființe umane, rupeau cuvintele în două, omițând aproape întotdeauna vocalele: ar fi oare posibil ca partea masculină a discursului să fie formată din consoane, iar vocalele să formeze partea feminină? (Louis își propuse să reflecteze asupra acestei ipoteze.) Învăță repede să înțeleagă frazele secționate, căci rimele trâncăneau tot timpul, povestind veșnic același lucru: cum își rataseră la milimetru intrarea în ovul, ce fabulos destin ar fi avut dacă nu s-ar fi amestecat ghinionul. Eu, zicea unul – iar Louis îi reconstituia frazele – eu aveam vocație de geometru, iar eu de crescător de stridii, iar eu de vânător de capete, de patron de întreprindere, de pilot de vânătoare. Cu toții reluau aceeași lamentație: ah, superioritatea metabolică a ovulului, de nouăzeci de mii de ori mai voluminos decât noi! Unii urlau în contrapunct: N-avem nevoie de un ou, ne mulțumim cu noi înșine! Ceilalți replicau: Ba da, din păcate, ba da, din păcate!

Dar ce se găsea în capătul acestor gameți, ce fremăta oare în vârful filamentelor lor? Lui Louis nu-i veni să-și creadă ochilor: erau niște tichii de măgar! Purtau acest însemn de infamie pentru a-și ispăși dezonoarea de a nu fi reușit. Ah, nulitățile! Deci spermatozoizii, nemulțumiți că zac în pântecul femeii pe cine știe ce linie biologică moartă, cunosc deja principiul de selecție al lui Darwin! Louis găsi respingător acest guano volubil și vâscos. Faptul că provenea din „asta”, că făcuse parte din acest clan viermuitor îl revolta. Nu se putea reține să nu-i interpeleze pe acești neterminați ai vieții. Ei începură să freacăte, își întoarseră așa-zisul cap către el, încercară să intre în contact. Și, în idiomul lor amputat (retranscris aici corect), întrebară:

— Cine ești? De ce faci fraze atât de lungi?

(Datorită faptului că trăiau împreună, într-o caldă camaraderie seminală, nu știau decât să tutuiască.)

— Eu sunt realizatul, împlinitul, asul așilor, eu nu exist decât datorită eliminării voastre, reușita mea se înalță peste dezastrul vostru. Iar eu vorbesc normal!

Și izbucni într-un hohot de râs. Parcă vărsase acid peste plăgile unui rănit grav; o miasmă acră urcă din mijlocul populației viermuitoare.

— Minți, nu te credem!

Vorbeau cu toții deodată.

— Îmi pare rău că vă întristez, dar e strictul adevăr.

— Povestește-ne cum ai reușit.

— E simplu: încă de la început, ovulul m-a ales pe mine. Un emisar chimic m-a contactat în secret și mi-a spus: „Tu ești cel mai abil, nu te grăbi, vei câștiga”. Dacă ați fi știut ce vă așteaptă, ați fi rămas cumiți, parcați în grajdurile lui tata Oswald. Însă, asemeni unor sclavi, la primul semn al foliculinei, v-ați azvârlit cu capul înainte în capcană. O dată ejacularea începută – moment neplăcut, recunosc – mi-am început urcușul spre trompele lui Falloppio, cu o viteză regulamentară. Câți dintre voi nu mi-au dat brânci ca să mi-o ia înainte și să sfârșească apoi într-o fundătură? Am trecut așadar fără dificultăți prin colul uterin și am înotat liniștit, sigur că-mi voi atinge scopul. La sfârșit, epuizat de această lungă călătorie în timpul căreia consumasem întregul combustibil, am avut bucuria să văd cum ovulul deschide bariera și o închide imediat în urma mea. Pe scurt, am pornit trei sute de milioane, unul singur a ajuns și acela sunt eu.

Grămada de limacși fremăta din nou. Louis, care se ferise să pomenească de Céline, aștepta reacțiile lor.

— Spune, cu ce seamănă viața acolo, sus?

— Viața e un lung calvar, nicicând nu-mi veți putea mulțumi îndeajuns că v-am scutit de ea.

Și Louis, sperând că-i va descuraja, le schiță un tablou apocaliptic al condiției umane. Se produse o imensă rumoare, până ce o semi-voce prezentă o semi-implorație:

— Fie-ți milă, ajută-ne să ne reaşezăm în fața ovulului, mai dă-ne o șansă!

Louis, agasat de această opacitate la argumentele sale, izbucni:

— Dar v-am spus clar, viermi scârbavnici, că viața este o temniță, o sperietoare, o abjecție, și că nici nu vă dați seama cât sunteți de fericiți aflându-vă aici. În viață nu există clase de recuperare.

Moluștele nu renunțau; din fojgăiala lor băloasă se ridica aceeași rugămintă:

— Te rugăm, ajută-ne să ieșim de aici!

Privindu-i pe acești paraziți cum se schimonosesc și se sclifosesc, pe Louis îl cuprinse frica. Dar dacă, printr-un miracol, spermatozoizii supraviețuiau mai multe luni de la emisie, n-ar putea ei oare, printr-un alt miracol (urcându-se unul în spatele celuilalt?), să se cațare până la ovulul Madeleinei și să-i facă un copil pe șest? Trebuia să scape de ei cât mai repede:

— Ascultați-mă cu atenție, bandă de derbedei, pentru ca doi sau trei dintre voi să ajungă să intre în ou, ei trebuie să-i înlătore pe toți ceilalți și să-i neutralizeze. Voi sunteți aproximativ două sute de milioane: 199.999.997 sunt în plus. Cădeți de acord, faceți curățenie, iar atunci când nu vor rămâne decât cei mai buni, am să văd ce pot face.

Șiretlicul era grosolan; însă de-abia își terminase fraza că această adunătură de larve declanșa un feroce război civil, se gâtui în propriile-i inele, se extermină într-o veselie. Ah, ce vacarm de-ți spârgea urechile, ce hecatombă vâscoasă! Lui Louis îi trebuia câteva zile ca să-și revină. Și când te gândești că mama sa adăpostea asemenea orori! Retrospectiv, avea frisoane. Își continuă prospecțiile și scrută cu deosebire creierul, pierzându-se în imensitatea acelei bolți cerești, tot atât de obscură și contrastantă ca și cealaltă. Astfel, departajase lăcașurile plăcerii, ale simpatiei, ale gustului, sondase cele două emisfere și învelișul lor, când localiza, în aria psihomotorie, un ventricul supranumerar din care supura, ca dintr-o plagă, un pârâiaș. Îl examina zile întregi, ezită, dar trebui în final să admită: acea scurgere constituia însuși izvorul vorbirii și gândirii mamei sale! Ei bine, chiar din această creștătură ascunsă pe sub

circumvoluții țâșnea fântâna spiritului. Deci Louis descoperise ceea ce, timp de secole, alchimiștii și filosofii căutaseră în van. Asemeni marilor exploratori, făcuse această descoperire din întâmplare. De altfel, nici nu se laudă cu ea. Va fi mărinimos: nu-i va jigni pe savanți spunând pe toate drumurile ce descoperise, va continua să afirme, la fel cu neuro-fiziologii, că gândirea nu este localizată. Era inutil să năruie iluziile comune. Căci clarviziunea lui nu se datora decât șederii în mama, poziție privilegiată pentru a putea descoperi secretele cele mai aprig păstrate.

Asemeni unui hevea care-și vomită cauciucul, ventriculul distila un firșor continuu de vocabule și foneme care se împrăștiau, se încâlceau, mergând să irige tot capul. Louis constată următoarele: gândirea este o rană care sângerează, o hemoragie torențială sau anemică, în funcție de intensitatea activității psihice. Gândirea trosnește, țâșnește, scuipe cuvinte și abstracții într-un șir lung și neîntrerupt, iar Louis, subjugat, credea că realizează visul oricărui om: să citească direct în creierul aproapelui său. Aproape că ar fi putut atinge ideile, deducțiile, raționamentele mamei sale, le-ar fi putut cântări sau demonta. Acest intelect în stare brută degaja o rară frumusețe, iar atunci când Madeleine se concentra și vorbea mult, totul se transforma în energie electrică ce forma jerbe de stele și scânteii iluminând până la bolta parietală, până la arcadele sprâncenelor.

Chiar dedesubt, într-un mic lighean, picurau dintr-un soi de cioc de lampă cu ulei opiniile incerte sau abandonate, termenii abia schițați, toate deșeurile unei vieți reflexive. Această magmă, reciclată, reapărea din când în când într-o formă mai elaborată. Câtă vitalitate! Dacă o persoană de inteligență medie manifestă un asemenea dinamism, cum a fost cu un Da Vinci, un Mozart, un Picasso? Chiar și zgura cerebrală a acestor personaje reprezenta probabil bucăți de aur în comparație cu judecățile omului de rând. Și Louis nici nu îndrăznea să aducă în discuție propriul lui creier, cea mai

complexă minunăție dintre minunății. Rămase zile întregi în admirația sabatului conceptual al mamei sale, uneori percepând câte un scrupul sau o părere de rău care treceau pe furiș, sau vreo frumoasă intuiție care nu era fructificată și pleca să-și dea duhul în materia neuronală, la fel ca o stea căzătoare. Anumite convingeri erau radioactive, emiteau bucurie sau dezolare; existau gânduri frivole, ca tinerele fete, sau severe, ca niște cardinali, speranțe înfloritoare de culoare verde, pline de sevă, neliniști de culoarea antracitului, necazuri cu înfățișare de lițoliu. Louis reuși chiar să descopere, mult în spatele lobului occipital, într-un pliu gelatinos, un lighenaș în care numeroase răspunsuri își așteptau întrebările. Erau răspunsuri simple, pentru situațiile elementare ale vieții; săltau de nerăbdare în purgatoriul lor și pândeau fraza sau întrebarea care le-ar fi permis să se justifice. Louis fu cât pe ce să le pună o întrebare însă, de frica unei replici pripite sau imprecise, care l-ar fi decepționat, se abținu.

Feeria spirituală din mama ascundea și fenomene mai echivoce. Într-o zi, niște semnale anormale îl puseră pe Louis pe urma unui soi de vulcan aflat în creierul mic, vulcan înconjurat de șanțuri negre și fetide, care fumegau. În interiorul craterului sfârâiau, ca un jăratric verbal, toate insultele pe care Madeleine nu le exprimase, ororile pe care le imaginase fără a îndrăzni să le spună. Rezerva față de cuvintele vulgare, față de gândurile urâte! Louis se întreba unde putuse mama lui să învețe aceste înjurături pe care buna-cuviință le condamnă și pe care cenzura le reprimă, aceste expresii pe care o femeie, mai ales dacă ți-e și mamă, nu trebuie să le întrebuițeze niciodată. Însă Louis nu era încă la capătul suferințelor: sub jarul acestor murdării pâlăpăia, invizibil cu ochiul liber, un alt foc și mai violent. Lui Louis i se părea că aude acolo rânjete amestecate cu suspine, horcăieli obscene, urlate de teroare, imprecății abjecte. În acest talmeș-balmeș, voci găjăite, atroce, chemau la moarte, destinau răzbunării un nume, mereu același, un nume pe

care Louis nu l-a înțeles, deși i se păru un moment cunoscut. Se miră că nicio lespede nu închide ermetic acest focar de gunoaie și nici nu îndrăzni să-și închipuie ce s-ar întâmpla cu Madeleine dacă, din nenorocire, o erupție ar propulsa aceste mizerii în afară, murdărind aparatul psihic. I se făcu dintr-o dată frig. În ciuda eforturilor sale, nu putu distinge nimic prin vârtejul de vapori care ieșeau din puț și nici nu putu să capteze distinct vreun sunet. Din fericire, îl separa de acest ținut malefic o zonă de carne, de mușchi, de țesuturi! În cele din urmă, renunță: Mama avea dreptul la grădina ei secretă, chiar dacă era vorba de o grămadă de gunoi.

De teamă că voința lui de a face lumină ar fi putut scoate la iveală alte zone de umbră, Louis lăsă baltă binoclul, așa cum arunci o jucărie de care te-ai plictisit.

* * *

N-avu nevoie să aștepte prea mult ca să se lase cucerit de o altă surpriză. În acea perioadă euforică, un grup de oameni de știință japonezi, prieteni și admiratori ai copilului, îi oferiră un holograf capabil să proiecteze pe pereții uterului imagini mobile. Grație lui, Delectabilul Rățoi avu universul la domiciliu și infirmă astfel prezicerea lui Dumnezeu potrivit căreia n-avea să vadă nicicând un asfințit sau o floare! Convocă în habitaclul său Alpii, oceanul, plantele, pădurile tropicale, diversele varietăți de insecte; călcă în picioare colonii de furnici, fluturii zburară în jurul lui, o albină i se așeză pe nas. O sarabandă de păsări piuia – imaginile erau sonorizate – ciugulind prin etajele cele mai înalte ale creierului său, umflându-și penele și cântând pe umărul lui. O pisică i se frecă languros de genunchi, un prepelicar i se culcă la picioare, o panteră sări asupra lui și trecu prin el, un scorpion îl mușcă de călcâi. Nu era extraordinar să te bucuri de toate fără să atingi nimic, să fii astfel ferit de contactul care murdărește? Zilnic defila pe zidurile cavernei

sale câte o menajerie somptuoasă, ca și cum Noe i-ar fi trecut în revistă pe locuitorii arcei sale.

Louis jongla cu soarele, văzându-l cum se înalță dimineața la stânga, cum se înclină către seară la dreapta. Copilul se juca cu planetele, dormea cu luna sub pernă, culegea direct din Calea Lactee o mulțime de stele care se așezau pe pielea lui ca o pulbere luminoasă. Izbuti chiar să adune în palmă un sat întreg cu locuitorii săi cu tot, în timp ce cu mâna cealaltă arunca asupra localității o aversă violentă de ploaie. Dar, așa cum soarele nu încălzea, nici ploaia nu uda, chiar dacă pietonii și animalele alergau să se adăpostească de picăturile de apă și de vânt.

Însă, mai ales, Louis văzu pentru prima dată o carte adevărată (deși citise până atunci echivalentul a două sute cincizeci de mii de volume), o ediție princeps din *Predicile* lui Bossuet, legată superb în piele de Cordoba, cu o hârtie groasă, îngălbenită de vreme, literă îngrijită, spații largi pe marginea paginii și majuscule aurite, ca niște chei care deschideau fiecare capitol. Zile întregi Louis întoarse cartea pe toate fețele, o admiră din toate unghiurile; avea chiar senzația că simte mirosul caracteristic de mucegai, asemănător aromei unui vin vechi, și că aude foșnetul paginilor întoarse. Ca să prelungească vraja, ceru să fie proiectată în permanență în jurul lui o iluzie de bibliotecă, alăturând clasici și moderni, în toate limbile. Dorința îi fu îndeplinită, cu prețul unor mici modificări ale interiorului: dar ce valoare ar mai avea o tehnică incapabilă să satisfacă cele mai fanteziste capricii ale noastre?

Louis nu mai respecta strict o disciplină de fier. Luă obiceiul să primească, o dată pe săptămână, o formație de muzică de cameră ce interpreta, în frac și rochii lungi, un trio de Mozart, o suită de Bach și un cvintet de Brahms. De asemenea, juca partide de tenis cu un partener fictiv care-i returna mingea în centrul unei rachete ireale. Da, Micuța Maiestate înțelegea ca, după ce muncea cât un ocnaș, să se distreze, să-și acorde momente de recreere. A fost într-adevăr

o perioadă fericită și-n fiecare dimineată Louis binecuvânta soarta de a nu se fi născut. Lumea venea spontan la el; și nu era vorba de lumea în materialitatea ei grosolană, ci redusă la o epură, lumea ca idee. Uneori, copilul era atât de bucuros încât se credea aidoma celorlalți oameni, sfârșea prin a-i considera egalii săi. Însă el nu putea fi egalul nimănui, din moment ce le era superior tuturor. Și, mai ales, n-avea dreptul la fericire, această beție a mediocrilor. Dacă salvezi pleava societății, n-ai voie să te dedai unor plăceri comode. În această perioadă, Micul Individ fu făcut cavaler al Legiunii de Onoare, titular al Ordinului Meritului și primi Red Cross din partea guvernului american. Fu admis în mod excepțional în Academia Franceză, consacrat Lord al Coroanei de regina Angliei și numit doctor *honoris causa* de vreo șase universități de pe glob. Bineînțeles că i se atribui și premiul Nobel la toate categoriile. Louis mulțumi: contemporanii săi țineau la aceste mofturi – de ce să-i contrarieze? Să ne prefacem că suntem flatați.

Sub impulsul inteligenței sale excepționale, legile cele mai elementare ale științei începeau să se clatine; în comunitatea savanților se zvonea că Terra era probabil plată, așa cum susținuse Ptolemeu, că Soarele, pe cuvânt, contrar afirmațiilor mincinoase ale lui Copernic, se învârtea în jurul planetei noastre, care este deci în centrul universului și că, în sfârșit, nu mărul cădea pe pământ, domnule Newton, ci solul se înălța spre copac. Louis îi lăsa să vorbească; el era abstras din contingent. Femei de o rară frumusețe, actrițe de toți bărbații dorite îi strecurau în plicuri parfumate fotografii de-ale lor foarte sugestive. Louis le trimitea înapoi clișeele fără niciun cuvânt: lumea, de acord, însă nu cea demi-mondenă.

Atunci, conștient de măreția sa absolută, Flecustețul nostru, consecvent planului de renegare a lui Dumnezeu, decise să vorbească despre sine la persoana a treia și să-și așeze o majusculă în toate ocaziile. Era floare la ureche pentru cineva care se pregătea să aspire sufletul universului

și să-l asimileze. Cu o bulimie de termită, El continua să curețe bibliotecile și, într-o singură zi, integra și digera bucăți întregi de trecut. Tocmai învățase limbile quechua, samoedă, bantu, și urma să Se-apeuce de khmera môn și eschimosă aleută. Creierul Său, mereu în creștere, maleabil ca plastilina, semăna cu un turn Babel din ceară; era un fel de glandă cilindrică ce se înălța, cărămidă cu cărămidă, și se răsucea sub formă de banană pe frunte. Atunci când medita intens, jerbe scânteietoare se înălțau pe ramurile cele mai de sus ale acestui corn al abundenței și, de departe, El ar fi putut trece drept un foc de artificii. Era într-adevăr Farul speciei umane.

Cunoscuse mulțumirea supremă în ziua în care o trupă de balet a Operei dădu în palma mâinii Sale stângi, tot prin intermediul hologramei, o reprezentație cu *Spărgătorul de Nuci*, celebrul balet răsufat al lui Ceaikovski. Fu deosebit de emoționat de dibăcia unei tinere balerine de optsprezece ani, pe nume Lucia, de origine italiană. Această persoană cu forme arcuite, cu un frumos păr negru buclat, avea ochii verzi cu reflexe aurii și o piele de paloarea celei mai fine hârtii. Îmbătat de grația ei, El o visă câteva nopți la rând. Această vâlvătaie de vise nu-L îngrijoră. Era imunizat contra materiei și-a viclenelor ei vrăjitorii. Se îndrepta către absolut în cele mai bune condiții și aproape că beneficia deja de un corp glorios, imputrescibil. Suferea totuși s-o știe pe acea sărmană balerină condamnată să trăiască acolo, de partea cealaltă a frontierei: de ce n-ar invita-o în Edenul Său, ca s-o scutească de mizeriile obișnuite? Era mai mult decât o idee bună, era o faptă bună. Și Schimnicul Ștregar, sub impulsul unei tandre ebrietăți, nici una-nici două, schița câțiva pași de dans, ca și cum viața ar trebui să fie un lung, interminabil vals.

PARTEA A TREIA

7. Louis concupiscentul

Evenimente și schimbări brutale veniră să umbrească fericirea Pimeului Gânditor. În primul rând, Dumnezeu îi abandonă pe oameni. Lipsa lor de docilitate față de El îl exaspera. Crezuse că-L vor glorifica în vecii vecilor, prevăzuse cele mai mici detalii ale existenței lor, le lăsase chiar libertatea de a nu-L asculta, de-a cădea în păcat. Nici urmă de recunoștință. El, care cunoștea numărul de solzi ai fiecărui pește care înota în mări, El, care știa numele fiecăreia dintre creaturile Sale, precum și numerele lor de telefon (chiar și pe cele perimate), Se trezi paralizat de superficialitatea lor. Degeaba spunea: „Luați infinitul și eternitatea, adăugați viteza luminii, presărați câteva miliarde de stele și tot nu veți avea nici cea mai mărunțică idee despre măreția Mea”, oamenii nici nu se sinchiseau. Când ridicau capul, n-o făceau ca să-L celebreze pe Cel-de-Sus, ci ca să vadă cum trec avioanele. Un incident grăbise hotărârea lui Dumnezeu: un grup de experți de la Fondul Monetar Internațional, având sarcina să calculeze, în dolari la cursul zilei, costul planetei de la Big Bang înapoi, tocmai înaintase un raport foarte critic. Deplângeau risipa fenomenală de energie, miile de specii ce se pierduseră fără urmă, continentele apărute și apoi dispărute, limbile, rasele, etniile prea numeroase, fără a mai vorbi de organele și funcțiile inutile ale corpului. De ce două picioare, de ce zece degete și treizeci și doi de dinți? De ce atâtea varietăți de flori, de insecte, de animale? Și cele patru anotimpuri: unul singur nu era de ajuns? Într-un cuvânt, era prea mult din toate: trebuia o cură de slăbire, o reducere a cheltuielilor. Nota de plată era astronomică!

Ah, cât de tare a putut să se mânie Dumnezeu! Dezgustat, El hotărî să lase totul baltă. Ar fi putut să-i pedepsească pe muritori, să le distrugă orașele, să dezlănțuie asupra așezărilor lor focul cerului. Era obosit și n-avea chef nici să inspire frică și nici să acorde îndurare. Lumea merita nu să

fie salvată, ci uitată: asupra acestui punct El era aproape de acord cu cabotinul ăla nenorocit de Louis Kremer. Totuși, El nu Se retrase fără să semene mai întâi doi germeni de discordie. Trimise falsului Mesia, prin persoana tinerei Lucia, o ultimă încercare. Și avertiză mai multe agenții de presă că va pleca (cel mai cumplit ar fi fost să Se retragă și nimeni să nu-și dea seama). Stupefiați de această formidabilă absență, capii tuturor religiilor se îngroziră: ce L-a apucat, ce I-am făcut? Organizară în grabă slujbe, penitențe colective, posturi publice: în zadar! Cerul rămânea gol! Dumnezeu nu murise: El plecase!

Tocmai atunci, din întâmplare, un grup de teologi sud-americieni, aflați într-o călătorie în Israel, au exhumat dintr-o mânăstire de lângă Ierusalim un manuscris foarte vechi în limba aramaică, anterior nașterii lui Cristos, în care se spunea că Divinitatea, înainte de a deveni Verb, fusese de esență muzicală. Că întâia Sa manifestare a fost un Sunet al cărui freamăt în eterul originar a dat naștere Universului. Teza făcu imediat înconjurul planetei și fiecare trase concluzia care se impunea: dacă Dumnezeu este de natură melodică, doar o melodie îl va apropia de noi. Degeaba încercară preoții să amintească, pe un ton destul de înțepat, că, orice s-ar spune, cuvântul Domnului este de constrângere și nu de ademenire și că muzica este o artă prea patetică, prea leneșă; fură nevoiți să se dea bătuți. Îi implorară deci pe cei mai mari muzicieni să-și pună în valoare talentul pentru a-l readuce pe bunul Dumnezeu prin mijlocirea unei cantate, a unei simfonii, a unui concert.

Febra sonoră cuprinse încetul cu încetul clasele sociale din toate țările: miniștri și președinți își luară obiceiul de a se întâlni cântând, polițiștii dădeau amenzi făcând vocalize. Tipi trecuți prin ciur și prin dârmon cotcodăceau cu grație de scapeți, fiecare, la nivelul lui, încerca să contribuie la cauza comună, încât te-ai fi crezut într-o permanentă comedie muzicală. Cea mai mică conversație, fredonată, căpăta alura unui recitativ de operă. Pe stradă, se vindeau scurte melodii

de două-trei minute închinat Celui-de-Sus. Zi și noapte, cei mai buni dirijori și cântăreți dădeau concerte de neuitat, depășind în măreție, în somptuozitate, tot ce se cântase până atunci: auditoriul, încântat, cădea în genunchi, plângând de bucurie. Nu era posibil ca Dumnezeu să reziste la o asemenea avalanșă de splendoare! Haide, întoarce-Te, ascultă cât e de frumos! Interpreții se sinucideau pentru un sunet discordant, o deviere nelalocul ei, un tempo prea rapid. A fi bun nu însemna nimic: trebuia să fii măcar excelent. Această perpetuă încântare transfigura existența: fiecare prefera muzica oricărui alt lucru și fiecare începu să-i sacrifice îndatoririle de soț, de tată, de cetățean. Deoarece Tatăl Nostru era Cel ce suscita această abundență de sublim, un frison de simpatie pentru El traversa întregul univers.

Doar atei și liber-cugetătorii protestau împotriva acestui tărăboi: iarăși ne vor fabrica niște generații de surzi și asta într-un scop dintre cele mai obscurantiste – să fie rechemat Dumnezeu pe Pământ! Ar trebui, dimpotrivă, să aplaudați plecarea Lui. Din fundul nișei Sale (nu uitați că și Louis avea dreptul la majuscule), Louis, pe care această toană pentru Cel divin îl tracasa și care Se gândea mai mult cum s-o primească pe tânăra dansatoare la El, turna gaz peste foc:

— A plecat? Cu atât mai bine: Eu, Eu sunt aici! A trecut vremea Lui: este un uzurpator.

Însă niciun argument nu-i oprea pe fanatici: le trebuia Dumnezeu, pe loc, imediat, așa cum trebuie o bucată de ciocolată alături de cafea. El singur garanta că existența nu este un vis, că un spirit viclean nu abuzează de simțurile noastre. Totuși, Atotputernicul tăcea mâlc. A-L emoționa părea tot atât de dificil ca a gădila un munte. Degeaba săreau cei mai exaltați în vulcani activi pentru a fi propulsați mai aproape de El, nimic nu-L impresionă. Un disc-jockey din Hamburg emise o idee nouă: dar dacă Dumnezeu, plictisit de slujbe, de oratorii și motete, prefera jazz-ul, rock-ul, world music, dacă-o fi având chef de-o improvizație pe cinste? Pe loc, toate cele cinci continente, cu tot ce aveau mai

bun în materie de grupuri soul, rap, reggae, pop, intrară în acțiune. Ce vacarm: discotecile aflându-se de-acum înainte sub cerul liber, pentru ca El să nu piardă nicio notă, a dormi în oraș deveni un exercițiu aproape imposibil. Nici satele nu mai erau refugii sigure, zgomotul te ajungea din urmă până și-n cătunul cel mai izolat. Valul sonor care se înălța de pe planetă era atât de intens încât zdruncină chiar sistemul solar; stele bătrâne o luară din loc, constelații întregi căzură din Calea Lactee precum șirurile de perle dintr-un colier. Această zarvă îi exaspera și pe frații noștri inferiori, pe care dispariția Marelui Ceasornicar îi înnebunise deja: galinaceele, broaștele, măgarii, vacile cârâiau, orăcăiau, behăiau, mugeau cu capul spre cer. Cei mai răi fură câinii: lătrau cu toții odată, îi loveai, persistau, îi omorai, sufletele lor, luându-și zborul spre paradis, continuau să latre. Stăpânii lor, zăpăciți de aceste lătrături, lătrau ei înșiși de îndată ce le murea animalul favorit. Fu nevoie să li se pună botniță. La rândul lor, instrumentele muzicale începeau să cânte singure, să repete mecanic aceeași melodie. Proprietarii lor le reduceau la tăcere cu lovituri de ciocan apoi, plângând pierderea acestor tovarăși de viață dragi, le reconstituiau chiar de a doua zi, câteodată la o scară disproporționată.

Ah, unde erau magnificele efluvii muzicale de odinioară! Vacarmul ajunsese chiar până la câțiva morți pe care-i trezi: crezând că a sosit ora Parusiei, ieșiră din morminte purtând în mâini resturile de piele și așteptând să li se adjudece un corp dotat cu cele trei atribute ale eternității – frumusețea, impasibilitatea și subtilitatea. Fură rugați să fie răbdători și să se întoarcă sub pământ.

O dată în plus, nebunia îi zăpăcea pe oameni, iar Louis Se alarmă: n-or fi vrând iarăși să-L facă responsabil? Într-o zi, un tânăr virtuos englez se cățără singur în Alpi cu un violoncel și se instalează pe o platformă, la trei mii de metri altitudine. Acolo, chinui corzile zi și noapte, executând suitele lui Bach până când o rafală de vânt îl azvârli într-o râpă. Sacrificiul lui fu contagios și provocă un adevărat exod

spre crestele munților; de-acum se punea problema cine va ajunge mai sus, din ce în ce mai sus. Orchestre întregi emigrau spre piscuri, unde mișunau mii de ființe avide să-și farmece Tatăl. Cântăreți rock în veste strâmte, cizme și pălării, urmați de admiratoare în mini-jupe sau în ținută aerobică, se întâlneau cu bărbați în frac, femeii în rochii lungi și cu mâini frumoase înmănușate în mătase. În pofida animozităților, familiile muzicale, însoțite de hamali care cărau în spate instrumentele grele, se ajutau când era vorba să treacă peste torente impetuoase, să se cațare pe pantele mai abrupte. Telefericele erau supraaglomerate cu concertişti în ținută, cu zdrăngănitori la chitară pletoși, cu bateriști avizi să se măsoare cu Nesfârșitul. Nici frigul, nici amețeala, nici răul de altitudine nu-i oprea. O dată cățărați pe culmi, spintecau aerul cu adagii ametoare, azvârleau dintr-o vale în alta sunete de o plenitudine aproape insuportabilă. Cu toții, și cei de jos, din câmpie, erau profund tulburați. Pândeau cu toții norul sau sfâșierea cerului care ar fi dat de înțeles că Dumnezeu i-a auzit.

Cât vremea fu bună, nu se semnalară decât mici pierderi printre contrabași, clarinete și pianе; cele care se spărgeau ori se crăpau erau înlocuite aproape zilnic cu ajutorul elicopterelor ce se succedau într-un adevărat balet. Însă, o dată cu venirea lunilor friguroase – și se întâmplă să fie o iarnă teribilă – hecatomba fu masivă. Cei mai în vârstă dintre baritoni și dive își dădură duhul primii, într-o ultimă gângurire. În loc să coboare, supraviețuitorii, exaltați de acest dialog cu Invizibilul, se agățară de pitoane, sfidând vijelia și gheața. Grupurile rock cereau pur și simplu să fie depuse pe vârfurile cele mai înalte și, cu nasul și venele îmbibate de cocaină, se lăsau, urlând de fericire, înghițite de zăpadă. Cele câteva note pe care le scoteau înghețau de îndată ce erau emise. Astfel se eclipsară în marele circ alb toate grupurile pop, jazz, soul, reggae; *Rolling Stones*, care tocmai împliniseră venerabila vârstă de șaptezeci de ani, își terminară ultimul lor turneu mondial în fotolii rulante pe

creasta Anapurna. De-abia avură timp să dea drumul la primul acord din *Satisfaction*, că și fură cuprinși de frig și transformați în statui de gheață. Casta muzicii clasice pieri și ea într-o ordine și un ceremonial impecabile. Refuzând ridicolul unor hanorace, mănuși sau căciuli, toate starurile bel-canto-ului, ale alămurilor, ale instrumentelor cu clape și ale celor cu coarde se stinseră în smokinguri și papioane. Unii dintre executanți, lipiți de instrumente din cauza gerului, cădeau o dată cu ele și se înfigeau în cine știe ce bucată de cuarț sau de calcar, într-un zgomot asurzitor de lemn și de tinichea. Toți acești artiști, înțepenți într-o perfecțiune de iceberg și cărora le ieșea câte un braț sau câte un picior din carapacea scânteietoare a zăpezii, păreau epavele unui vas naufragiat în punctele cele mai înalte ale Terrei. Atât în Alpi cât și în Anzi, cuvântul rămânea în aer, iar cerul rămânea mut. Mamele, terorizate, își vedeau deja copiii, proaspăt absolvenți ai Conservatorului, plecând, cu chitara sau vioara sub braț, și dispărând în holocaustul oferit Marelui Indiferent.

Aceste sacrificii ostentative sfârșiră prin a-L dezgusta pe Dumnezeu. Nu vedea în ele decât piruetele unui popor versatil, cuprins de credință așa cum unii sunt apucați de colici. Dumnezeu nu mai credea în Dumnezeu: va reface o lume în altă parte, va arunca zarurile din nou. Și Se eclipsă în cosmos. Pioșii și bigoții, obosiți după un an de gălăgie, depuseră armele. Atitudinea disprețuitoare a Domnului avea ceva jignitor. Se răspândi teza snobismului divin: noi nu suntem destul de buni pentru El. Să rămână atunci acolo unde el Cu atât mai mult cu cât alergia la zgomot creștea. Marii nervoși își gătuiau aproapele pentru un clinchet de linguriță, un acces de tuse. Negustori abili, profitând de tulburări, vindeau felii de liniște. Fu decretată liniștea obligatorie. De la o zi la alta, globul care se scăldase într-o zarvă neîntreruptă își regăsi tihna. Cine-ar mai îndrăzni să-L momească pe Dumnezeu cu un acord sau cu vreo gamă? Oamenii își vorbeau în șoaptă, păsările își rețineau trilurile,

muștele abia îndrăzneau să vibreze. Atunci când se asculta muzică înregistrată, sonorul era dat la minimum sau se utiliza un local insonorizat. Barurile de noapte deveniră tot atât de liniștite ca și bisericile. Cel-de-Sus o luase din loc: ne vom lipsi de El. Louis rămăsese: asta era esențial.

* * *

De-abia debarasat de Ființa Supremă, Deliciosul nostru Lăbuță trebui să facă față unei alte încercări: prezența Luciei. Nu era doar irupția unei drăgălașe fete în universul rigorist al unui savant, era telescopajul dintre două planete și aproape chiar dintre două civilizații. Lucrurile se desfășuraseră astfel: de fiecare dată când dansatoarea revenea să evolueze în palma lui Louis, îl fermeca, îl captiva. O rugase deci să vină zilnic. Avea planuri mari cu ea și i le va aduce la cunoștință la momentul potrivit. Ea nu se arătase surprinsă: părinții o încurajau în această relație. A fi intim cu Mesia este ceva ce nu se refuză. Cine știe? O va ajuta, poate îi va găsi de lucru. Un puști de calibrul ăsta are brațul lung.

La început fu flatată că a fost observată de cel despre care se spunea deja că este înlocuitorul lui Dumnezeu. N-o mira faptul că era un prunc. Minusul Uimitor era la apogeul renumelui său, asta îi era de ajuns. Totul îi părea atât de nou, atât de insolit: castelul familiei Kremer, păzit mai bine ca o fortăreață, unde se ducea cu taxiul în fiecare după-amiază; porțile înalte din fier forjat încadrate de santinele în uniforme de paradă având, brodat pe piept, ecusonul Copilului Divin: un leagăn gol; șirurile de adoratori – unii aveau corturile acolo de luni de zile – cărora ușierii le distribuiau hrană și băuturi calde; mulțimea slugilor care șuşoteau și pufneau în răs; gorilele, în costume prea strâmte și care-și vorbeau prin talkie-walkie; majordomul care venea s-o ia de la poartă într-o mașinuță electrică și o conducea pe o alee lungă de platani până la peronul clădirii; aurul și

fastul holului de la intrare; sălile pe care le traversau, cu pereții tapetați de cărți până în plafon; ultima, cea mai mică, cu podeaua din volume vechi din piele peste care călcau desculți; cele două uși batante care se deschideau cu o cartelă electronică; culoarul lung unde nu puteai merge decât în șir indian; în sfârșit, după un sas de securitate, camera Sacrului Spiriduș cu obloanele mereu închise, cu ferestrele acoperite de draperii groase, unde ea intra singură; în centru, înălțat pe un graden, un pat cu coloane înconjurat de candelabre și de lumânări parfumate; și, înecată sub perdele de tifon și muselină, mama, acea saltea de grăsime, mai mare decât ea cu patru ani, înțepenită între perne ca un șlep în mâl și pe care sclavi vânători de muște o răcoreau cu niște pene imense, agitând aerul cvasi-irespirabil. Iar în interiorul mastodontului feminin, învelit precum sâmburele în carnea fructului, minunea minunilor, Einsteinul de buzunar, Sfânta Glandă Pineală.

Fata se așeza într-un fotoliu – imaginea ei era retransmisă prin video în uter – iar Louis o contempla. Nu mai era nevoie să danseze, se mulțumea să o vadă așezată în fața mamiferului enorm (sclavii se retrăgeau de îndată ce ea sosea); conversau sau mai exact ea asculta, iar copilul îi vorbea. Se simțea prost știindu-se observată fără ca ea să-l poată vedea, de aceea primele întâlniri fură adevărate suplicii. Reuși să-și revină și-și etala toate talentele pentru a-i plăcea puștiului. Dând dovadă de docilitate și neprecupețindu-și cochetăriile, sfârși prin a dobândi asupra lui o anumită influență și a beneficia de un regim de favoare, fapt ce provocă inimicizia unor demnitari ai Bisericii: avea dreptul să intre în casă și să iasă fără să fie percheziționată și nici chestionată. Madeleine, în cea mai mare parte a timpului adormită, nu-i arăta niciun fel de ostilitate. Femela greoaie și transpirată părea incapabilă de vreun sentiment. N-ar fi clipit nici dacă sub ochii ei s-ar fi masacrat două armate, de față cu ea se putea discuta fără frică: nici nu auzea, nici nu asculta. Lucia află curând de ce Muscoiul

Filosof o convoca zilnic: își pusese în cap „să o fecundeze cu știința Sa”, cu alte cuvinte să-i transmită cuvântul cel drept și adevărat. În ce scop? Nu putea să-i spună deocamdată. În realitate, Louis proiecta să o facă să domnească în uter alături de El, să o încoroneze drept geamănă a Mesiei, dublura Sa feminină, substitutul Célinei. Trebuia deci s-o instruiască intensiv, să-i aplice metoda al cărei produs de mare valoare era El însuși. Atâta pagubă dacă făcea să întârzie momentul revelației.

Fata nu avu posibilitatea să accepte sau să refuze. Puștiul îi impuse această regulă căreia i se supuse fără să înțeleagă, contând pe cine știe ce beneficiu viitor. În fiecare după-amiază, între orele șaisprezece și nouăsprezece, Supremul învățacel intra maiestuos în rolul unui pedagog. Plimbându-se cu mâinile la spate, El îi deschidea Luciei marile magazine ale spiritului Său și-i dicta datele, faptele, teoremele pe un ton îngrozitor de serios. Nu Se îndoia nicio clipă că ea n-ar putea fi atrasă de magnetismul Lui, de fluidul Lui. O supraveghea pe ecranul Său de control și o muștra cu asprime la cel mai mic semn de neatenție. Ea trebuia să-și ia notițe în mare viteză într-un caiet mare și să manifeste același interes pentru toate subiectele: fizica particulelor, tectonica plăcilor, descrierea comparativă a claselor gramaticale în limbile semitice și europene, stadiul etic la Kant și Kierkegaard. Louis, care nu respecta diviziunea domeniilor cunoașterii, infirmitate rezervată muritorilor, îi preda Luciei cele mai diverse materii. În plus, ea trebuia să-i recite lecțiile învățate acasă cu o zi înainte. În fiecare seară, înainte de a pleca, o întreba cu o vădită plăcere: „Domnișoară, ce v-ar interesa pe mâine, teologie, lingvistică, epistemologie, genetică?” Și Super-Gagiul, mângâindu-Și pedunculul cerebral, așa cum atingi ceva ce-ți poartă noroc, perora încântat în adăpostul Său antiaerian.

Lucia, intimidată, topită de respect, se supunea. La cei optsprezece ani ai ei, după ce reușise cu chiu cu vai să treacă un bacalaureat în economie și luase cursuri de dans,

se regăsea în pielea unei școlărițe, infantilizată de către un prunc sentențios. Căci vocea lui Louis nu se schimbaseră, era un compromis între smiorcăiala sugarului și glasul tremurat al unui bătrân. Mai degrabă piuia decât articula și, datorită faptului că piuia mios și grav, Lucia se reținea cu greu să nu râdă. De ce o obliga El la asemenea eforturi mentale? Ce însemna asta? În fond, ea nu-I ceruse nimic! Nu înțelegea o iotă din poveștile alea, uita imediat toată păsăreasca Lui. Toate predicile Lui păreau niște acuzații, toate dăscălele Lui niște reproșuri. Îi repeta într-una: „Pe un Louis trebuie să-L meriți, domnișoară.” Ea pufnea în răs, visând să-l ardă o palmă. Oh, cât de repede deveni Celestul Păduche plicticos și, mai mult decât plicticos, adormitor și, mai mult decât adormitor, înnebunitor, ca ploaia. Ah, pisălogul, Sublimul Pisălog! Spuneți-l să tacă, fie-vă milă, faceți-L să-I tacă fleanca! O dojenea, o chinuia, o sâcăia cu mărunțișuri. Iar atunci când îi explica diferențele dintre erezia nestoriană și cea monofizită în ce privește dubla sau simpla natură a lui Cristos, Luciei îi venea un chef teribil s-o ia la sănătoasa. La ce-i foloseau ei cearta iconodulilor de la Constantinopole, Reforma și Contra-Reforma? Și de ce s-o facă să înghită cuvinte străine, să învețe *Weltanschauung* și *Zeitgeist*, când pe ea o durea în cot dacă arc sau nu o viziune a lumii sau dacă înțelege spiritul timpului? Ah, n-avea haz deloc Plicticosul Moșneguț, nu era nici pe departe campionul glumei sau al butadei. Atunci când ieșea din camera Lui, un roi de curtezani și de lingăi bâzâiau în jurul ei, o atingeau cu venerație, căci îi vorbise Salvatorului, stătuse în preajma Lui. Lucia era în ochii lor un talisman, îi sărutau picioarele, o atingeau cu labele lor grase. De-ar ști ei ce părere avea ea despre Divinul lor Copil!

Se sătură repede de această ridicolă pedanterie, doar n-o să se lase dusă cu preșul de acest maimuțoi grotesc. Începu deci să meargă la ședințele de lucru îmbrăcată în fuste din ce în ce mai scurte, înfășurată în taioare sau jachete largi pentru a nu-i șoca pe fideli, în schimb foarte dezbrăcată pe

dedesubt. Iar Așchia Guralivă împopoțonată în rolul Său de învățător rămânea interzisă, își păstra cu greu calmul. De câtva timp nu mai era același. Înainte de sosirea ei, Se spăla și își șampona buchețelul de fire de păr care-I creșteau pe cea mai înaltă dintre protuberantele craniului, precauție inutilă întrucât ea n-avea cum să-L vadă. Dar, mai ales, nu mai reușea să se adune, Se arăta irascibil față de partizanii Săi. Un lucru, unul singur mai conta: după-amiezele între orele șaisprezece și nouăsprezece. Îl tortura cea mai mică întârziere a Luciei. Deja cu o oră înainte, nu mai putea sta locului, trepida, nu mai putea citi un rând. De îndată ce ea intra în cameră, Năpârstocul dansa o gigă bătându-Se frenetic. Când Lucia pleca – mai exact spus o ștergea – era incapabil să Se reazeze la lucru. Își rememora ședința, își reproșa cutare sau cutare greșeală, o revedea cu chipul inclinat, rozându-și stiloul, bătând din pleoape, înghițindu-și un căscat, atât de îndepărtată în proximitatea ei. Șlefuia în minte fraze frumoase, formule pompoase care, era sigur de asta, o vor zăpăci. Pregătea subiecte extrem de grele ca s-o impresioneze, își propunea să-i vorbească data următoare despre Unu și Multiplu la Parmenide sau, nu, mai bine despre Transcendența Ego-ului: la asta nu va rezista, va rămâne un sfert de oră în plus, sorbindu-L din ochi.

Însă, pe măsură ce Lucia arbora decoltee tot mai îndrăznețe sau o talie strânsă într-o rochie neagră și mulată care-i scotea în evidență picioarele lungi și mușchiuloase, Louis încerca o dificultate mereu crescândă în a-și dezvălui cunoștințele. De unde scotea ea bluzele astea cu decolteuri vertiginoase, cerceii aștia lungi și zdrăngănitori? Rămânea mut la vederea elevei Sale atât de șic îmbrăcate, provocatoare, mișcând ațățător din coapse, așezându-se cuminte picior peste picior. Ce era cu chestia asta? I Se tăia răsufllarea: Doamne, cât e de frumoasă! Se trezea la realitate: nu există altă frumusețe în afara celei a conceptului, restul este iluzie a simțurilor. Nu mai înțelegea nimic: de ce Lucia, atât de sobră la început în taiorul ei închis la culoare, cu

părul strâns într-un coc, de ce venea acum atât de machiată, cu pleoapele violete, cu buzele strălucind de un roșu agresiv, cu umerii goi, cu coapsele strânse într-o minijupă sau cu partea de jos a corpului acoperită de un dres atât de strâmt, încât îi reliefa cele mai mici detalii anatomice? De ce aceste ocheade echivoce, aceste maniere de madonă parșivă? Louis, care Se credea insensibil, constată, dezolat, că e vulnerabil în fața tentațiilor mondene.

Iar în funesta zi în care Lucia își făcu apariția aproape goală, într-un tricou lăbărțat lăsând să se vadă două globuri rotunde cu sfârcurile țâșnind, cu buricul dezgolit, buric admirabil așezat în mijlocul pântecului, cu un șort colonial prea larg, ce-ți îngăduia să întrezărești niște superbi chiloți negri dantelați, Louis descoperi ceva intolerabil în cazul unui spirit pur ca al Său: trezirea părților Sale inferioare. Da, în timp ce-și uza ochii privind la farmecele ispititoare ale Luciei, își făcu apariția în mod neașteptat ceva, ceva ascuns dintotdeauna între picioarele Lui. Acesta fu fenomenul cel mai degradant posibil: cei cinci ani de studii nu-I jugulară instinctele! Degeaba Se încingea în mătase și o schimba zilnic, mătasea se boțea din cauza apariției păsăricii care se ițea pe ramura ei. Iar blestematul animal nu-L mai lăsa în pace.

Cum să facă să-i rezeze elanul? Păsărica voia, cu siguranță, să-și ia în viteză zborul spre Lucia, care uita de azi pe mâine materiile predate, nu mai asculta, nu-și învăța lecțiile. I se întâmpla chiar să facă mutre câteva ședințe la rând, să se cufunde în contemplarea unghiilor pe care, fără să se grăbească, le dădea cu oja până când deveneau mici oglinzi ce reflectau lumina. Răspundea monosilabic, iar atunci când Louis o certa, scotea un răs din fundul gâtului, răs care îl irita de parcă niște gheare I s-ar fi înfipt în piele. Louis era total derutat: cum de nu putea ea să se intereseze de problemele *Dasein*-ului la Heidegger, de facultatea de judecată ca facultate legiferantă a *priori* la Kant, de cauzele dispariției budismului în India, după împăratul Ashoka? Se

strâmba, se fâțâia pe scaun, se uita pe pereți, privea tot timpul la ceas! Asta-i culmea, se plictisește! Nu, e imposibil! O dată chiar aduse cu ea o drăgălașă duduie de vârsta ei, cu nasul în vânt; cele două puștoaice își dădeau coate, se hlizeau, însă, după o oră, prietena, care-și disloca maxilarul căscând, adormi și Louis o rugă s-o ia din loc. El o admonesta, Lucia dădea din umeri. Nu se exprima corect, subordonatele îi displăceau, juxtapunea fraze fără legătură între ele. Avea o capacitate formidabilă, care-L oripila, de a-și însuși apucăturile și cuvintele vulgare. Sau, ca să-L sâcăie, respecta până la ridicol subjonctivele prezent și imperfect: repeta ca un papagal: „*encore eût-il fallu que je le susse, que je le pusse!*”¹. Într-o zi a făcut o greșală grosolană cu „si” condițional spunând „*si je serais plus vieille*”. Louis crezu că face explozie: ea n-avea dreptul să comită asemenea greșeli! Cum să abordeze studiul tropilor, catahrezei, antonomazei, oximoronului, dacă ea nu stăpânea nici sintaxa, nici gramatica?

* * *

Fără să anunțe, Lucia nu mai veni nici a doua, nici a treia zi. Louis își pierdu mințile. Sună la ea acasă. Mama fetei îl anunță că aceasta plecase să se odihnească în urma unei stări de oboseală neașteptate. Nu lăsase niciun mesaj. Măcar luase cu ea *Teoria Haosului* sau *Etica Nicomahică!* Trimise câțiva spioni care să-i supravegheze casa. O bombardă cu telegrame în care muștrările alternau cu amenințările. Se consola spunându-și: e o târâtură, un păduche parfumat cu mosc și paciuli. În fond, cine se credea? Știa ea cu cine are de-a face? Păduchele, în mod irezistibil, redevenea zeiță. Ah, cât de meschină era viața fără Lucia! Toată înțelepciunea

¹ Jocuri de cuvinte intraductibile, cu conotații obscene. Aici, de pildă, imperfectul subjonctiv de la verbul *suvoir* (*que je le susse* = *ca s-o fi știut*) se pronunță la fel ca prezentul (indicativ sau subjonctiv) al verbului *sucer*: (*que*) *je le suce* = (*să*) *il sug* (n. tr.).

lunii nu înlocuia libertatea de a putea alerga după această creatură palpitantă. Damien cu nevastă-sa, Ulrike, nu o vedeau pe dansatoare cu ochi buni; îl implorau pe Louis să renunțe la copilăriile astea, să Se consacre datoriei Sale. Acesta, contrariat, îi dădea afară. Nemaiputându-Se abține, îi adresă tinerei eleve o scrisoare și își dezvălui proiectele: cu ea înțelegea El să împartă iluminarea finală și tot cu ea alături voia să mântuie umanitatea.

Lucia își făcu reparația după o săptămână. Proiectele Erzațului Cârâitor o lăsau rece. Le găsea destul de pretențioase și încâlcite. Reîncepură cursurile, însă ea lenevea. Minusculul Torquemada n-o mai teroriza. Acum îi acorda câte un sfert de oră de joacă la fiecare ședință. Iar lecția, începută cu o foarte savantă expunere asupra Mâinii Invizibile de la Leibniz încoace, se termina cu o bătălie navală sau cu o partidă de table. Trebuie să recunoaștem că șnapanul era dotat și câștiga aproape totdeauna, chiar dacă accepta fără tragere de inimă astfel de trivialități. Raportul se răsturnă curând: un sfert de oră de Spinoza sau de teoria cuantelor și o oră și jumătate de scrabble sau de „Nu te supăra, frate!” Imposibil s-o aduci pe Lucia pe calea studiului; era de o ușurătate care friza indiferența, nu-i păsa de nimeni și de nimic. Acest caracter ușuratic îl făcea să sufere pe Louis. Și nici măcar nu era la capătul necazurilor. Într-o bună zi, frumoasa descreierată se revoltă.

Tocmai îi explicase, din păcate prea repede, filosofia lui Mani, fondatorul maniheismului, acea viziune dualistă asupra lumii care se regăsește la paulicienii din Armenia, la bogomilii din Bosnia și la catharii din Occitania. Apoi, pentru a o distra, îi ceruse să comenteze coralul luteran cântat în Cantata BWV 161 de J.S. Bach: „Vino, plăcută oră a morții; lume, plăcerile tale sunt o povară, le urâsc și le simt ca pe o otravă, lumina ta veselă este semnul pierzaniei mele.” Lucia rămase cu gura căscată, dând din cap de la dreapta la stânga. Bâigui cu o voce albă:

— Louis, n-ai dreptul să mă scoți din lume, nici n-am apucat să trăiesc.

— Aceste ședințe au drept scop să te scutească de oroarea vieții.

— Să mă scutească? Dar a trăi este pentru mine o plăcere, nu o calamitate.

— Plăcerea ignorantului, tună copilul. Atunci când vei avea cultura lui Louis, aceste plăceri, cum le numești tu, și se vor părea niște subterfugii.

— Oricât ar fi ele de subterfugii, mie îmi convin. De altfel, nici nu cunosc altele. Iar Tu mă plictisești cu predicile Tale.

— Cum! Louis îți arată calea și asta te plictisește?

— Dar la ce servește toată această știință? Te face ea mai fericit, mai senin?

— Fericit? (Louis se sufoca.) Puțin Îi pasă lui Louis că este sau nu fericit. Fericirea este la îndemâna tuturor, iar Louis îți promite un destin ieșit din comun. Un Dumnezeu, Lucia, n-are dreptul să aibă sentimente ordinare. El caută Adevărul, nu mici bucurii triviale. Iată de ce Louis va lua oamenilor această existență, ca ea să nu-i mai apese.

— Dar, de fapt, despre ce vorbești Tu? Ești deprimant cu frazele Tale sforăitoare. Eu vreau să râd, să dansez și voi avea timp la bătrânețe să reflectez la problemele Existenței și Adevărului.

— Totuși, credeam că am fost clar... (În confuzia Sa, Louis reîncepuse să vorbească la persoana întâi.) Uite, dacă dorești, vom putea încetini ritmul, ba chiar, dacă vrei, să dansăm între două lecții. Surioara mea Céline Mă învățase rock'n roll, rumba și câte va noțiuni de mambo.

— Să dansăm! (Lucia izbucni în râs și fiecare din hohotele ei intrau în creierul copilului ca niște cioburi de sticlă). Pentru dans trebuie să fim doi: or, Tu nu ești decât un bebeluș, Louis, îmi ajungi la genunchi și, în plus, suntem despărțiți de o barieră de netrecut!

— Știința te va reduce la dimensiunile Mele și vei veni să te instalezi alături de Mine. E loc pentru doi. Când vei vedea

ce amortizoare are mama, ce plăcut e să stai pe moale, crede-Mă că nu vei mai avea chef să pleci.

— N-am nici cea mai mică intenție să mă închid cu Tine într-o cămăruță din piele și carne. Eu am ieșit din maică-mea acum optsprezece ani și nu tânjesc să-mi gădesc alta. Toate astea sunt ridicole, e preferabil să nu mai vin la Tine.

— Nu, Lucia, rămâi, te rog, vom discuta, vom discuta despre altceva...

* * *

Înainte de a te plictisi de ceilalți, te plictisești de tine însuși, iar Louis înțelese că nu Se mai suporta în cavoul matern. Nu mai știa ce să facă, voia să crească în ochii acestei fete. De cinci ani toți îl adorau, îl venerau, îi știau de frică, iar cei care I se împotriviseră plătiseră scump. Însă asupra acestei copile nu avea putere. Nici frumoasele Lui discursuri, nici elocvența Lui n-o impresionau. Nimic nu rămânea din Marele Pontif sugar. Dintr-o dată îl părăsi dorința de a citi. Nu-Și mai înțelegea voracitatea dinainte, jubilația cu care își însușise comoara culturii universale. Visa și privea tâmp, ore în șir, la micul ecran. Cât de repede-I venea acum somnul de îndată ce parcurgea vreo lucrare! De fapt, cărțile, aceste înțelepte lăcașuri pline de acțiuni nebunești sau crude, așezate nostim pe hârtie, îl plictiseau. De ce citise atâta și se opintise ca un ocnaș?

Era ca și cum o informație mai complexă ar fi fost introdusă în mintea Sa, modificând brusc ansamblul. Prin intermediul acestei frumoase Pământene, întrevedea secretele unei alte vieți, mai bogate. Lucia iradia, pe câtă vreme El vegeta în temnița Lui, făcând penitență cu bibliotecile Lui, depozit rece al existenței. Canonic erudit și zgribulit, Se simțea prizonier ca un bob de mazăre în pâstaie. Ierusalimul uterin era mai dezolant decât un atol în largul Pacificului. Robinsonul Mărunțel Se plictisea, curtezanii nu-L mai distrau. Își dorea ca mama Lui să iasă la plimbare, să

meargă la restaurant ca să poată zări puțin lumea, lipindu-Și ochiul de fanta făcută în buric. Își revenea, dându-Și curaj: Haida-de, până și cei mai mari au avut asemenea momente de descurajare. Știa perfect ce făcea aici la cei cinci ani ai săi împliniți: convoca în fața tribunalului Său intim toate culturile lumii ca să le destituie, să termine odată cu aberația umană. El va fi Cel despre care se va spune: a citit totul, chiar și cărțile care n-au fost scrise. Însă îi rămâneau atâtea de descoperit; iar atunci când vedea adunându-se lângă ordinatorul Său teancul de dischete cu memorie moartă pe care discipolii Săi le numerotaseră pentru El și care reprezentau fiecare sute de mii de pagini, era pur și simplu copleșit. Și acestea nu erau nimic pe lângă ceea ce se publica zilnic în lume. Îi implora pe scriitorai, pe toți acești scârța-scârța pe hârtie: Opriți-vă din scris, abțineți-vă, gândiți-vă la Mine. Era zdrobit de greutatea lumii pe care o asuma: a distruge este la fel de greu ca a construi.

Micuțul Sechestrat știa totul, dar nu trăise nimic. Dacă măcar ar putea sări incognito gardul, să lase în locul Său o pernă umplută cu câlți, să Se piardă în păduchelnița umană, să guste din plăcerile ei parșive și să Se întoarcă în zori în cuibul confortabil al mamei! Asta n-ar afecta câtuși de puțin hotărârea Sa: dimpotrivă. Avea o asemenea sete de libertate! Până una-alta, își tapetă pereții cu imagini ale Luciei, imagini care defilau încetșor, în sensul acelor de ceasornic: Lucia așezată picior peste picior, Lucia aplecată în față, Lucia închizându-și stiloul, Lucia tandră sau supărată, languroasă sau încruntată; iar pe multiplele ecrane ale cabinei Sale, în locul unei pagini din Talmud, Coran sau Gita, apărea acum nutrișoara tinerei balerine. Ea înlocuise toate celelalte peisaje, ștersese biblioteca aparentă și miile de cărți imateriale care decorau înainte cripta uterină. Lucia constituia orizontul, solul, cosmosul lui Louis. Oricât de departe ar fi privit, n-o vedea decât pe ea. Însă, dintre multele Lucii care se învârteau în jurul Lui într-o horă fără de sfârșit, îi lipsea doar una: Lucia goală. Și, spre marea Lui

descumpănire, de îndată ce Și-o imagina goală, își simțea rămurica făcându-și loc în sus, deranjând pliurile bine călcate ale mantiei Sale. Ar putea să pară de necrezut, însă Louis nu avea o puțișoară de băiețel, arcuită ca un căluț de mare și nu mai lungă decât un robinet, ci un baston gros, un veritabil membru de adult, de mărimea unui antebraț și care, din cauza greutății, îl trăgea în față.

Ah, cum îl umileau irupțiile acestei fiare! În unele zile, bârna se ridica, precum o barieră, din jumătate în jumătate de oră! Copilul-Creier simțea crescându-I între picioare micul și nervosul alpenstock care-L atrăgea irezistibil către simulacrele de Lucia, ca un deget care se încăpățânează să arate mereu în aceeași direcție. Louis își întreba virgula: Ce vrei să spui? Iar această încăpățânare îl împiedica să gândească. Odată lăsase deoparte lectura din Sfântul Toma, luând în schimb unul din acele romane licențioase ale secolului al optsprezecelea, romane pe care le detesta; iar scenele îndrăznețe, dialogurile personajelor îl excitară într-atât, încât I Se trezi din nou rămurica devenită de un roșu aprins. Totuși, Dumnezeu era martor că dorința Sa, nefolosită nicicând, n-avea nevoie de stimulente, căci se hrănea cu cele mai mici pretexte. Se gândea, de pildă: „Acum Lucia îmi dă să sug, Mă alintă între țâțele ei”, și pe loc începeau să-L mănânce îngrozitor biluțele, iar clarinetul își scotea nasul roșu. Își reproșa: unui erou al inteligenței n-are voie să I Se scoale. Pe dracu'!

* * *

Tot cam pe-atunci își făcu un obicei de care-l era rușine: Se slobozea pe imaginile Luciei. Își satisfăcea perversitatea servindu-Se de o mânășă deosebită care fusese confecționată special pentru El și cu ajutorul căreia putea palpa și modifica imaginile în relief, putea percepe senzația de cald și rece, de neted și aspru. Cu ajutorul acestei mânuși lubrice, îi ridica Luciei fusta, îi băga un deget în chiloți. Șerpișorul Lui

se ițea, șuiera, El îl lua în cealaltă mână și-l stimula. Haide, trebuie să iasă, Louis simțea că plesnește, iar atunci când ajungea cu degetul la bijuteria din carne, țâșnea și-Și stropea lăcașul cu emoția Sa, scoțând grohăieli de australopitec. În acele momente, înfuriat de acest strip-tease fictiv, Se înverșuna asupra icoanelor fetei, îi smulgea limba, rămânea cu smocuri de păr în mână, îi scotea ochii și își perpetua sacrilegiul asupra tuturor Luciilor. Această frenezie nu-L calma; lascivitatea Sa inedită își inventa singură obiectele, iar El vedea multiplicându-se în jur frumuseți țâtoase, curviștine cu curul mare și buze groase care-L invitau la dezmaț. Energumenul, apoplectic, își scotea pistolul la cel mai mic miraj.

Îl aducea la disperare faptul că știa că pe Lucia n-o va posedea decât ca efigie. Simpla contemplare a imaginilor ei cerea îmbrățișări, mângâieri imperioase. Avea nevoie de ea, acolo, imediat, și, până atunci, puțin îi păsa de „principiul tuturor lucrurilor” și de „cauzele finale”. Din păcate, degeaba întorcea problema pe toate fețele, nu vedea nicio soluție. Chiar dacă ar ieși din ascunzătoarea Sa, s-ar izbi de un alt obstacol: înălțimea. La mama putea s-o țină pe Lucia în palmă, pe câtă vreme în viață Lucia l-ar fi dus în brațe, căci îl depășea cu vreo cinci capete și cântărea de trei sau patru ori mai mult decât El. Degeaba cunoștea Louis fel de fel de povești despre isprăvile amoroase ale gnomilor, despre aptitudinea lor de a fora pânțelele femeilor, nu prea Se imagina însurat cu Lucia, plimbat de ea în cărucior sau în spate. Și, oricum, n-avea cum să mai crească după atâția ani de claustrare.

Luciei nu-i păsa de aceste izbucniri de violență, de toate aceste suferințe. În mai puțin de șase luni făcuse în așa fel încât idolul căzuse de pe pedestal. Ce fericire să-L ai la cheremul tău pe Cel pe care toți îl considerau un uriaș. Un uriaș? Mai degrabă un pitic lubric. Căci simțea urcând către ea, din pânțelele Madeleinei, un val de pofte libidinoase care o amuzau, dar o și dezgustau. De-acum înainte nu va mai

vedea homunculul decât cu o condiție: să n-o mai îndoctrineze. Un singur cuvânt despre Kant, Max Weber sau astrofizică – pa și pusi! În plus, începu să-l vorbească acestui prunc plictisitor, dezvoltat prea repede, cu tonul cel mai familiar cu putință. Nu merita altceva. Louis protestă:

— Ei, până aici. Vă interzic, puțin respect, vă rog!

Ea I-o reteză scurt:

— Vrei – bine, nu – iarăși bine, degețel. Dacă nu-ți place, plec.

Jumara Autocrată pricepu și înghiți gălușca. Își pierdu, cu aceeași ocazie, majusculele precum și dreptul de a vorbi despre sine la persoana a treia. Ce nenorocire, ce decădere! Iată unde l-a dus imaginația lui destrăbălată. Din fericire, conversațiile lor se desfășurau cu ușile închise. Dacă s-ar afla că el nu era decât un godac desfrânat, bălăcărindu-se în cloaca sa și că o pațachină îl lua peste picior, creditul lui moral s-ar prăbuși. Numai de n-ar trâncăni ea! Dar dacă i-ar oferi bani ca să-i cumpere tăcerea? Ar însemna să-i sugereze ideea șantajului, ar grăbi o catastrofă, vrând s-o evite. În ce încurcătură se băgase!

Așa cum îi tiranizezi pe cei ce îți devin apropiați, tot așa te atașezi de cei ce te tiranizează. Cu cât înțepata îl făcea să sufere, cu atât Filfizionul se simțea mai subjugat. Midineta îl dăduse gata pe Mesia. Nu-l mai stima, nu mai avea nicio considerație față de el. Nici pe Madeleine n-o mai respecta, o pișca de obrajii dolofani, exclama: „Ei, iar doarme grasa?”, fluiera atunci când ea sforăia, o mirosea cu dezgust, se plimba prin cameră ca la ea acasă criticând mobilierul, decorarea interiorului, zugrăveala. Îi plăcea la nebunie să-l supună pe Louis dușului scoțian. Când calmă, când disprețuitoare, îl legase de stâlpul torturii și dansa împrejurul lui dansul scalpului. Alegea înadins subiectele cele mai futile de conversație, se machia ascultând muzică imbecilă la radio, încerca mai multe rujuri, nu vorbea decât despre ea, clefăia gumă de mestecat, făcând balonașe. Comitea deliberat tot mai multe greșeli de franceză, enunța

propoziții idioate, îl provoca. Venea în continuare îmbrăcată decent, ca o tânără de familie bună, însă dedesubtul domnișoarei scorțoase ieșea la iveală o altă Lucie, împopoțonată cu jartiere, mini-slip, plus un corset sexy, care-i umfla sânii ca niște obuze. Se complăcea în dezmățul poantelor porcoase, al aluziilor deocheate, al glumelor scabroase. După ce excita bine copilul, se ducea la restaurant sau într-un bar de noapte cu câte un băiat de vârsta ei, „un tip mișto, înalt și bine făcut, așa cum îmi plac mie”, îi azvârlea din ușa cu un surâs suav: „Salut, căcat de muscă!”

Louis, în culmea excitării și ros de bănuieli, petrecea nopți albe frecându-și scula și mormăind lucruri nu tocmai convenabile. A doua zi o pisa pe Lucia cu întrebări, voia să știe totul despre seara precedentă. De îndată ce-l simțea pe frigare, încins de dorințe și de gelozie, îi sugera, dovedind că stăpânește arta rafinată a litotei, flirturi împinse foarte departe, cavalcade impudice, precedate de ingurgitarea unor substanțe afrodisiace. Avea un șic nebun când își trecea limbuța peste buze, când fremăta din nări, și toate astea îl înnebuneau pe Micuțul Purceluș. Îl termina făcându-i câteva mărturisiri suplimentare ce-l lăsau lat, îl dezintegrau pur și simplu.

Vai, cât de mult o amuza această flecăreală! Nu se mai sătura să-l chinuiască, schița pași de dans, salturi, iar drăgălășenia ei de mică târfă îl răvășea pe bebeluș. Lucia îi spunea cu inflexiuni languroase: „Ți-ar plăcea, nu-i așa, să mă mozolești? Să mi te cațeri pe șolduri, să mă desfaci ca pe o brazdă?” Copilul răspundea: „Da, da!”, iar ea: „Nu ți-e rușine, puțulică, prepuț de canar, știi prea bine că nu sunt pentru tine, aș putea să-ți fiu mamă, iar tu să-mi fii bunic. Bănuiesc că ești atât de stângaci, atât de neîndemânatic!” Umilit, Louis încerca să învețe măcar să facă balonașe cu guma de mestecat – dădea comandă specială – învăța să fluiera cu degetele în gură. Purta un colier fluorescent precum și insigne cu clipici agățate de bucata de mătase din

jurul șoldurilor. Își propunea să-și comande la croitor mai multe perechi de blue-jeans. Trebuia de-acum să se îmbrace, să fie la modă. Își amintea cu ciudă că odată, Lucia, glumind chipurile, îi ceruse Madeleinei onorarii de doică. Însă, orice ar fi făcut ea și mai ales atunci când îl bruftuluia, piculina îi zvâcnea, îl mânca.

Până în ziua în care drăgălașa prințesa ridică ștacheta. Ceru imperios spiridușului o fotografie, nici mai mult, nici mai puțin. Într-adevăr, nimeni nu știa cum arată Louis: portretele lui erau întotdeauna vagi, umbrite. Aidoma lui Dumnezeu, voia să rămână fără chip. Înțelese pe loc ce se ascundea în spatele cererii Luciei și refuză. Riscurile erau prea mari. Tânăra fată își puse la bătaie toate farmecele ca să-l convingă: mai întâi promise că va relua cursurile. Deoarece Louis nu ceda, îi făgădui că i se va arăta goală. Argumentul rămase fără efect. Atunci trecu de la seducție la amenințare. Îl hărțui, îl insultă și, rămasă fără alte resurse, îl supuse șantajului cel mai cinic: sau el consimțea, sau ea refuza să mai vină. Și va povesti tuturor că-l tutuia ca pe un mic căcănar ce era. Lipsi o săptămână întreagă până când Louis, epuizat de supărare și de tensiune nervoasă, capitulă. Fotografiile, făcute de un prieten al balerinei, un filfizon cu plete prea lungi, au trebuit să fie realizate pe ascuns, ca să n-o trezească pe Madeleine sau să nu alerteze serviciul de securitate. Însă regulamentul Castelului nu mai era la fel de strict; băiatul reuși să facă vreo zece clișee cu Piticul Astral, din față și din profil, și îl asigură că nimeni, în afară de ei trei, nu va vedea aceste fotografii. Lucia, venită special într-o după-amiază, deschise plicul pe care un comisionar, în complicitate cu portarul, îl depusese în camera Madeleinei, se uită la primele fotografii și scoase un țipăt. Desigur că nu se aștepta să vadă un înger, dar măcar o mutrișoară de ștregar. O fixa un avorton ridat, un prunc Matusalem cu o mască îmbătrânită prematur. Pielea crăpată îi lucea și din craniu îi ieșea o masă cenușie, un fel de budincă ce i se scurgea pe obraji. Louis te făcea să te gândești la o

combinație între caracatiță și burlan, era ciorna unei forme vagi, nicicând terminate.

Nu numai că i se făcu frică la vederea lui, dar îi veni o greață teribilă. O luă din loc lăsând să cadă fotografiile care se răspândiră pe dușumea. Louis se zbătea, își dădea duhul, nu altceva:

— Întoarce-te, Lussia, poate că nu sunt prea frumos, dar sunt foarte desstept, foarte desstept, foarte desstept...

Louis, cuprins de panică, nu-și dădea seama că sâsâia și bătu atât de tare în pereții temniței sale încât o trezi pe Madeleine din somn.

8. Paradisul barbar

Fără să știe, Louis își smulsese mama dintr-un vis minunat. În somn, Madeleine trăia idila a doi tineri, întâlnirea într-o discotecă, dialogurile înfierbântate, primul sărut pe pista de dans, îmbrățișarea pe o plajă pustie în zori; trezită brusc, își regăsi brutal starea de prostrație obișnuită. Își revăzu bustul ruinat, corpul revărsat ca un fluviu ieșit din albie, pielea care-i crăpase. Va rămâne întotdeauna doar un sac de cărnuri, o traistă uterină. Mirosurile de sudoare și urină care i se urcau din pântec o indispuneau. De cinci ani se simțea greoaie, plină de apă, de-abia putea să se miște, iar grăsimea o împiedica să-și vadă picioarele. Cine făcuse din ea o grămadă de cărnuri moi? O canalie pe nume Louis.

Momentul în care Madeleine înțelese că se înșelase și că-și irosea cei mai frumoși ani fu atroce. Dacă o ținea tot așa, îi va crește himenul la loc, transformând-o într-o grotescă fecioară însărcinată. Iar mocofanul ăsta mic care încerca să-și rupă ața cu o țoapă! Chestia asta nu mai putea dura! O cuprinse un chef de răzbunare direct proporțional cu bunătatea ei anterioară. Louis o incomoda, o enerva, o oripila: Louis era un bulgăre cu țepi care-o sfâșiau pe dinăuntru. Ce bine ar fi dacă ar putea să-l concedieze ca pe un lacheu! Sau, și mai bine, să-l vomite sau să-l evacueze ca pe o materie fecală! De data asta nu va mai comite, ca odinioară, aceleași greșeli, va acționa în umbră, în tăcere. Și, printr-un paznic al Castelului care-i era foarte devotat, începu prin a-i expedia o scrisoare lungă, în plic secret, Marthei, sora doctorului Fontane.

* * *

Lucia nu mai veni. Chiar dacă ar fi dorit, discipolii lui Louis ar fi împiedicat-o. Damien, dragul de el, atât de prețios în perioadele tensionate, se ocupă bine de toate. Trimise familiei tinerei fete o importantă sumă de bani, cu

amendamentul ca aceasta să nu mai vină niciodată la familia Kremer. În ceea ce îl privește pe fotograf, acesta dispăru misterios cu clișee și negative cu tot. Lucia îl detesta acum pe Louis și-i părea rău că nu mai putea să-l persecute; nu-i ierta nici diformitatea, nici slăbiciunea și, cu atât mai puțin, acele lungi săptămâni de școlarizare forțată. Chinul îndurat nu putea fi răscumpărat cu câteva bancnote. Numai ideea că un puști nenorocit îi comandase ca unei marionete o azvârlea, retrospectiv, într-o furie oarbă. O ființă hidoasă ca el constituia mai mult decât o eroare de gust, era o eroare morală. Înțelegea nu numai să-l descalifice calomniindu-l, voia să-l hăituiască până în fundul vizuinei lui, să-i iasă pe nas. Sfâșiată între teama că va călca interdicția stabilită de Damien și pofta de răzbunare, Lucia concepuse o stratagemă și, luându-și inima în dinți, trimise pruncului o casetă video miniaturizată.

Un mesager i-o înmână Madeleinei care, fără prea mare chef, o înghiți pe loc – se săturase să fie cutie de scrisori – iar Louis o recepționează în stomac. Chipul Luciei apăru încă din prima imagine: Louis, nerăbdător să vizioneze caseta, fu cuprins de frică. Dansatoarea își strânsese părul deasupra capului, cercei de aur îi zdrăngăneau în urechi, surâdea enigmatic. Lucia așteptă puțin, apoi vorbi:

— Salut, Louis, mă recunoști? N-am mai stat de mult de vorbă împreună. Te întrebi probabil ce cauți aici. Privește și ai să pricepi. Eu mă țin întotdeauna de cuvânt. Distrează-te, băiețuș, desfată-te cu cadoul meu.

Tonul ei se voia vesel, oarecum condescendent; însă vocea îi era ezitantă. Această lipsă de siguranță nu prevestea nimic bun. Se auzi în surdină o muzică de jazz într-un tempo apatic, un duo pian-contrabas; camera de luat vederi o arătă pe Lucia care dansa, mișcându-se foarte încet, într-o încăpere mare, mobilată doar cu un pat și un scaun. Se unduia, în picioare având pantofi cu tocuri înalte și agresive; purta o bluză de mătase descheiată și o mini-jupă din piele neagră, prea scurtă, cu o centură de aceeași culoare. Plin de

remușcări, cu gândul la recentele lui rătăcirii, Louis privea filmul cu aprehensiune; își jurase să-și înfrâneze pulsiunile, iar cea mai mică derogare de la acest jurământ îl teroriza. Cu atât mai mult cu cât acest film de amator, prost cadrat, prost montat, cu imaginea tremurată, era de o stângăcie tulburătoare.

Fără să-și ia ochii de la obiectiv, arborând o nutriță arțăgoasă, care-i scotea în evidență buzele cărnoase, Lucia, mișcându-se în continuare, își desfăcu mai întâi centura și o lăsă să cadă. Acest simplu gest îl tulbură pe Louis mai mult decât s-ar fi așteptat. Apoi Lucia își încrucișă brațele în jurul gâtului, ceea ce provocă între cele două globuri ale pieptului o falie vertiginoasă și, cu mâinile ei lungi și fine, își descoperi umerii. Apoi se înclină, de parcă ar fi făcut o reverență, iar când se ridică bluza se i deschisese ca printr-o vrăjitorie, apăruse un sân, tulburător pușor fierbinte proaspăt ieșit din cuib. Louis apăsă întrerupătorul telecomandei. Doar n-o să tolereze astfel de exhibiții. Va strânge caseta, o va înapoia expeditorului: „Dragă Lucia, cred că te-ai înșelat asupra destinatarului. Păstrează-ți contorsiunile pentru degenerații pe care-i frecventezi. Nu mă voi lăsa murdărit de tine.” Vai, ce individă dubioasă: ce scenariu a mai inventat ca să-l înnebunească? Dar mai bine să fie cu sufletul împăcat: de ce să nu vadă până unde mergea imaginația acestei puștoaice perverse? După aceea va avea tot timpul să-i înapoieze caseta. Și puse din nou în funcțiune aparatul.

Bluza îi era desfăcută larg, lăsată în jos pe brațe, sânii rotunzi îi fremătau, având parcă propria lor viață, dând impresia că așteaptă mâinile care să-i frământate. Lucia îi mângâie așa cum ai mângâia două animale familiare, îi strânse cu afecțiune, le pișcă sfârcurile, apoi își lăsă palmele să alunece de-a lungul coapselor, își desfăcu fermoarul fustei, pe care o trase în jos fără să se grăbească, expunându-și astfel largi porțiuni ale pântecului. În momentul în care sub buric îi apărură o dungă întunecată, un pâraiaș subțire, ierbos, anunțând un delușor catifelat, Louis

simți că roșește și scoase un țipăt. Ca și cum l-ar fi auzit, fata își ascunse sânii cu mâinile, își compuse un aer jenat, rotunjindu-și buzele. Între timp, fusta îi căzu la pământ, iar ea, printr-o grațioasă flexiune a piciorului, o azvârli cât colo. Louis se simți îngrozitor de excitat. O dată cu acest obiect vestimentar, dispărură și bunele lui intenții. Din acel moment, totul se petrecu foarte repede.

Drept lenjerie, Lucia purta un slip negru, răscroit, din care, între picioare, nu mai rămânea decât o bandă îngustă, aproape o ață. Adorabilă în indecența ei, pocnind cu tocurile pe parchet ca și cum și-ar fi însoțit mersul cu pocnete de bici, înaintă până la scaun, se așeză călare pe el, cu spatele la obiectiv. Își scoase bluza, se aplecă spre spătarul scaunului și, desfășurându-și imensul arbore al coloanei vertebrale, se cambra, scoțându-și în evidență posteriorul. Camera de luat vederi evolua voluptuos în jurul acestui astru, fotografiindu-i fiecare porțiune, chiar și porii din piele. Slipul era pe punctul să pocnească sub presiunea feselor, ai fi zis că va exploda precum o rodie prea coaptă. Lucia scotea la iveală o plastică excepțională, o musculatură dură, precisă, două gropițe se conturaseră la încheietura șoldurilor. La vederea acestor splendori, Louis crezu că leșină. Nu, nu era șocat, era fascinat și trebui să admită că această carnație, orbitor de albă, era cumplit de ispitoare. Nu mai reușea să respire, își smulse pânza care-i acoperea sexul, iar știuletele, pe care-l credea adormit pentru totdeauna, se răzvrăti, roșu de enervare. Nu, asta nu, încă nu! Vai, ce spectacol oribil! Într-adevăr, Lucia nu se dădea înapoi de la nicio indecență.

Muzica încetase. Ceremonia se prelungea într-o liniște încă și mai rău prevestitoare. Cu o naturalețe perfectă, Lucia își dăduse slipul în jos până la pliul coapselor, dezvăluindu-și întreg posteriorul; îi atinse în treacăt dâra mediană și, pentru o secundă, Louis avu impresia că un ochi negru, fără pleoape, clipise scurt. Înainte ca el să poată reacționa, Lucia își acoperise fundul, se ridicase și se plimba cu pași mari

prin cameră, mână superbă și nervoasă, făcând pe grozava și legănându-și șoldurile cu un aer disprețuitor. Veni chiar sub camera de luat vederi, buzele-i groase schițară un sărut și, cu o intonație perversă care-l răvăși pe Louis, îi șopti:

— Mărunt rege al hârtoagelor, până acum mi-ai admirat tenderul, cele două salteluțe iubărețe, cei doi îngerași bucălați, dar așteaptă, șmechere, ai răbdare; deschide-ți mari ochii, încă n-ai văzut nimic.

Vai, copilul înțelesese prea bine. Sexul lui enorm, o turgescență monstruoasă, devenită violetă din cauza congestionării, crescă și mai mult, răsturnând totul în cale. Se umflase mai tare de la ultima erecție, iar Louis îl insultă, îl certă, lovindu-l cu o riglă: culcat, urâtule, golane, culcat! Îl va extirpa ca pe o buruiană. Dar încearcă, dacă poți, să îmblânzești un animal atât de capricios! Lucia se așezase din nou pe scaun, de astă dată cu fața spre cameră, călare, cu picioarele desfăcute și ridicate pe barele de sub spătar. Obiectivul se fixă într-un prim-plan pe slipul negru care forma o dungă îngustă. Perișori aspri se șteau de o parte și de cealaltă a dungii și puteai ghici, pe sub țesătura moale și fină, o savană neagră și parfumată. Dar prințisorul claustrat era doar la începutul martiriului. Lucia nu se mulțumea doar să se dezbrace. Cu un deget își dădu la o parte slipul, precum o cortină, și scoase la iveală rana de o barbară luxurianță, blănița sub care se întindea languros o meduză cărnosă, despătată la mijloc. Un bob de rouă cristalin umezea acest peisaj. Louis urlă: „Nu, nu trebuie!” Drept răspuns, două alte degete picate din cer neteziră la rândul lor vegetația, despărțiră cele două jumătăți ale meduzei, dând naștere unui întreg tablou campestru care se desfășura în tăcere, asemeni decorurilor pliate în paginile unei cărți. Țâșniră tapiserii grele, mustind de sânge, care cădeau în falduri leneșe, pe când în vârful lor se reliefa un botișor cu glugă, roșu aprins. Apărură noi decoruri, deschizându-se asupra altor scene, din ce în ce mai fabuloase. Louis de-abia

avu timp să le observe că banda neagră a slipului ascunde aceste mistere.

Camera de luat vederi urcă din nou spre chipul Luciei, ai cărei ochi străluceau de poftă:

— Tăuraș, dacă ai putea să-mi adulmeci tufa fierbinte și să mă bei, te-ai îmbăta cu parfumurile cele mai amețitoare care există. N-ai vrea să te rostogolești în petalele mele zemoase, să te vâri încetișor prin ușa mea larg deschisă? Vino, bebelușul meu, ce mai aștepti, vino să te pierzi în mine! Fă-mă să mă cațăr pe pereți!

Crudă, căteaua divină! Degetele Luciei urcau și coborau sub chilot ca niște șerpi, mișcarea lor febrilă îl îngrozea pe Louis. Degetele ridicau din când în când un colț de văl, se vedea indexul care boțea fără menajamente carnea zdrențuită și somptuoasă și provoca un clipocit. Deranjată de această agresiune, frumoasa tufă neagră semăna acum cu niște trandafiri răvășiți de furtună. De ce se martirizează în halul ăsta, se gândi Louis, se va scâmoșa cu totul. Căscă ochii blestemând țesătura care-i ascundea prea multe lucruri, neputând vedea decât fragmente. Totemul lui gros se îndrepta către ecran, ca și cum s-ar fi grăbit să ia locul degetelor și să treacă de zidurile umede. Pe măsură ce scena se preciza, devenea evident că Lucia se concentra tot mai mult asupra ei înseși, reducându-l pe Louis la rolul de martor. Sublima n-avea câtuși de puțin nevoie de alții ca să se iubească. Asta îl excita și mai mult pe micul proscris. Fata murmură cu dificultate:

— Louis, vârsta de aur se află aici, în plăcerea mea și nu în cărțoaiele tale din bibliotecă...

Vorbea târăgănat, vocea-i avea o candoare surprinzătoare, o intonație inocentă care, de obicei, apare după comiterea păcatului.

— Paradisul este tocmai ceea ce simte femeia în timpul extazului amoros, deoarece focul care o arde renaște mereu din propria lui cenușă și a-l stinge ar însemna a-l ațâța din nou...

În sfârșit, șopti de-abia auzit:

— De pe această culme unde cade lată, femeia aude un secret pe care nimeni nu l-ar putea asculta fără să moară, fără să moară, da, chiar și tu.

Acum Lucia era în patru labe pe pat, cu capul pe cearșaf, cu crupa în sus, majestuoasă ca un tron. Chilotul, lărgit în părțile intime, îi oferea lui Louis în același timp soarele și luna. Curul ei era o lupă care-l orbea. Se întrebă: „Cine este suficient de intim cu ea, ca s-o filmeze astfel?”, în timp ce un val de fiere se revărsă în el. Toate bijuteriile erau etalate în fața lui, cu geografia și particularitățile lor. Vai, delectabilul supliciu, hăurile lacome, luați-le din fața ochilor mei, rogu-vă, altfel nu mai răspund de nimic. Cu degetele unei singure mâini, fata luase în stăpânire toate punctele cheie, cerând fiecăruia aceeași suplețe, aceeași docilitate. În aceste efracții era o anume violență, o grabă sălbatică în a-și face loc. Rezultatul trebuie să fi fost succulent, căci chipul i se înțepenea într-o adorabilă contracție: răcnea, suspina, gâfăia cu ochii pe jumătate închiși, cu privirea întoarsă în interior, către un loc unde nimeni nu putea ajunge. Nu mai era doar Eva cea ademenitoare, ci ceva cu mult mai redutabil, farmecul feminin însuși, cu acel teribil amestec de abandon total și distanțare absolută. Era mai rău decât impudică: era de neatins. Invitându-l pe Louis în regatul ei privat, Lucia îi aducea la cunoștință surghiunul. Chiar lascivă, crăcănată, continua să-și aparțină doar sieși. Această autoadorare, în camera aceea goală, era de-a dreptul scandaloasă. Sâni grei, rotunjimile exuberante, coapsele lungi, cu dâre umede, toate compuneau un tablou insuportabil: se adunaseră acolo aurul și mierea. Lucia tremura tetanizată, din colțul gurii i se prelingea un strop de salivă. Figura ei înțepenită într-un fulger era imaginea tuturor voluptăților pe care Louis și le refuzase. Îl cuprinse disperarea, părțile genitale îl înjunghiau, nu se mai putu ține pe picioare și, dintr-o dată, apucându-și cu amândouă mâinile pilastrul dur, începu să urle:

— VREAU SĂ COBOR, LĂSATI-MĂ SĂ COBOR, VREAU SĂ IES!...

Pentru prima dată în scurta lui existență, Louis izbucni în lacrimi. Asemeni unui copil, așa cum, de fapt, era. În timp ce plângea, își scutura viguros prăjina din care ieșiră alte picături și mai dense, stropind cu un jet puternic coliba. Avea frisoane, era sleit, ghiftuit de dezvățuri simulate. În timp ce plângea, scuipa pe ecran, strigând: „Te urăsc, te urăsc, vă urăsc pe toți, m-ați părăsit!” și hohotea și mai tare.

* * *

Louis nu mai putea ieși. Discipolii nu i-ar ierta această renegare, vor merge poate până la a atenta la zilele lui. În plus, nu s-ar putea adapta la viața de afară. Era ca un șobolan care vedea în întunericul uterului, însă pe care lumina l-ar orbi. Și apoi, lumea era mai ostilă astăzi decât acum cinci ani: era prea târziu ca să mai coboare în acest secol brutal precum un toreador în arenă, prea târziu să se zbenguie, s-o facă lată, să se frece de tot felul de indivizi, să fie răsfățatul doamnelor, el, o mică haimana cu părul zburlit, certat cu toată lumea și care stârnește râsul. Dacă soarele l-ar atinge, s-ar preface în pulbere. Rămăsese la mama, în sala de așteptare a existenței, în fundul calei, ca o valiză uitată, iar acum ghișeele se încinseseră. Micuța mumie foetală se ofilea, mirosea a stătut, a mucegai. Voise să-și procure avantaje ilicite, să ia câteva secole avans față de contemporani. Crezuse că se va putea strecura printre secunde așa cum te strecuri printre picăturile de ploaie: secundele îl atinseseră mai brutal decât pe alții, azvârlindu-l înainte de vreme în decrepitudine. Lucia nu făcuse altceva decât să-i accelereze ruina și, printr-un bobârnac, îl răsturnase la pământ.

Mai grav: Louis își pierdea capacitățile mentale. Memoria lui prodigioasă, inteligența ieșită din comun dădeau rateuri, frizau falimentul. La el totul era precoce, chiar și senilitatea.

De pildă, știa pe de rost alcătuirea fiecărei echipe de fotbal din fiecare țară din cele patru continente, și asta până la divizia a treia, iar acum se surprindea uneori căutând numele unui portar sau al unui înaintaș. Creierul său, acel continent babelic, care adăpostea în circumvoluțiunile lui kilometri de rafturi, avea tendința, de câtva timp, să se diminueze. Budinca se lăsa, înaltul minaret se micșora de când îi crescuse alt corn între picioare. De acum înainte simțea la fiecare erecție că emisferile cerebrale i se strâneau și-i era frică să nu-și risipească materia cenușie. Avea de asemenea impresia că țeasta lui se transformase într-un fel de cușcă, unde cărțile se mișcau, sporovăiau, iar cele mai puțin docile se lăseau să cadă de pe rafturi, se sinucideau. El le citise pentru a le neutraliza, le voia îmbălsămate ca niște morți în sarcofag și nu turbulente ca niște copii în recreație.

Cărți, într-adevăr, avea prea multe, iar Louis realiza acum cât de mult le ura. Erau atâtea, încât o viață de om n-ar fi ajuns nici măcar pentru parcurgerea titlurilor. Era obosit de mulțimea lor, de vacuitatea și caracterul lor repetitiv. Se săturase de aceleași intrigi, de aceleași idei, de aceleași basme care reapăreau la distanță de secole sub aspecte prea puțin diferite. Măcar dacă fiecare bibliotecă ar putea arde precum aceea din Alexandria, măcar dacă Gutemberg ar fi fost ștrangulat în leagăn, întârziindu-se astfel cu câteva secole inventarea tiparului, cât timp câștigat! El însuși, de îndată ce începea un text, se grăbea să-l termine, sărea pasaje, capitole întregi, îi dădea rasol spre final.

Uneori, încerca un sentiment de remușcare. Dar dacă, în întreprinderea lui nebunească de a inventaria totul, i-o fi scăpat vreun element esențial? Dacă omisese adnotarea făcută de vreun Părinte al Bisericii, aforismul obscur al unui călugăr tibetan, apostila vreunui arhimandrit grec care i-ar fi dat răspunsul atât de mult așteptat? O secundă de neatenție l-a putut oare face să piardă eternitatea? Poate că se oprise asupra sensului exterior al cuvintelor, uitând de sensul lor simbolic, sărise, cine știe, peste un termen sau o literă care

conținea întregul adevăr, așa cum o celulă conține, potențial, întreg lanțul vieții? Dar dacă nu citise bine? Dacă a citi implică întotdeauna actul de a reciti? Dar dacă – perspectiva asta îl îngrozea – trebuia să citească fiecare carte în toate exemplarele apărute și în toate limbile? N-ar fi în stare de așa ceva! I-ar exploda creierul ca un burdihan prea plin. Nu epuizase cultura universală, în niciun caz, o zgâriase doar superficial.

Vreme de cinci ani spumuese aproape opt milioane de tomuri, cu o furie igienică, însă nu scrisese un singur rând în afara câtorva scrisori lipsite de importanță. În principiu, o dată înregistrat ultimul cuvânt al ultimei lucrări, acea radioasă formulă care i-ar permite să cuprindă totalitatea i-ar țâșni spontan din degete și s-ar înscrie pe ecran. Însă degeaba își sonda spiritul, nu se producea niciun declic; degeaba își spârgea creierii, n-avea nimic de spus. Acele milenii de înțelepciune, de reflecții care ar fi trebuit să se depună în el ca roua pe floare nu lăsaseră nicio urmă. Iar acum Copilul-Cârțiță amesteca totul, nu mai reușea să-și ordoneze cunoștințele, se pierdea într-un labirint în care Plotin se confunda cu *Tao Te King*, *Upanișadele* cu poeziile lui Verlaine, Dionisie Areopagitul cu Picioarele Nichelate. Greutatea morților culcați în pliurile conștiinței sale îl apăsa și-i deregla capacitatea de înțelegere. Devoratorul de pagini intenționase să-și construiască în cap un templu al cernelei și al hârtiei; lipsit de busolă, el deriva acum din secol în secol, asemeni unei bărcuțe abandonate pe valuri.

Mult timp nu fusese decât o prezumție de om; acum devenise un impas al principiului vieții. De când curviștina îl excitase, precizându-i că era un naufragiat al fericirii, se neglija. Gata cu ordinea aproape militară a existenței sale, cu austeritatea monahală a celulei. Totul era vrainște: aparatele erau în pană, discurile compacte zăceau în dezordine, unele zgâriate și sparte, faxul precum și o parte din centrala telefonică rămăseseră de izbeliște. Pe Louis îl durea în cot. Nu mai suporta să putrezească în mlaștina maternă, ca o

lingură înțepenită într-un sos sleit, voia să evadeze și-și petrecea acum cea mai mare parte a timpului în fața televizorului. Nu scria nicăieri că nu trebuie să se uite la un western, la un meci de rugby, la un film polițist bun. Ceru deci să i se instaleze o antenă parabolică pe patul Madeleinei – aceasta refuzase să-i fie montată pe creștet – iar partizanii săi se executară, însă fără entuziasm. În loc să-i citească pe Confucius, Montaigne sau Byron, Louis se delecta cu seriale, comedii, jocuri. Serialele siropoase, ficțiunile lipsite de consistență îi provocau plăceri vinovate. Avea un apetit extraordinar pentru aceste vorbării goale, aceste intrigi al căror resort era la fel de nul ca și deznodământul, avea nevoie de puțină prostie, în stare pură. Cele mai inepte aiureli îl încântau, se îndopa cu această imbecilitate industrială produsă în mii de exemplare în toate țările. Conchistadorul bibliotecilor devenise un zapeur de șoc, un zombi al audio-vizualului. În acest timp, uita îngustimea sinistrei sale văgăuni, iar pielea de pe burtă și de pe brațe i se acoperea cu mii de litere minuscule, ca și cum ar fi restituit pe epidermă textele citite; devenea așadar un palimpsest viu, o substanță literară. În fiecare seară mergea să-și spele într-un lighean Zona Zoster de cerneală, însă în ziua următoare reapărea o altă țesătură de litere deasă, incoerentă. Iar atunci când închidea televizorul, auzea cum se aruncau în gol volumele așezate pe rafturile cele mai înalte ale creierului său; paginile lor fâlfâiau și pocneau ca pânzele bătute de vânt.

Îl aștepta noaptea, cuibărită undeva în fundul creierului, însă avu parte de o remisie frumoasă. Îngroziți de delăsarea lui, discipolii îl implorau să nu se lase, să persevereze. Neavând dreptul să intre în camera Madeleinei, instalaseră sub ferestrele din grădină și în fața ușilor megafoane puternice care urlau îndemnuri și încurajări. Damien îl presa, îl urmărea pas cu pas, îl bombarda cu apeluri. Reușise chiar să ocupe ecranele de televiziune și-i ordona, pe toate canalele, să nu abandoneze.

— La ce bun, spunea Louis, acum sunt prea bătrân.

— N-aveți ce face, i-o tăia Damien. Ori continuați, ori muriți.

Și vocea lui tăioasă, metalică, lăsa să planeze o amenințare difuză. Pierdut, izolat, Louis își reluă preocupările, acceptă cu resemnare să se înhame din nou la vechile proiecte. Convins de adulatorii săi să facă o ușoară intervenție chirurgicală, își implantă singur în cap, fixând-o cu cârlige, o coroană din pastile de siliciu, conținând fiecare mai multe milioane de filamente supraconductoare. Arătau ca niște minuscule *banderillas*, ca o pădure de antene. De asemenea, își înfipse în creierul moale ca o caramăa circuite de neuroni de origine animală, luați de la maimuțe tinere. Fideții îl inundară – via Madeleine – cu sucuri de fructe, aminoacizi, vitamine, anabolizanti, stimulenți cerebrali. Și, mai ales, Damien îi ceru să promită: gata cu porcăriile, gata cu chestiile dezgustătoare. Gata joaca cu biluțele și puțulica. Louis se jură. De altfel, își legă de penis un clopoțel care suna la cea mai mică erecție. De îndată ce simțea că se întărește, striga: „Ajutor, ajutor, îmi crește bastonul!” și imediat i se injecta bromură, printr-un ac lung, direct în corpul delict.

Mai beneficie și de o transfuzie de sânge proaspăt, luat de la copii mici. Îi făcură, deci, un soi de cârpeală pripită, dar eficace. Și, cu toate că era chircit și încovoiat, Louis cunoscuse, datorită acestor proteze, o scurtă revigorare, o ultimă sclipire de splendoare. Redeveni formidabil și reuși chiar să uite obsedanta amintire a Luciei. Îl cuprinse din nou nebunia bibliofilă: epuiză întreaga scolastică a Evului Mediu, întregul corpus cabalistic, literatura japoneză, ca și bună parte din chimia metalelor. Adepții lui, dornici să pună capăt calomniilor – se zvonea prin popor că bătrânul-tânăr monarh era ramolit și sâsâit – îl implorau să-și facă public mesajul. Acum ori niciodată. Încurajat de recentele sale isprăvi mentale, Louis acceptă și-și regăsi majusculele și pluralul majestății. Atunci, Alteța Sa Liliputană anunță oficial că-Și

terminase în mod intensiv periplul Spiritului și că urma să articuleze clar ceea ce înaintea Sa secolele de-abia bâiguiseră. Micul atom de materie zdrențuită, închis în silozul Lui de mucoase, era dispus să pulverizeze globul. Bărbații și femeile să se pregătească pentru Regenerare!

9. Un făt la pensie

De îndată ce lumea află data la care avea să aibă loc Apocalipsa, Fenomenalul Mucalit redeveni celebru. Milioane de fluturași azvârliți din avion asupra marilor metropole amplificară evenimentul: peste trei săptămâni, Nirvana! Căderea lumii vechi era prevăzută pentru data de 15 august, exact ziua în care, cu cinci ani în urmă, Louis refuzase să se nască, să se preteze comediei umane. Planeta fu străbătută de un freamăt: și dacă Super-Microbul spunea adevărul, și dacă totul se va resorbi prin magia unui singur cuvânt? Chiar și cei mai sceptici erau zdruncinați de această perspectivă.

Locuința Jucăriei Speculative fu izolată de restul țării. Paznicii, trăgătorii de elită postați pe acoperișuri și patrulele mențineau o frontieră etanșă în jurul copilului și al mamei. Eventualitatea unor atentate (amenințările nu lipseau) l-au determinat pe Damien să ia măsuri draconice de securitate. Propaganda lui Louis exacerbase speranța mesianică. Pur și simplu, Castelul devenise un butoi cu pulbere, țintă a tuturor dezaxaților.

Autoritățile, care cooperau bucuroase cu Madeleine de când Louis se cumintise, luară foarte în serios anunțul Harababurii Finale. Iată de ce nu voia fiara să iasă din cușcă: ne pregătea paradisul pe pământ. Aflați în prezența unei puteri superioare, puterea gândirii, ministrii și factorii responsabili se înclinară: poate că puștiul ăsta ținea într-adevăr în mâini hățurile destinului universal. De astă dată, domnilor, fără gafe! Dornici să nu reediteze eroarea lui Pilat din Pont cu Isus, dădură consemn să i se acorde imediat Madeleinei înlesnirile pe care le cerea. Ea ceru un singur lucru: grațierea doctorului Fontane care, după trei ani de temniță, fu eliberat. Nefericitul ginecolog alergă să-i mulțumească Madeleinei, însoțit de sora sa Marthe care, cu ochii înroșiți și cu obrajii surpați de șuvoaiele de lacrimi pe care le vărsase o viață întreagă, băiguia rugăciuni de

mulțumiri fierbinți. Doctorul îmbătrânise, i se accentuase miopia, iar părul albit prematur îi forma o cască majestuoasă și impresionantă. Din patul nefericirii ei, Madeleine îi pleda cauza cu multă elocință în fața lui Damien și a principalilor diriguitori ai Bisericii. Aminti de serviciile aduse, de judicioasele decizii luate în primele săptămâni, datorită cărora Louis devenise Capul înțelept de astăzi. Acest discurs, precum și manierele insinuante ale practicianului, îi înduioșară până și pe cei mai neîncredători. Madeleine își desăvârși opera reconciliindu-i pe Louis și Fontane, în timpul unei memorabile ședințe publice. Doctorul căzu în genunchi și, cu o umilință impresionantă, ceru iertare, iertare pe care Șoricelul i-o acordă pe loc; trecutul era depășit, la doar câteva săptămâni până la Renașterea Totală ranchiunile nu-și mai aveau locul. Și, într-un gest de clemență care încântă adunarea, Louis îl numi pe ginecolog medicul său personal.

Astfel, făcând pace și cicatrizând rănilor, Madeleine putu să se închidă, în liniște, ore întregi cu Fontane, căruia noua promovare îi permitea aceste lungi convorbiri particulare. Ei comunicau prin bilețele scrise într-un cod foarte simplu: fiecare literă însemna litera imediat următoare din alfabet. A însemna b, b însemna c, și așa mai departe, până la z care însemna a. Continuând cu voce tare cine știe ce dialog anodin, Fontane răspundea la fel, iar apoi fiecare distrugea biletul celuilalt. Trebuiau să se păzească de o eventuală indiscreție a discipolilor și, mai ales, de Louis, care-i putea pândi pe unul din numeroasele Sale ecrane. Contrar Bebelușului-Patriarh, care ierta cu ușurință, Fontane nu uitase nimic. Cei trei ani de pușcărie îi sporiseră aversiunea: trebuia cu orice preț eliminat sceleratul la crearea căruia participase. Îl uluise faptul de a fi găsit la Madeleine aceeași determinare. Era o răsturnare nesperată a situației. Chiar și Marthe, între două suspine, se aliniase acestei soluții. Louis polarizase asupra propriei Sale persoane o formidabilă ostilitate!

Însă totul rămânea legat de izbânda sau eșecul din ziua de 15 august. Era prea târziu ca să încerce ceva înainte de această dată. Cel mai mic pas greșit i-ar face suspecti, i-ar sorti celei mai teribile pedepse. Dacă prezicerea lui Louis se va realiza, vor fi împreună cu ceilalți și se vor trezi într-o lume în care cuvintele *represalii* și *pedepse* nu înseamnă nimic. În schimb, dacă va da greș – iar Fontane se ruga să dea greș, preferând răzbunarea în locul mântuirii universale – vor fi nevoiți să lovească imediat în Pișicher, să profite de deruta Sa, de probabila dezertare a partizanilor Săi. Le rămânea deci să parieze pe varianta eșecului.

Fontane, care-l examina zilnic pe Louis, fu în măsură să confirme Madeleinei o veste excelentă: micul Matamor se scurta zilnic cu aproape un milimetru, I se resorbeau degetele care redeveneau muguri, Îi cădeau unghiile, se sfâșiau ca hârtia, membrele I se atrofiau, dinții I se dislocau, scheletul Îi reapărea în filigran. Iar pielea îi era neagră, ca și cum ar fi căzut într-un hârdău cu cerneală. Se fosiliza, revenind la starea de embrion. Era ceva ce ținea de domeniul miracolului: destinul era de partea lor, natura îl pedepsea pe Cel care îndrăznise s-o sfideze. Alt motiv de bucurie: chichineața Cenobitului era cu fundul în sus, ochelarii care îi serveau să vadă în interiorul mamei Sale ca în amiaza mare erau spărți, iar trusoul de chei de la apartamentele intime ale Madeleinei se împrăștiase. Totuși, Fontane recomanda circumspecție și deferență: Louis trebuia să-i creadă atașați în mod nedezmințit cauzei Sale. Așa că, vrând să dea exemplu, se pierdea în amabilități, se dedica în fiecare moment bunăstării Fanfaronului Perfect, obligând-o pe Madeleine să-și înmulțească mângâierile și lingușelile față de fiu. Cu toate acestea, Madeleine puse capăt activității ei de somnoroasă profesionistă; nu mai era timp de moțait, voia să trăiască cu ochii deschiși ultimele zile ale Creației.

În săptămânile premergătoare Evenimentului, circulau tot felul de zvonuri. După unele, iceberguri enorme în formă de sâni, desprinse din banchiza polară, ar fi plutit în derivă

până în fiordurile Norvegiei, deversând, departe în interiorul țării, torente de lapte și răspândind un miros îmbătător de maternitate. După altele, prin provinciile occidentale ale Canadei, niște îngeri, cu sâni de femeie și cap de prunc, s-ar fi așezat la mesele anumitor familii, punându-și două degete pe gură – invitând deci la tăcere. Se pare că de atunci populația multor sate n-ar mai fi scos un cuvânt. Niciunul din aceste zvonuri nu fu confirmat și, în ajunul Marii Seri, era aproape normal ca spiritele să piardă puțin din rigoare, așa cum un magnet începe să se agite în apropierea unui câmp magnetic. Specia umană se afla, ca să zicem așa, în vacanță: ziua de muncă era mai scurtă, marile proiecte erau înghețate și nimeni nu se hazarda să facă nici cea mai mică previziune. Proclamația lui Louis îi înfierbântase pe toți. Zilnic soseau mii de telegrame și scrisori: Scăpați-ne de corvoada vieții, eliberați-ne de trudă și de suferință! Sectanții îi trimiteau talismane, vrăji, formule esoterice, asigurându-L de puternica lor eficacitate. O serie de șarlatani pretindeau că-L iau prin surprindere și, instalându-se în mijlocul drumului pe estrade improvizate, bâiguiau, strâmbându-se, niște sintagme ininteligibile. Maimuțările lor nu păcăleau pe nimeni, iar serviciul de ordine al Copilului Divin îi făcu repede să-și schimbe părerea, cu lovituri de bâte și bastoane țintuite. S-ar fi zis că nimeni nu lua în tragic sfârșitul lumii: nu în înțelepciune, detașare și seninătate urmau să se nască din nou?

Habar n-avea Louis de toate aceste peripeții. Studia îndârjit, neacordându-și decât câte unul sau două seriale pe zi. Deoarece era foarte grăbit – Mă scuzați, Judecata de Apoi e prevăzută pentru săptămâna viitoare – nu mai citea decât fișe și scurte compilații. Astfel, ceru să i se facă rezumate din *Război și pace*, *Cei trei mușchetari*, *Frații Karamazov*, *Doctor Jivago*, *În căutarea timpului pierdut*: Oare de ce nu adoptase această metodă de la început, așa mergeai mult mai repede! Se apucă de celebrul roman al lui Robert Musil, *Omul fără însușiri*, înghesuit în zece pagini esențiale, rezumatul intrigii,

analiza personajelor principale, noutatea operei pentru epocă, cu citate cu tot. Ambiția Sa era să ajungă în miezul lucrurilor, să nu Se piardă în detalii, să citească cu viteze cosmice, mach 1, mach 2. De asemenea, nu mai avea timp să abordeze capodoperele muzicale una câte una. Nu mai asculta decât mixaje, Beethozart, Teleschubachmann, Montevaldi. O eroare de program îl făcuse să-l confunde pe Zola cu Dickens. Ce importanță aveau aceste nimicuri, la treabă, la treabă!

* * *

În sfârșit, sosi și ziua mult așteptată. Încă din zori, zeci de mii de bărbați, femei, copii se adunaseră la intersecțiile celor mai mari orașe din Europa, America și Asia. Ecrane uriașe fuseseră montate pe fiecare stradă. Deoarece în emisfera nordică era vară, multă lume dormise afară, iar arterele marilor orașe semănau cu niște tabere de nomazi. Chiar în Paris circulația era întreruptă total. Ambulanțele nu-și mai băteau capul să ducă bolnavii la spital: la ce bun să mai dai îngrijiri cu câteva ore înainte de Aneantizare? Madeleine cu fiul ei se odihneau într-o cușcă blindată, în mijlocul imensei săli de recepție a Castelului. În jurul cuștii erau împrăștiați trandafiri, garoafe, crini albi, dar și cuie, cioburi de sticlă, mine. Baterii întregi de camere mobile de luat vederi asigurau retransmisia pe care o preluau toți sateliții de pe glob, precum și centrele de telecomunicații ale principalelor armate. Numeroase rachete erau pregătite pentru decolare, în scopul de a retransmite în cosmos mesajul ultim. Louis fusese de acord ca efectele scenice să fie reduse la minim. *Requiem-ul* lui Brahms urma să fie cântat în surdină, iar o lumină discretă pe un fundal negru trebuia să provoace sentimentul unei aboliri iminente. Perspicacele Mișel își îngrijise aspectul în vederea Judecării de Apoi: își pieptănase moțul (în realitate un singur fir de păr, țeapăn ca sârma), își spălase corpul și fața, își lustruise ultima bucată de materie

cerebrală ce-I mai ieșea din cap, nu mai mare ca o corniță de ied, rămășiță a exuberantei Sale înfloriri, își înlocuise bucata de pânză de la cingătoare cu niște bermude înflorate și, stând turcește, aștepta.

Uzinele, birourile, liceele erau închise, în timp ce spitalele, grădinile zoologice, cazarmile rămăseseră deschise. La ce bun să mai menții o aparență de ordine, din moment ce muncitorii, soldații, criminalii și nebunii vor fi mântuiți prin puterea unei fraze? Unii negustori, cuprinși de nebunie, dădeau pe gratis blănuri de vizon, bijuterii prețioase, ceasuri de lux, aruncau în vânt diamante și rubine: nicio mână nu se întindea să le ia. Veseli, nevoie mare, bancherii distribuiau saci întregi de bancnote, își goleau casele de bani în fața trecătorilor complet indiferenți. În pragul mării răsturnări, pofta de profit părăsise creaturile umane: bogații își deschideau larg porțile pentru cei săraci, îi ospătau în veselă de aur și argint, patronii acordau creșteri vertiginoase de salarii, prostituatele se ofereau fără să ceară niciun ban, însă această etalare de carne proaspătă nu tenta pe nimeni. Pe străzi domnea o confuzie veselă: dușmanii și soții certați își cereau iertare, asasinii își îmbrățișau temnicerii, lupii, urșii, căroră li se deschiseseră cuștile, fraternizau cu copiii care li se cățarau pe ceafă, mamele își ofereau sugarii leilor sau panterelor, care-i lingeau afectuos. Din mijlocul comunității vietăților se înălța un elan de dragoste și toleranță. Discipolii Copilului Divin agitau stindarde, cântau, distribuiau imense buchete de flori, cereau tuturor să se reculegă. Lumea nenorocirii și a nedreptății urma să dispară, așa cum ai stinge o lumânare.

Pepita Foetală apăru pe toate ecranele planetei la începutul după-amiezei, într-o dramatică bătaie de tobe. De la nord la sud, de la est la vest, se auzi un singur țipăt de teroare și de spaimă. Copiii se aruncară urlând în brațele mamelor. Se știa din auzite că Domnul Nostru Dumnezeu nu era un Adonis; deoarece era prima Sa prestație publică, nimeni nu știa că era de o hidoșenie agresivă. Damien, șocat

de faciesul Său, regretă că nu-I pusese o cagulă Copilului Divin, așa cum sugeraseră unii. Era atât de hidos, încât îți era frică, privindu-L doar, să nu te contaminezi și să te stâlcești la față. Louis Se urâțise și mai mult decât era când Lucia îl văzuse în fotografiile făcute în camera maternă. Pastilele de siliciu fixate în jurul capului Său formau o adevărată coroană de spini înfiți în carne, din care ieșeau picături de sânge uscat de mărimea unui cui. Figura Lui de bebeluș-bătrânel, caraghioasă, sfrijită, fără dinți, era scena unor precipitații abundente: ochii îi lăcrimau, nasul îi curgea, I se scurgeau balele! Din craniu îi ieșea un fel de scrâșnet, ca și cum un orologiu încerca să se pună în mișcare. Alături de mica Sa tumoare cerebrală era așezat, pe cutia craniană acum la fel de plată ca terenul de aterizare al unui elicopter, un girofar care împrăștia lumini roșii și albastre. Mucosul chircit părea a fi o creatură preistorică, împopoțonată cu ceva zdrențe moderne, unul din cele mai neliniștitoare amestecuri care pot fi imaginate.

Scârbiți, spectatorii închiseră ochii. Trebură totuși să-i deschidă: vrând-nevrând, tot din această mască abjectă urma să iasă Adevărul. Dând dovadă de spontaneitate, câțiva superstițioși îi acordară lui Louis virtuțile repulsive ale căteilor de usturoi care îndepartează vampirii. El începuse să Se concentreze. Picături de sudoare I Se condensară pe frunte, însă asta nu era nimic față de ceea ce I Se prelingea pe corp, iar pielea I Se acoperise cu o peliculă vâscoasă, asemănătoare celei de pe un batracian. Girofarul I se învârtea din ce în ce mai repede. Era ora două după-amiază, căldură toridă, toată lumea căuta puțină umbră. Chiar și locuitorilor strămtorii Behring, chiar și eschimoșilor de pe calota lor polară – tuturor le era cald: se identificaseră cu Larva Dezgustătoare. Fiecăruia îi venea greu să creadă că noțiunile de frig și caniculă, de foame și sete nu vor mai avea în curând niciun sens. În universul care trebuia să-i succeadă acestuia, temperatura urma să fie mereu constantă, lipsurile să dispară, măsura și îndestularea să fie

omniprezente. Părăsindu-și învelișul perisabil, muritorii se gândeau la el cu un plus de afecțiune, constatau că iluziile simțurilor erau totuși plăcute. Cei mai emotivi plâneau, se îmbrățișau, își luau adio unii de la alții.

Dacă la început Louis suscitase repulsie, încetul cu încetul trezi milă. I se ierta totul Piciului, doar din cauza noastră devenise El atât de urât, purta pe chipul Său stigmatetele rătăcirilor noastre. El își întredeschise buzele, scoase un mic țipăt, avu o contracție facială și strănută de mai multe ori. În plus mai era și răcit! Sărmanul! Spontan, toate mamele își scoaseră batistele din buzunar ca să I le întindă. La est se lăsase deja noaptea, în timp ce în vest de-abia mijeau zorii. Însă, pentru compatrioții lui Louis, cădea seara: devenea evident că Adevărul urma să fie enunțat în răcoarea înserării. Mucosului Torturat I se strigau cuvinte de îmbărbătare, I se urla numele, toți voiau să se termine o dată și toate neliniștile personale se pierdeau în acest suspens colectiv. Era ceva grandios în modul în care acest monstru chircit tindea către Absolut. Nu mai încăpea nicio îndoială: trecerea în altă lume era iminentă.

În sfârșit, tot frecându-și lumânarea encefalică de parcă ar fi vrut să-și stimuleze sinapsele, Imundul Căcăcios scoase un mormăit. Lumea fremăta, își ținu respirația. Copilul pocni din fălci, își umflă buzele și dinăuntru lor se fofilă afară o limbă încărcată. Ochii, străpungând vidul, avură o sclipire sumbră, iar spicul de pe cap I se făcu roșu ca focul de atâta frecat și se ridică precum un șomoioag incandescent. În jurul Lui apăru un fel de fosforescență, o aură luminoasă. Iar Îi curgeau balele: măcar dacă ar fi putut să Se șteargă la gură, asta n-ar întârzia sosirea Mileniului! Un rictus îi deforma fața, strâmbând-o spre stânga. Părea că monologhează încet, ca și cum o forță superioară ar fi intrat în posesia cavității Sale bucale, ca să-I dicteze idiomul acela de neînțeles. Era ud learcă, iar căldura îi lichefia până și picăturile de sânge coagulat din jurul coroanei de spini care se pleoștea. Degetele fără unghii, asemănătoare unor cioturi de lepros, se

împreună, se apropiară de chipul Său, pentru ca apoi să cadă, moale, la loc. Alte băiguieli îi ieșiră dintre buze, erau niște horcăieli, niște expirații, iar lumea încerca în zadar să ciulească urechile pentru a prinde vreun sunet articulat. Scoase câteva sughituri, râgâi: Adevărul nu putea fi prea departe, îi ieșea din măruntaie, alungând aerul din fața Lui. Acest râgâit, departe de a șoca, spori tensiunea generală. Ochii copilului exprimară dintr-o dată o intensă suferință. Pupilele I se rotiră în mod bizar. Privirea I se dădu peste cap. În sfârșit, El știa! Va vorbi. Cinci miliarde de indivizi se culcară unul lângă celălalt, ca un singur om: peste o secundă, urmau să fie transfigurați.

Într-adevăr, Louis tocmai ajunsese la Iluminare, acel loc din afara timpului în care totul trebuie abolit. Simți că e la un pas de moarte. Cuprinse întreaga panoramă a aventurii umane, reuși să distingă clar Literele de Foc, înțelepciunea Finală, Alfa și Omega. Era o viziune insuportabilă. Datorită șocului, în profunzimile creierului Său se produse un scurtcircuit care declanșa un incendiu. Timp de câteva minute, cei care-și ridicaseră capul avură impresia că văd, în spatele pupilelor deschise ca niște ferestre, rafturi întregi de cărți care luau foc într-o combustie spontană, mii de pagini și coperte contorsionându-se în timpul calcinării. Limbi șerpuitoare de foc, vâlvătăi, nori de scânteii. Apoi, o ploaie fină de cenușă trecu ca o perdea peste ochii puștiului. După care Se îndoii din mijloc, de parcă ar fi fost pradă unei dureri insuportabile, și strigă cu voce dogită, nesigură:

— Ajutor, ajutor!...

Ecranul se înnegri dintr-o dată. Și nu se mai auzi decât o sonerie care răsuna, răsuna cu regularitatea unui dangăt de clopot.

* * *

Sosi și clipa când Madeleine și Fontane se treziră într-o casă mare și goală, urmăriți de creditori, fără niciun servitor

care să-i ajute. Ceremonia sfârșitului lumii se transformase în revoltă: în ora care a urmat fiasco-ului Copilului Divin, mulțimile furioase atacaseră clădirile publice. Cineva trebuia să plătească, decepția era prea mare. Societarii lui Louis, care nu avuseseră timp să-și scoată togile, fură linșați. Animalele de pradă, aflate în libertate, revenite la adevărata lor natură, uciseră zeci de oameni nevinovați. Pretutindeni, scenele de jaf și distrugeri făcură din acea zi o zi de doliu. Locuința familiei Kremer fu luată cu asalt de hoarde dezlănțuite pe care serviciul de ordine le respinse cu mare dificultate. Una din aripile casei arse în întregime, iar Madeleinei îi fu tare frică să nu ardă de vie. Timp de o săptămână, în câte o țară din două fu decretată stare de asediu și grupuri mici de agitatori continuă să răspândească anarhia. În sfârșit furia scăzu, viața își relua cursul.

Însă profanarea lui Louis se întindea ca o epidemie. El reprezentase într-un grad cu totul exagerat, inuman, chintesența științei și a erudiției. Așa cum fusese urât pentru geniul Său, tot așa fu disprețuit pentru slăbiciunea Lui. Să strigi „Ajutor” – atunci când ești în pragul Vârstei de Aur, ce rușine! Primul lucru pe care-l pierdu fu majuscula, așa cum unui înger i se smulg aripile. Acest Mesia ridicol apăru așa cum era: un simbol de nulitate pretențioasă, un escroc nenorocit. Îi fură atribuite cele mai urâte calificative: reziduu de avorton, scursoare de bideu. Lumea era furioasă pe el pentru că-l crezuse și fusese păcălită. Mulți doreau să-l dea în judecată. Biserica, sau mai exact ce mai rămăsese din ea, încercă să facă zid în jurul zeului detronat. Cu un surprinzător aplomb, Fontane luă în mâini comenzile organizației, organiză o lovitură la vârf, îi alungă pe Damien și pe principalii responsabili după ce, în prealabil, îi târâse în fața unui tribunal intern care le impută slăbiciunea lui Louis. Apoi impuse o asemenea disciplină, bazată pe turnătorii și pedepse corporale, încât îi dezgustă până și pe ultimii fideli. Mai rar să vezi un șef atât de îndârjit în

distrugerea propriilor lui trupe, iar Marthe, oricât de plângăreată era, nu se codea câtuși de puțin să denunțe și să lovească în dreapta și în stânga. În sfârșit, sub pretext că găsește scuze Copilului Divin, doctorul se pierdu în declarații alambicate care avură darul să înverșuneze și mai mult opinia publică împotriva gălmei.

De astă dată erau sături de baliverne. Toată lumea îl călcă în picioare cu o îndârjire sporită pe bătrânul bebeluș studios, revărsând asupra talentului și inteligenței sale tomberoane de noroi. Lucia avu un real succes povestind unui săptămânal de scandal pățaniile cu „Virginul dezgustător”. Găsi o formulă feroce care făcu înconjurul planetei: „Louis Kremer? Nimic în cap, totul în izmene!” De la o zi la alta subvențiile donatorilor secară. Văduvele extaziate, gata să delapideze averi pentru Scârbavnicul Gagiu, renunțară la astfel de idei. La Castel, ultimii grădinari și majordomi care-și mai așteptau salariul plecară, luând cu ei o parte din mobilier. Iar interesul pentru copil scăzu sensibil. De-abia dacă, după câteva luni de la apariția sa televizată, i se mai menționa numele de către mediile de informare. Detractorii săi se plictisiseră să-l mai demoleze și să-l hulească. Ieși din memoria comună într-o indiferență generală. Iar publicul, blazat, își căută în altă parte noi condimente necesare setei lui de noutate.

Mamei și medicului nu le fu ușor. Individul aproape că reușise să provoace un incendiu universal! În mijlocul nopții, Fontane, ajutat de sora sa Marthe și de un om bun la toate, o mutară pe enorma Madeleine cu o camionetă într-o casă la țară pe care o închiriaseră, departe de orice altă așezare. Încerca să șteargă urmele, să scape de eventuale urmăriri penale și mai ales să-și termine lucrarea la adăpost de priviri indiscrete. Aduse în această ascunzătoare un mare număr de aparate de înaltă precizie, iar mama denaturată, tot pe jumătate neputincioasă, fu, ca la începutul sarcinii, înfășurată în cabluri, acoperită de camere de luat vederi care îi urmăreau fiecare centimetru de pântec. Microfoane fixate

în jurul buricului înregistrau orice răsuflare a puștiului. Și, cu toate că acesta nu mai vorbise deloc de pe data de 15 august, Fontane îi ordonă Madeleinei să bea de dimineață până seara, să bea orice, șampanie, vodcă, țuică, vin, în așa fel încât să-l amețească pe copil. Tot ce putea să-l degradeze și să-l abrutizeze era benefic. Paralel, Fontane injecta în venele mamei un cocteil chimic, de producție proprie, destinat distrugerii micului parazit.

Învăluit în vaporii de alcool pe care-i inhala, încă uluit de ceea ce văzuse, Louis se disloca. Nu-și amintea de nimic, doar de o străfulgerare care-l distrusese din interior, de o senzație atroce la nivelul tâmpelilor, senzație care persista. Creierul i se năruia, se risipea ca praful; din imensa citadelă care ieri se înălța mândră deasupra lui nu mai rămăseseră decât mici despărțituri cu alveole goale. Porțiunea încă vie, situată sub calota craniană, și unde focul continuase un timp să ardă mocnit, arăta ca un ghețar în derivă ce antrenează cu el resturile unei intense vieți psihice. Copilul relua în sens invers drumul civilizației, trecea de la complex la simplu, de la știință la ignoranță, de la cortex la rinoencefal, își pierde memoria, aptitudinile, reflexele. Nu-și mai vorbea limba natală, bâiguia câte ceva în arabă, persană, germană, daneză, kirghiză – totul fără niciun sens. Devenise el însuși acel babelism, acel compendiu de care voise să scape. Scâncea, trecea de la o transă de scurtă durată la prostrație, se cabra ca, mai apoi, să cadă și mai rău. Capul, încă prea greu în raport cu restul corpului, îl antrena în față și-n spate după unghiul în care se înclina. Incapabil să se ridice, rămânea întins pe burtă, mergea de-a bușilea prin mălul matern, avansa prin mișcări de reptăție cu ajutorul brațelor și al picioarelor lui geluite.

În locul drăgălașelor piscine în care se bălăcea odinioară, se formaseră acum niște bălți sălcii de o consistență vâscoasă. Buzunarul uterin nu mai era decât o băltoacă; când reușea să se cațare pe o insuliță, valuri obscene veneau să-l lingă, iar el se păzea cu greutate să nu fie înghițit de ele.

Totul devenise subiect de neliniște, de teroare: gheizere clocotite țâșneau din sol, jeturi de acid ieșeau din mucoasă și-i făceau găuri în piele, mărăcini îi provocau răni care sângerau, lăsând să se scurgă un fel de cerneală neagră. Tremura, îi era tot timpul foame și sete. Nu cu mult timp în urmă, mama fusese un palat de cozonac și dulceață, o peșteră de turtă dulce. Pe pereți creșteau migdale și fistic, ciocolată și marțipan. Îi era de-ajuns să întindă mâna, recolta era bogată și variată. Acum tot ce desprindea de pe pereții uterini avea un gust grețos, nu putea mesteca nimic fără să vomite. Temnița sa umedă puțea a hală abandonată, a materie în putrefacție.

Închisoarea luase proporții alarmante: își dădu seama de scăderea taliei lui în funcție de schimbarea dimensiunilor locuinței, aproape că vedea peisajul mărindu-se în fața lui. Când te gândești că odinioară atingea plafonul cu capul, pe câtă vreme acum acesta se îndepărtase considerabil. Deasupra micuțului pustnic se înălța acum o catedrală cu bolți impunătoare, cu pereți vertiginoși. Iar el distingea vag în jurul lui un peisaj lunar înspăimântător, plin cu țepi și grămezi ciclopice. I se părea că aude pași în întuneric, mișcări furișe, repera priviri feroce care-l fixau. Ordinatoarele lui, înglodate în mâl, aveau acum lărgimea unor ecrane cinematografice, clapele tastaturii erau niște pietre de pavaj, iar telefoanele – niște trunchiuri de copac răsturnate de-a curmezișul drumului. Discurile compacte ieșeau din noroi precum roțile unui mecanism dislocat și într-o zi își tăie un rest de deget în marginea lor ascuțită. Acuitatea sa vizuală, diminuată de fulgerul revelației, scăzuse simțitor. Se deplasa după miros, după instinct. Acest început de cecitate îi dădea senzația că orice obiect din imediata apropiere reprezenta un pericol. Vârtejuri de nori, rafale de vânt îi tăiau respirația, îl biciuiau. Dacă urla, țipetele se pierdeau deasupra lui, înghițite de imensitatea locurilor.

Era condamnat să stea în acele străfunduri unde lumina nu ajungea niciodată. Dar era mai întuneric în capul său

decât în acel beci sumbru, iar tenebrele se întindeau în el, le asimila în trupul său. Doar o catapultă ar fi putut să-l propulseze departe de această gaură, să-l ejecteze prin gura sau nările mamei. Atunci când ajunse de mărimea unui soldat de plumb mutilat, avu energia să ridice, pentru o ultimă oară, cu prețul unor suferințe de nedescris, receptorul singurului telefon care mai mergea și să-și sune mama. Ghemuit în fața receptorului, vocifera într-un jargon incoerent și încerca să se facă auzit. Vocea mamei, clară, distinctă, țâșni din receptor cu violența unui tunet. Îi explică lui Louis că ea crescuse și promise să-i trimită un nou echipament adaptat noilor lui dimensiuni. Louis bâigui câteva silabe încleiate, dezlănate, ea îl asigură că era în continuare geniul ei scump, phoenixul ei. De îndată ce închise telefonul, răsună un vacarm teribil. Louis își dădu seama că e vorba de muzică clasică, însă cântată atât de tare, încât părțile cele mai melodioase deveneau niște lame de ras care-l tăiau în feliuțe subțiri, îl jupuia de viu. Pe fondul acordurilor, Madeleine, cu un ton încântător, urban, îi spunea: „Ascultă această sonată de Mozart pe care o adori când erai mic; ascultă și trioul tău favorit de Schubert, concertul tău preferat de Bach.” Copilul, ucis chiar de ceea ce îi plăcea, încerca să scape, dar cioturile care îi țineau loc de mâini erau prea mici pentru a-i acoperi urechile. Voia să-i spună mamei: „Mamă, fie-ți milă, dă mai încet”, însă fraza îi murea în gură, cuvintele i se amalgamau într-o magmă păstoasă. Semăna cu un scarabeu țintuit cu un ac lung și care-și agita de pomană piciorușele. Această tortură sonoră dură o eternitate, fără pauză, fără să-i lase o clipă de răgaz. Supliciu era atât de cumplit încât Louis vru s-o sfârșească aruncându-se pe muchia unuia din discurile al căror oțel scânteia în noapte. Însă niciuna din acele dorite ghilotine nu era la mai puțin de câteva ore de mers. Atunci, extenuat, homunculul se lăsă să cadă în mlaștina maternă, ca să nu mai audă nimic.

Era prea târziu. Își vârâse deja capul în mazăgă când izbucni infernul. O teribilă deflagrație îi sparse timpanele, îi crăpă cutia craniană. Suflul îl proiectă ca pe un pai pe pereții peșterii sale. În străfundurile măruntaielor i se formă o tornadă care-i devastă corpul, îi făcu să-i pocnească și să i se împrăștie creierii. Și se prăbuși într-un vârtej interminabil.

* * *

Madeleine se dezumflă văzând cu ochii și plânse de bucurie când pierdu primele zece kilograme. Pentru a-și elimina fătul, dădu dovadă de același fanatism pe care îl arătase când îl instruiseră în primele luni ale sarcinii. Era o pacientă exemplară care adăuga unei obediențe perfecte o furie lugubră ce o făcea să anticipeze ordinele medicului. Exclama într-una: „Debarasați-mă de acest găinaț închistat în mine!” Substanța elaborată de Fontane era o moleculă ce provoca nanism, analogă celei utilizate pentru plante și care, în doze mari, scurtează orice organism. Doctorul adăugase și o otravă menită să distrugă măduva spinării, să corodeze funcționarea cerebrală, să facă musculatura friabilă. Madeleine izbucnea în adevărate crize de bucurie primind aceste droguri, râdea cu poftă spunându-și că fiul ei scade precum o supă. De dimineață se apuca să bea orice, whisky, coniac, bere, șampanie, cu gândul că fiecare înghițitură va fi o armă îndreptată împotriva șancrului care se aciuse în ea. Nu se îmbăta niciodată, furia ținea beția în șah, iar această ușoară amețală, dimpotrivă, îi mărea iritarea. Aștepta atacul final cu o nerăbdare ce friza nebunia. Atunci când Fontane îi descria modul în care insecta, asemeni unui săpun topit în apă, se scurta, ea aproape că găfâia de plăcere.

În cele din urmă, obiectul ajunsese de dimensiunea unui neg mare și Fontane îi dădu lovitura de grație. Dirijă spre el, după ce-l situă cu exactitate, ultrasunete de înaltă frecvență întrebuințate pentru dezagregarea calculilor biliari sau renali. Arahnida explodează în mii de fragmente, se dispersă.

Fontane mai făcu niște ultime verificări, apoi scoase aparatele din priză. Madeleine era, în sfârșit, eliberată.

EPILOG

Un an mai târziu, într-o seară de iulie, o femeie tânără, cu privirea radioasă, lua cina împreună cu un tânăr, pe terasa unui restaurant, într-un oraș din sudul Italiei. Femeia îl ținea de mână, se juca cu degetele lui, râdea sacadat, fără motiv. Era o persoană cu forme pline, cu un bust generos, cu buzele cărnoase. O coadă de păr lungă, strălucitoare ca o dungă de lumină neagră, îi cădea pe mijlocul spatelui. Nu prea îl cunoștea pe cel cu care lua masa, îl întâlnise în ajun, în tren; de altfel, puțin îi păsa să afle mai multe despre el. Tânăr, fermecător, era eroul momentului. O sorbea din ochi, se maimuțărea, o atenționa atunci când, spunându-i pe numele mic, ea uita să reacționeze. Pretexta că e distrată, râdea cu și mai multă poftă, veselia îi iradia pe față.

Madeleine își schimbase numele în Laure, dar uita acest lucru foarte des. Pentru cine o știa corpolentă, acum era de nerecunoscut. Din faza obeză trecuse la cea voluminoasă, iar mai apoi la faza plinuță. De sub învelișul matroanei, își făcuse apariția o ființă umană. Stratul de grăsime se topise, scoțând la iveală un spate, un pântec, niște sâni cu forme și contururi precise. Din cele două trunchiuri de carne, care de multă vreme nu mai erau în stare s-o poarte, ieșiră niște picioare puțin cam dolofane, însă nu lipsite de grație. Din figura apoplectică și porcină apăruse un chip blând, cu ochi mari, curioși, având acel nu-știu-ce catifelat care e îndeobște socotit un semn de tinerețe. Metamorfoza era uimitoare. Încercările prin care trecuse aproape că o înfrumusețaseră, făcând să-i dispară acel aer de persoană neinteresantă, ștearsă, care o handicapase în prima tinerețe. Dispăruseră frica, teama de a trăi, tot ceea ce înainte îi boțea trăsăturile. Se născuse o ființă nouă, cu rotunjimi adorabile, poate doar

cu un început de burtică și cu pernute de grăsime plasate delicios, exact acolo unde trebuie. Pielea își regăsise elasticitatea și doar câteva vergeturi pe sâni și coapse mai trădau proporțiile de odinioară. Era tot înaltă, însă nu făcea notă discordantă printre nordice și americance. Vițelul de mare prăbușit în culcuș se transformase într-o brunetă nostimă.

Se petrecu însă un fenomen straniu. Fontane se îndrăgosti nebunește de creația lui. De astă dată era a lui, mult mai mult decât fusese fiul ei. Nu el o scosese din regatul neputinței și al imobilității? Da, el o adusese pe lume a doua oară. Iar doctorașul, căruia îi displăcuseră întotdeauna alterarea organismelor, viscerele și sângele, crezu că a câștigat cea mai frumoasă victorie a lui asupra materiei. Mai trebui să ceară unui amic chirurg s-o opereze pe Madeleine, pentru a-i debarasa pânțele de microfoanele și aparatele cu care o captuşise Louis, iar intervenția trebuia să țină seama de cea mai mică piuliță, de filamente și circuite. Se strădui, de asemenea, s-o dezintoxice, îi diminua progresiv dozele de alcool, îi administra calmante pentru a atenua efectele stării de dependență. O trimise apoi la munte, în convalescență, și se oferă ca, la întoarcere, s-o ia în căsătorie. Madeleine îi ceru timp de gândire. Însă ideea de a se angaja din nou într-o legătură matrimonială o oripila. Nu încerca niciun fel de grațitudine față de Fontane: în definitiv, el nu făcuse decât să-și repare greșelile. Și, în plus, îi amintea de anii cei mai sumbri din viața ei. Simpla lui prezență, precum și fantoma tânguitoare a Marthei – ăsteia tare ar fi vrut să-i sucească gâtul, să facă din ea o cârpă de spălat pe jos – ar fi reînviat coșmarul. Când ginecologul, împreună cu sora lui, veniră s-o ia cu mașina ca s-o conducă acasă, Madeleine profită de o oprire într-un restaurant pentru a-i ușura de o importantă sumă de bani, o șterse și se urcă în primul tren spre Italia. De cealaltă parte a frontierei, își făcu acte false pe numele de Laure Wunderkind, originară din Colmar, în Alsacia, de

profesie laborantă. Știa suficiente lucruri despre acest domeniu încât să poată face față unui interogatoriu.

Era, în sfârșit, liberă, fără legături, fără trecut, redată comunității semenilor ei. Amintindu-și răsând de terorii ei de odinioară, își promise să profite până la exces de cele două pasiuni de care fusese frustrată: dragostea și călătoriile. Se plimba pe străzi, mândră de privirile care o fixau: faptul că putea să placă răscumpăra secole de urâțire forțată. În fiecare oraș, se culca cu necunoscuți: amintirea perioadei în care-și făcea datoria conjugală cu sentimentul că merge la abator îi înzecea poftele. Voluptatea era cea mai mare răzbunare. Se opri la Florența, trase o fugă la Veneția, trecu prin Roma și se instala într-o pensiune la Neapole. În trenul dintre Roma și Neapole îl întâlni pe tânărul grec cu care se înțelegea într-o engleză aproximativă. În acea seară, după o cină ușoară într-o *trattoria*, tânăra femeie împreună cu prietenul ei se întoarseră la pensiune grăbiți să facă dragoste. Ea îl dezbracă cu febrilitate, dornică să fie posedată, satisfăcută.

Însă, în interiorul ei, veghea o entitate microscopică. Scăpată de la dezastru, înota acum către inimă, ascunsă sub un cheag de sânge de mărimea unei biluțe. Și, în timp ce Laura, amorțită de plăcere, îi murmură amantului tandre obscenități, implorându-l s-o mai iubească, și iar s-o mai iubească, perla stacojie, oscilând între purpuriu și roșu închis, alerga spre țintă, ghidată de o singură dorință, să distrugă, de o singură călăuză, ura neîmpăcată, ura, ura, ura.

LECTIA BABEL

Vă închipuiți că un copil ar mai accepta să se nască dacă i s-ar înfațișa ceea ce îl așteaptă după aceea? Însărcinată și purtind în pîntece doi gemeni, tînăra Madeleine are ideea de a nu-i lăsa să vegeteze nouă luni și se hotărăște să-i instruiască; în scurt timp și folosind sofisticate mijloace miniaturizate tipice vremurilor noastre, Louis și Céline, cei doi foetuși, ajung să înghită enciclopedii întregi, ba chiar să mai ceară și suplimentele lor, apendicele, revizuirile la zi – pîna în clipa cînd vor să citească și ziare, ceea ce-i pune pe gînduri: merită oare să se mai nască sau nu? Céline crede că da, dar, o dată ieșită în lume, e lovită de amnezie; Louis înjurîndu-i în mai multe limbi pe toți savanții care-i așteptau ivirea sub reflectoarele televiziunii, rămîne în uterul matern și devine punctul de maxim interes al întregii lumi, ajungînd să-l destituie din prerogativele sale pe însuși Dumnezeu. Farsă gigantică, la limita dintre atroce și funambulesc, romanul se salvează strălucit printr-o ironie devastatoare, care-l așează pe Bruckner în directă descendență a lui Voltaire.

Pascal Bruckner (născut în 1948) este unul dintre cei mai interesați filozofi, eseiști și scriitori ai noii generații și încă unul prolific – a publicat pînă acum peste o duzină de cărți (romane și eseuri). La Nemira i s-a tradus deja *Noua dezordine amoroasă* (scrisă împreună cu Alain Finkielkraut) și tot aici se află în pregătire cartea sa *Tentația nevinovăției*, laureată a Premiului Medicis pentru eseu în 1995.

ISBN 973-9301-11-8

N
NEMIRA